37

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αντισταθείτε πάλι σ' όλους αυτούς
που λέγονται μεγάλοι
στον πρόεδρο του Εφετείου
αντισταθείτε
στις μουσικές τα τούμπανα
και τις παράτες
σ' όλα τ' ανώτερα συνέδρια
που φλυαρούνε
πίνουν καφέδες σύνεδροι
συμβουλατόροι
σ' όλους που γράφουν λόγους
για την εποχή
δίπλα στη χειμωνιάτικη θερμάστρα
στις κολακίες τις ευχές τις τόσες
υποκλίσεις
απο γραφιάδες και δειλούς για το
σοφό αρχηγό τους.

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ

Ελευθερία ανάπηρη πάλι σου τάζουν

της σύνταξης

Στον ύπνο μου απόψε είδα πάλι, πως ήμουνα λέει σοφός
Μα πάνω στο καλύτερο με ξύπνησαν με βία για να με αποκοιμίσουνε με κόμματα, φρου φρου κι αρώματα... εκπρόσωποι έρημοι κι απρόσωποι.
Και τι θα κάναμε χωρίς αυτούς όλους τους Γερμανούς τους προφεσόρους.
Σταυρώστε με, σταυρώστε με, στα χέρια σας σηκώστε με.
Στης βουλής τα έδρανα αχ κι εγώ να έκλανα.
Χαίρε Καίσαρ!
Οι μισθοφόροι που μας κυνηγούν, οι ίδιοι αύριο θα μας δικάζουν.
Άγγελοι εξάγγελοι μας ήρθαν από μακριά γερμένοι πάνω σ' ένα δεκανίκι
Δεν ήξεραν καθόλου μα καθόλου να μιλούν μα είχαν γλώσσα μόνο για να γλύφουν.
Μας έβγαλαν γλυκό, μας έβγαλαν και μέντα μα για το φονικό δεν είπανε κουβέντα.
Πως η φωτιά είναι φωτιά, πως η φωτιά είναι λαύρα
Πως για ένα κομμάτι ψωμί δε φτάνει μόνο η δουλειά και σα το σκυλί τους θα σ' έχουν δικέ μου.
Ούτε για τον άνθρωπο που τον μποδίζουν να βαδίζει, για τον άνθρωπο που τον αλυσοδένουνε.
Μα πες μου, άραγε αξίζει μια δεκάρα των γραφειοκρατών η φάρα;
Κάνουν με θέρμη τα στοιχειά στιχάκια, με τους σοφούς του κράτους τα 'χουνε πλακάκια.
Και τι χρειάζονται όλοι αυτοί που φτιάξανε τον κυρ Παντελή;
Όλοι οι καριόληδες μια εταιρεία.
Μία κηδεία ψηλών καπέλων.
Στον ύπνο σταυραετοί, στον ξύπνιο στρατιωτάκια.
Θα ήταν νεκροί αν οι νεκροί δεν είχαν τη γαλήνη.
Μα ποιος σκύβει στους αφέντες το κεφάλι και ποιος τα βράδια κλαίει σαν παιδί;
Πάρε τηλέφωνο τη μοναξιά σου ή βγες ξανά στο δρόμο της φωτιάς.
Η ζωή δεν είναι παίξε γέλασε, πρέπει να την πάρεις σοβαρά.
Το νου σου ρε, μη τους πιστέψεις.
Στους μεγάλους τους δρόμους να φεύγεις αλήτης και να 'σαι εσύ σκιά της σκιάς σου.

Το παραπάνω editorial αποτελείται από την συρραφή στίχων, τραγουδιών και μελοποιημένων ποιημάτων και απαντά με τον καλύτερο τρόπο στην επικαιροποιημένη και διαχρονική επίθεση της εξουσίας.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 37
Οκτώβριος 2007

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Μπιζανίου 20, εντός στοάς, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, Τ.Κ.. 731 00 - Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΣΕΡΡΕΣ: ΤΗΛ.: 6938438766

e-mail: **info@babylonia.gr** • www.babylonia.gr
Ετήσια συνδρομή 20 ευρώ - Για επικοινωνία συνδρομητών και εγγραφές: 6942.935.628

e-mail:**info@babylonia.gr**

Να δεις τι σου 'χω για μετά

Δεν είχαν ανακοινωθεί ακόμη τα επίσημα αποτελέσματα των εκλογών και ένας εξουσιομανής τύπος, ηγετικό στέλεχος του ηττημένου ΠΑΣΟΚ, δηλώνει μπροστά στις κάμερες: ''Παρών!'' Πριν ολοκληρώσει τις δηλώσεις του ο Καραμανλής και πριν μαζέψουν τα σημαιάκια οι Οννεδίτες, ο Βενιζέλος στέλνει το μήνυμα σε εχθρούς και φίλους. Το ΠΑΣΟΚ είναι εδώ και με τον ίδιο εγγυητή μπορεί να διεκδικήσει την εξουσία, αφού πρώτα βρει τη χαμένη του αίγλη.

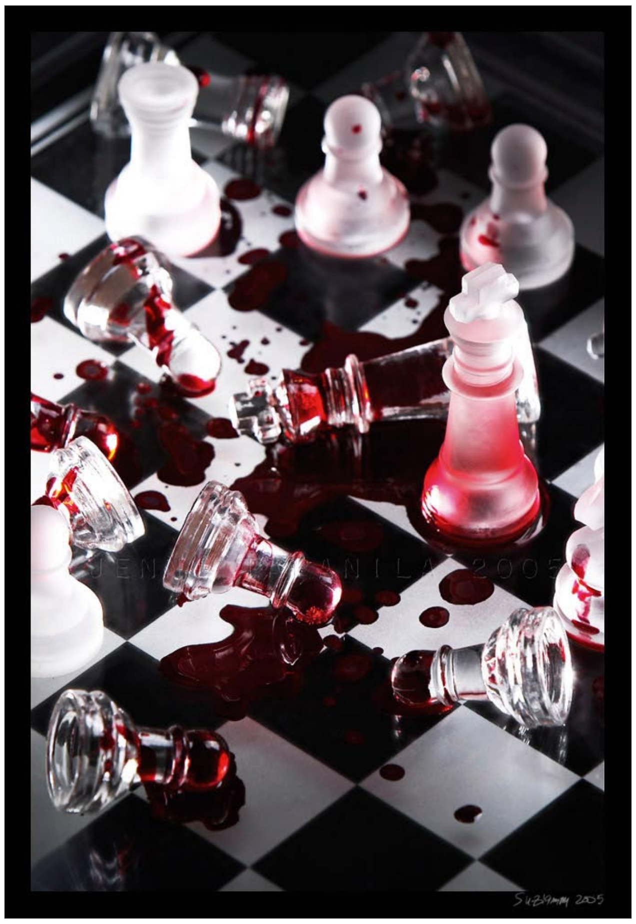
Γυάλιζε το μάτι του, άστραφταν τα δόντια του επίδοξου νέου ''τιμονιέρη''. Τα λόγια του έμοιαζαν με απειλές και προειδοποιήσεις. Σε ποιους απευθυνόταν; Στους οπαδούς και ψηφοφόρους; Στους αντιπάλους; Η προσωπική φιλοδοξία, το πάθος για το ανεκπλήρωτο, τον οδηγούν έξω από το Ζάππειο. Συμβολική κίνηση ή διαστροφή; Μήπως περίμενε ότι θα επαναλαμβάνονταν οι εκλογές για χάρη του και είπε να πιάσει θέση ως μελλοντικός αρχηγός και πρωθυπουργός; Τα ΜΜΕ τον προβάλλουν από την επομένη. Τα πρωτοσέλιδα είναι αφιερωμένα σε αυτόν. Στα δελτία ειδήσεων γίνεται πρώτο θέμα. Η επανεκλογή του Καραμανλή και η νίκη της ΝΔ δείχνει να μην απασχολεί και πολύ.

Πραγματικά, ένα ισχυρό ΠΑΣΟΚ με προσανατολισμό, σαφή γραμμή και κατεύθυνση, χωρίς λοξοδρομήσεις και αναδιπλώσεις, όπως στην περίπτωση του άρθρου 16, ένα ΠΑΣΟΚ προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις και τις σύγχρονες "προκλήσεις" είναι ζητούμενο για όλη την άρχουσα τάξη. Η ΝΔ δε θέλει μια αποδυναμωμένη αντιπολίτευση αλλά ένα συσπειρωμένο και ισχυρό ΠΑΣΟΚ με όρους νίκης. Αυτές τις εγγυήσεις δίνει σήμερα ο Βενιζέλος.

Τι γίνεται όμως με τον κόσμο της "δημοκρατικής παράταξης"; Πώς μπορεί σήμερα το ΠΑΣΟΚ να εκφράσει, να συσπειρώσει, να συντηρήσει τα φοβικά αντιδεξιά σύνδρομα; Πώς μπορεί να έχει ολοκληρωμένη πρόταση εξουσίας από τη μία και να διατηρήσει τη σχέση εξάρτησης με τη βάση του κόμματος από την άλλη; Κανένας "πόλος" και καμιά υποψηφιότητα δεν είναι σε θέση να διαχειριστεί το έλλειμμα, τη χρεωκοπία, τα αδιέξοδα της σοσιαλδημοκρατίας, έστω κι αν πρόκειται για την ελληνική εκδοχή της.

Εξάλλου και τα μηνύματα που έρχονται από την Ευρώπη δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά για τους σοσιαλδημοκράτες. Το SPD εδώ και χρόνια αντιμετωπίζει τα προβλήματα του δικού μας ΠΑΣΟΚ, τα ποσοστά του πέφτουν συνεχώς, οι αλλαγές στην ηγεσία δεν ανεβάζουν τη δημοτικότητά του και η βάση στρέφεται όλο και πιο αριστερά ή ισχυροποιεί τους χριστιανοδημοκράτες της Μέρκελ. Και όλα αυτά συμβαίνουν στο αρχαιότερο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της Ευρώπης. Σε μια Ευρώπη που ανακάλυψε μετά από 19 ολόκληρα χρόνια τη χούντα της Μιανμάρ! Ανακάλυψε βασανισμούς, δολοφονίες, καταστολή. Απειλεί με κυρώσεις. Η δύση καταγγέλλει τη χούντα στη... Μιανμάρ!

Τα αποτελέσματα των εκλογών όμως εξάγουν πολύτιμα συμπεράσματα για όλο το φάσμα του πολιτικού κόσμου. Σε μια από τις πιο "πλουραλιστικές" κοινοβουλευτικές συνθέσεις μεταπολιτευτικά, με την είσοδο εθνικιστών τηλεπλασιέ, λεπενικών, σεξολόγων, ενός τύπου που ονειρευόταν να κλάσει στης βουλής τα έδρανα και διάφορων άλλων φρούτων της σύγχρονης πολιτικής πραγματικότητας, σίγουρα είναι αισθητή η απουσία της Έφης Σαρρή και του Κ. Πρέκα.

Η αριστερά έχει κάθε λόγο να είναι ικανοποιημένη. Είδε ένα μεγάλο ποσοστό ψηφοφόρων -στη συντριπτική του πλειοψηφία προερχόμενο από το χώρο του ΠΑΣΟΚ- να σταυρώνει τα δικά της ψηφοδέλτια. Το ΚΚΕ κατάλαβε ότι εισέπραξε από την αποδοκιμασία της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, γι' αυτό και κράτησε χαμηλούς τόνους στις ανακοινώσεις. Η αριστερή στροφή ενός κόσμου στην παρούσα φάση, μπορεί και να εγκυμονεί κινδύνους για τον Περισσό. Η πλατιά "λαϊκή βάση της σοσιαλδημοκρατίας" είναι ικανή να παρασύρει στο διάβα της αντί να αφομοιωθεί.

Η ενωτική αριστερά τύπου ΣΥ.ΡΙΖ.Α είδε το εγχείρημά της να αποδίδει καρπούς. Λίγο η αριστερή στροφή του εκλογικού σώματος λίγο η δεξιόστροφη πορεία... "δεν μπορεί κάπου θα συναντηθούμε..." Ο Αλαβάνος κάνει αναφορά στο σοσιαλιστικό χώρο, φλερτάρει με το εκλογικό τρυκ των Πράσινων, ακροβατεί σε τεντωμένο σκοινί. Η "αριστερά των κινημάτων" δε μπορεί να επιβιώσει, αν δεν αφομοιώσει έστω τις κυρίαρχες συνιστώσες αυτών των κινημάτων. Αν παρασυρθεί και "παίξει" το παιχνίδι τους, θα χάσει την αυτοαναφορικότητά της.

Ανεμομαζώματα - ανεμοσκορπίσματα!

Όσο για την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, προσπαθεί για άλλη μια φορά να κρυφτεί πίσω από το δάχτυλό της. Μοναδική εξαίρεση το ΚΚΕ(μ-λ), που είδε στο καντράν 18.000 ψήφους. Σε καμιά περίπτωση βέβαια δεν του αναλογούν σε σχέση με τη συνολικότερη παρουσία του στο κίνημα. Το ζητούμενο για τις οργανώσεις της αριστεράς, αλλά και το μεγάλο στοίχημα, δεν ήταν η επιβεβαίωση της πολιτικής τους, ούτε η έκφραση ενός κόσμου και εκλογικά. Αν συνέβαινε αυτό θα μπορούσαν να δώσουν τη μάχη μέσα από κοινό ψηφοδέλτιο. Αυτό που παίχτηκε ήταν η ηγεμονία στο κίνημα.

Η ΝΔ κέρδισε επειδή εκμεταλλεύτηκε τη συντηρητική μετατόπιση του εκλογικού σώματος. Ή, για να χρησιμοποιήσουμε άλλους όρους, απάντησε στην ανασφάλεια και το φόβο της κοινωνίας. Αυτό φάνηκε και στην πυρόπληκτη Ηλεία, όπου σάρωσε η ΝΔ. Όλο και μεγαλύτερο τμήμα του κόσμου αναζητά τη θαλπωρή της δεξιάς -με την ευρύτερη έννοια- αγκαλιάς. Κόσμος που έχει ανάγκη από ισχυρούς θεσμούς, από ασφαλή πεζοδρόμια, από κλειδαριές ασφαλείας, από κηρύγματα.

Θέλει ό,τι μπορεί να έχει, επειδή δεν μπορεί να έχει ό,τι θέλει!

Κάποιοι θα εκφραστούν μέσα από ένα ακροδεξιό μόρφωμα. Αυτό μπορεί να είναι ο θίασος του Καρατζαφέρη ή κάτι πιο επικίνδυνο. Η πλειοψηφία όμως θα καλύψει τα κενά της μέσω των υφιστάμενων φορέων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ). Το σημερινό πολιτικό σύστημα, προϊόν σε μεγάλο βαθμό των κομμάτων εξουσίας, με σαφείς και συγκεκριμένες ευθύνες και της αριστεράς όλων των εκδοχών, έχει δικλίδες ασφαλείας. Κατάφερε να στήσει και να συντηρήσει ένα παρασιτικό κράτος που βασίστηκε στις πελατειακές σχέσεις ανάμεσα σε ψηφοφόρους και κόμματα. Όσο πέρναγε μάλιστα ο καιρός και ξέφτιζαν τα συνθήματα, διαλύονταν οι ψευδαισθήσεις για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο και κράτος πρόνοιας, αυτές οι σχέσεις γίνονταν πιο ισχυρές.

Αυτό το ιδιότυπο σύμπλεγμα επιβεβαιώθηκε και στην Ηλεία. Πάνω στα αποκαΐδια οι βουλευτές έδωσαν τον αγώνα τους, έστω και βουβά. Η προεκλογική περίοδος δε θύμιζε σε τίποτα αντίστοιχες άλλων εποχών στον Πύργο. Ωστόσο οι κομματάρχες κατάφεραν να αξιοποιήσουν το ρόλο τους, έστησαν τα μαγαζάκια τους, αγόρασαν ψήφους και συνειδήσεις. Ενάμιση μήνα μετά τις φωτιές και ενώ τα κάρβουνα καπνίζουν ακόμα, το μέγεθος της καταστροφής είναι ανυπολόγιστο. Τα τριχίλιαρα έπιασαν τόπο. Το σόου τώρα αρχίζει. Δεν είναι τα 700.000 στρέμματα αγροτικής καλλιέργειας ή το σχεδόν ένα εκατομμύριο δασικής αποτεφρωμένης έκτασης, ούτε οι 68 συνάνθρωποί μας και τα κατεστραμμένα σπίτια.

Είναι το μετά!

Πλημμύρες, κατολισθήσεις, αφανισμός. Η επιβίωση δύσκολη. Ολόκληρα χωριά κινδυνεύουν να σβήσουν από το χάρτη. Εκατοντάδες χωρικοί θα μεταναστεύσουν στα αστικά κέντρα. Οι πυρκαγιές αποκαλύπτουν τη γύμνια του κρατικού μηχανισμού. Διαλύουν μέσα στην τραγικότητα, τις αυταπάτες που έτρεφαν οι κάτοικοι λίγο πριν έρθουν αντιμέτωποι με τις φλόγες. Τώρα οι κρατούντες, φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί του εγκλήματος, σχεδιάζουν επιχειρήσεις πάνω στα καμένα. Οργανώνουν την ανάπτυξη του νομού, που περνά μέσα από τη νεκρή φύση, πατάει σε πτώματα, αλλάζει την παραγωγική διαδικασία. Καίει το μυαλό, τις συνειδήσεις, το μέλλον, τη ζωή.

Κι όμως!

Η οργή που ξεχειλίζει δεν είναι βουβή, δεν πρέπει να είναι. Ψάχνει να εκφραστεί. Βρίσκει το δρόμο στο Γράμμο, αντιστέκεται στο σχεδιασμό χιονοδρομικού κέντρου, περνά από τη Μεσοχώρα, μπλοκάρει το "φαραωνικό" φράγμα, καταλήγει στην Ηλεία και τη Μεσσηνία στον αγώνα για γη και αξιοπρέπεια. Οι φωνές ενώνονται για να "υποδεχτούν" την καπιταλιστική ανάπτυξη που διαπερνά τον κοινωνικό ιστό και απειλεί όλη τη χώρα. Οι επιλογές της εξουσίας είναι ξεκάθαρες, και έχουν στόχο αντιστρόφως ανάλογο με το όραμα της άλλης κοινωνίας. Περιθώρια για χαμένο χρόνο δεν υπάρχουν.

Το ασφαλιστικό "ανοίγει". Ο διάλογος αφορά όσους συναινούν. Οι άλλοι απλά θα υποταχτούν. Η νέα εργασιακή πραγματικότητα είναι προ των πυλών. Ο νέος τύπος εργαζόμενου, ο νέος τύπος ανθρώπου. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες προσαρμόζονται στα πλαίσια της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, με ιδεολογήματα που λειτουργούν σαν βούτυρο στο ψωμί του κεφαλαίου. Το οπλοστάσιο επιχειρημάτων του ΣΕΒ είναι απείρως πιο εξοπλισμένο.

;Η αντίσταση απαιτεί ρήξη και όχι ρεαλιστικές και βιώσιμες προτάσεις.

Τάσος Χριστόπουλος

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ -ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

Μέσα σε κλίμα απίστευτης αστυνομοκρατίας, σ' ένα σιδερόφρακτο από κλούβες Βελλίδειο συνεδριακό κέντρο αλλά και Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, πραγματοποιήθηκαν οι φετινές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά την διάρκεια των δηλώσεων του πρωθυπουργού στην 72η ΔΕΘ. Για ακόμη μια φορά υπήρξαν 4 καλέσματα-συγκεντρώσεις από το ΠΑΜΕ-ΚΚΕ στην πλατεία Αριστοτέλους, τους ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-Ελληνικό Φόρουμ-ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ. στο άγαλμα Βενιζέλου, δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς στην Καμάρα όπου συγκεντρώθηκε και μπλοκ αναρχικών/αντιεξουσιαστών μετά από κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης. Τα συνθήματα που επικράτησαν είχαν αντιεκλογικό περιεχόμενο, ενώ οι 400 περίπου διαδηλωτές πραγματοποίησαν πορεία μέχρι την πλατεία της ΧΑΝΘ απέναντι σε 6000 μπάτσους κάθε μονάδας! Ακούστηκαν πολλά αντικατασταλτικά συνθήματα με αφορμή και το θάνατο του 25χρονου νιγηριανού μικροπωλητή Τόνι Ονουά αλλά και συνθήματα για τις πρόσφατες πυρκαγιές σε Πελοπόννησο-Εύβοια.

Η πορεία κυκλωμένη από διμοιρίες ΜΑΤ επέστρεψε στην Καμάρα την ίδια ώρα που ολοκληρωνόταν το πανηγύρι αλλά κι ο πλήρης εξευτελισμός των ξεπουλημένων ηγεσιών της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ με την ανακοίνωσή τους να μην πραγματοποιήσουν πορεία προς τη ΔΕΘ επειδή υπάρχει φόβος προβοκατόρικων επεισοδίων!

Τελικά, πραγματοποιήθηκαν τόσο η πορεία του ΠΑΜΕ-ΚΚΕ, σαφέστατα υποδεέστερη άλλων ετών, όσο και δυνάμεων του ΜΕΡΑ και του ΣΥΡΙΖΑ που δεν απέφυγαν να επικεντρώσουν σε προεκλογικά συνθήματα αυτοπροβολής των οργανώσεών τους αλλά και που απέδειξαν ότι το κλίμα τρομοκράτησης που προηγήθηκε από τα ΜΜΕ το προηγούμενο διάστημα απέδωσε καρπούς.

Ιδιωτικοί στρατοί: Δολοφόνοι πάνω από κάθε δίκαιο

Με αφορμή τη δολοφονία 15 Ιρακινών αμάχων το Σεπτέμβριο στη Βαγδάτη από την Blackwater (ιδιωτική εταιρεία ασφαλείας των ΗΠΑ) έγινε ορατή μια άλλη διάσταση των προληπτικών πολέμων. Το συμβόλαιο της Blackwater με το πεντάγωνο ανέρχεται στα 300.000.000 δολάρια και ο αριθμός των μισθοφόρων στο Ιράκ ανέρχεται στους 180.000 ενώ οι αμερικανοί στρατιώτες είναι 140.000. Κατόπιν σύμβασης με την Ιρακινή καθεστωτική ηγεσία, οι άντρες της εν λόγω εταιρείας χαίρουν πλήρους ασυλίας. Εδώ είναι και το ζουμί της υπόθεσης, στη δημιουργία μιας γκρίζας ζώνης, ενός νέου δικονομικού status. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε το Αμπού Γκράιμπ, τα κάθε λογής Γκουαντανάμο, τις μυστικές φυλακές της CIA, τους τρομονόμους συνθέτουμε ένα παζλ ευρύτατων ανακατατάξεων, όχι μόνο στη διεξαγωγή των πολέμων αλλά και στην εσωτερική πολιτική καταστολής. Ας μην ξεχνάμε την συζήτηση που διεξάγεται στις δυτικές κοινωνίες γύρω από το νομικό καθεστώς των ιδιωτικών εταιρειών σεκιούριτι, τα όρια των δημοτικών αστυνομιών κ.α. Τα σώματα των υπηκόων γίνονται απολύτως ορατά μέσα από τους μηχανισμούς ελέγχου. Ζούμε τη διεύρυνση της αστυνομικής δικαιοδοσίας σε όλο και μεγαλύτερο φάσμα δραστηριοτήτων. Ανέτειλε η νέα εποχή της ενοχής, όπου ενοχή είναι οτιδήποτε εναντιώνεται στην κυριαρχία. Έχουμε τη μετατροπή της ζωής σε δίκαιο.

Φιλήμονας Πατσάκης

Οι διαδηλώσεις ολοκληρώθηκαν ειρηνικά υπό το βλέμμα δύο ελικοπτέρων της ΕΛ.ΑΣ. τα σχέδια της οποίας περιλάμβαναν την εφαρμογή του από μήνες απεργασμένου σχεδίου της κατάλυσης του Ασύλου στο ΑΠΘ. Ό,τι δεν κατάφεραν ΜΑΤ-ασφαλίτες κατά τις διαδηλώσεις στις 17 Νοέμβρη πέρυσι (όταν αναρχικοί/αντιεξουσιαστές/αυτόνομοι/αριστεροί/φοιτητές τους πέταξαν έξω από την πλατεία Χημείου), το κατάφεραν φέτος «πατώντας» σε αποτυχημένη προσπάθεια ολιγομελούς παρέας νεαρών να «εξεγερθούν»!

Δεκάδες ασφαλίτες από νωρίς το απόγευμα της ημέρας των εγκαινίων σε παρέες και προσπαθώντας να καμουφλαριστούν με νεανικό ντύσιμο κι αξεσουάρ όμοια των διαδηλωτών, έχοντας αφήσει μακρύ μαλλί και μούσια, είχαν παρεισφρήσει στους χώρους του ΑΠΘ κι όταν 20μελής παρέα παιδιών προσπάθησε να τους διώξει από το χώρο του ασύλου έδωσε το έναυσμα για συλλήψεις στην περιοχή της βιβλιοθήκης του ΑΠΘ αλλά και την παρέμβαση των ΜΑΤ μέσα στο άσυλο.

Από τις συμπλοκές ασφαλιτών και νεαρών που ακολούθησαν συνελήφθη η 19χρονη φοιτήτρια στο Παιδαγωγικό του ΑΠΘ, Χριστίνα Τονίδου, η οποία εκείνη την ώρα διερχόταν με τον αδερφό της από το πανεπιστήμιο. Οι μπάτσοι κατά την σύλληψη επιχείρησαν τον εξευτελισμό της επιδεικνύοντάς την ως λάφυρο στις πεινασμένες τηλεοπτικές κάμερες ενώ το κατηγορητήριο που της φόρτωσαν αφορά ενέργειες εντελώς δυσανάλογες με το νεαρό της φοιτήτριας αλλά και τη ρώμη της.

Η χριστίνα Τονίδου βρίσκεται προφυλακισμένη στη γυναικεία πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού και κατηγορείται για 8 πλημμελήματα: απρόκλητη φθορά ξένης ιδιοκτησίας από κοινού, εγκληματική οργάνωση, διακεκριμένη αντίσταση κατά της αρχής, επικίνδυνη σωματική βλάβη, απλή σωματική βλάβη, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία, διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών και διατάραξη κοινής ειρήνης, και 2 κακουργήματα, αυτά της έκρηξης από κοινού και της κατασκευής και κατοχής εκρηκτικών υλών από κοινού.

Στις Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού παραμένει προφυλακισμένος και ο Γιώργος Τσόλκας ο οποίος με γράμμα του αναφέρεται στην υπόθεσή του: «...Στις 12 Ιουλίου 2006 πραγματοποιείται ληστεία στη περιοχή του Μενιδίου σε αποθήκη εμπορίας κυνηγετικών ειδών από την οποία αφαιρούνται κυνηγετικά όπλα και εξαρτήματα. Στις 2 Σεπτεμβρίου 2006, από δακτυλικό αποτύπωμα που βρέθηκε πάνω σε πλαστική σακούλα, σύμφωνα με τις αναφορές των μπάτσων, συλλαμβάνεται αναρχικός-αντιεξουσιαστής ο οποίος κατηγορείται από τις διωκτικές αρχές ότι συμμετείχε σε αυτήν και με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίζεται. Στις 26 Οκτωβρίου καθώς βγαίνω από το σπίτι μου συμμορίτες των αρχών ασφαλείας με προταγμένα τα όπλα με ακινητοποιούν και με σέρνουν στη ΓΑΔΑ. Εκεί υψηλόβαθμοι ασφ-αλίτες της ΕΛ.ΑΣ μου γνωστοποιούν ότι, μετά από έρευνα σε σπίτι «γιάφκα» βρέθηκε δακτυλικό μου αποτύπωμα πάνω σε τασάκι. Στις 31 Οκτωβρίου η 16η ανακρίτρια αποφασίζει μόνο με αυτήν την ένδειξη, την οποία από την πρώτη στιγμή αρνούμαι και αμφισβητώ, και τίποτε παραπάνω την προφυλάκισή μου. Ενώ διανύω πλέον τον 11ο μήνα εγκλεισμού στα δημοκρατικά κολαστήρια, χωρίς κανένα στοιχείο ενοχής, παρά μόνο της ένδειξης αυτής του δακτυλικού αποτυπώματος στο τασάκι, αρχίζει να ξετυλίγεται σιγά-σιγά το κουβάρι. Μέσα από τις καταθέσεις των μπάτσων και τα στοιχεία που έχουν συλλέξει δεν αναφέρεται πουθενά η ύπαρξη του σταχτοδοχείου!!

Τελικά τι επιδιώκουν οι δυνάστες μου; Επιδιώκουν την ψυχική μου εξόντωση; Επιδιώκουν να υποτάξουν το ελεύθερο πνεύμα μου βασανίζοντάς το μέσω του εγκλεισμού ή μήπως να τρομοκρατήσουν όσους έρχονται σε κάθετη ρήξη με το υπάρχον φασιστικό καθεστώς; Ό,τι και να είναι αυτό αδέρφια, να ξέρετε ότι αντλώ μεγάλη δύναμη απ' όλους εσάς που συνεχίζετε αμείωτα τον αγώνα εκεί έξω από τα τείχη, στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία... Από τη μεριά μου, όσο δύσκολες καταστάσεις κι αν βιώνω εδώ μέσα, να είστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να παραδοθώ στο μηχανισμό της φυλακής «σωφρόνισης» και τα γρανάζια της. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι με όσα μέσα διαθέτω για τη καταστροφή του τερατουργήματος που ονομάζεται φυλακή...

...Κλείνοντας, να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου σε όλους εσάς, τ' αδέρφια μου, που μου συμπαραστέκονται όλο αυτό το διάστημα που βρίσκομαι εδώ μέσα, κάνοντάς με να κατανοήσω πραγματικά τη μεγαλειώδη έννοια της αλληλεγγύης και πόσο σημαντικό ρόλο παίζει για όλους εμάς που βρισκόμαστε πίσω από τείχη. Επίσης να ευχαριστήσω και όσους θα επιλέξουν να σταθούν αλληλέγγυοι από εδώ και πέρα με οποιονδήποτε τρόπο, παρόλο που η υπόθεσή μου είναι αρκετά μπερδεμένη και δύσκολη.

Όσο αφορά τη σιγή μου όλο αυτό τον καιρό, εκτός από το μούδιασμα που υπήρξε τους πρώτους μήνες μέσα στη φυλακή, μέχρι να αρχίζει να ξεκαθαρίζει το τοπίο γύρω από αυτή την ιστορία, υπήρξαν και κάποιοι προσωπικοί λόγοι που με ανάγκασαν να κρατήσω αυτή τη στάση. Σιγά-σιγά όμως όλες οι δυσκολίες ξεπεράστηκαν. Το δικαστήριο είναι στις 2Νοεμβρίου 2007. Να είστε όλοι καλά.

- ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΟΝΙΔΟΥ, ΣΤΟΝ Μ. ΤΣΟΥΡΑΠΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ Χ. ΚΟΝΤΟΡΕΒΥΘΑΚΗ
- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ
- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

ΓιώργοςΤσόλκας
Δικαστικές Φυλακές Κορυδαλλού

Εκ παραδρομής στο προηγούμενο φύλλο της «Β» δεν αναφέρθηκε ότι στις 17 Ιούλη πραγματοποιήθηκε η δίκη του Γιάννη Δημητράκη ο οποίος καταδικάστηκε σε κάθειρξη 25 ετών από το Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων. Ο Δημητράκης κρίθηκε ένοχος για τη ληστεία στην Εθνική τράπεζα στην οδό Σόλωνος τον Ιανουάριο του 2006. Το δικαστήριο, ωστόσο, τον έκρινε αθώο για έξι ακόμη ληστείες, νομιμοποίηση εσόδων από παράνομη δραστηριότητα και για μια απόπειρα ανθρωποκτονίας. Αντίθετα, τον κήρυξε ένοχο για τη ληστεία της Εθνικής, δυο απόπειρες ανθρωποκτονιών, απλή συνέργεια σε απόπειρα ανθρωποκτονίας, εγκληματική οργάνωση, απόπειρα παράνομης βίας, παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία. Η συνολική ποινή που επιβλήθηκε στον Δημητράκη είναι 35 χρόνια και έξι μήνες, που κατά συγχώνευση γίνεται ποινή έκτισης 25 ετών. Το δικαστήριο διέταξε τελικά την απόδοση στο Γιάννη Δημητράκη του ποσού των 43.000 ευρώ που βρέθηκαν σε θυρίδα του ενώ δεν δέχθηκε ότι η ληστεία έγινε με ιδιαίτερη σκληρότητα, κάτι που θα οδηγούσε και σε επιβολή ποινής ισόβιας κάθειρξης.

Μετά την εκφώνηση της απόφασης δεκάδες αναρχικοί/αντιεξουσιαστές σύντροφοι/ισες του Δημητράκη που είχαν συγκεντρωθεί στη δικαστική αίθουσα αποδοκίμασαν με συνθήματα τόσο την απόφαση όσο και την ισχυρή αστυνομική δύναμη που βρισκόταν μέσα κι έξω από τα δικαστήρια ενώ υπήρξαν και μικροσυμπλοκές.

Σάκης Κηπουρός

Πορεία συμπαράστασης στους 5 φυλακισμένους ΠΑΟΚτσήδες στις φυλακές της Κομοτηνής, πραγματοποίησαν πάνω από 50 οπαδοί του ΠΑΟΚ από τη Θεσσαλονίκη, την Κυριακή 23/09/08. Οι 5 νεαροί συνελήφθησαν, είτε στο νοσοκομείο είτε στο σιδηροδρομικό σταθμό, ύστερα από εκτεταμένες συγκρούσεις οπαδών του ΠΑΟΚ και της αστυνομίας στην Ξάνθη. Μάλιστα ο ένας παρουσιάστηκε μόνος του στο τμήμα για να πάρει το τσαντάκι που έχασε στον περιβάλλοντα χώρο του γηπέδου, συνελήφθη και καταδικάστηκε με αυτό και μόνο το στοιχείο παρόλο που δεν αναγνωρίσθηκε από κανέναν μάρτυρα. Άλλος, ύστερα από βίαιη μεταχείριση κατά την προσαγωγή του, πετάχτηκε αιμόφυρτος έξω από το τμήμα και μόλις είπε ότι θα υποβάλει μήνυση τότε δημιουργήθηκε δικογραφία εις βάρος του. Όλοι τους εκτίουν ποινή 7 μηνών και 5.000 ευρώ χρηματικό πρόστιμο. Οι καταδίκες είναι άδικες και έγιναν με βάση έναν εκδικητικό αθλητικό νόμο που οδηγεί όσους συλληφθούν σαν πρόβατα στη σφαγή , ακόμα και αν κατηγορούνται μόνο για πλημμελήματα, καθώς η ποινή:

- Δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα
- Δεν είναι εξαγοράσιμη
- Δεν αναγνωρίζει το ελαφρυντικό του πρότερου έντιμου βίου
- Δεν δίνει τη δυνατότητα χρηματικής εγγύησης μέχρι το εφετείο

Παραδείγματα εφαρμογής του χουντικού νόμου είναι τα παρακάτω:
- για κατοχή κροτίδων, 5 μήνες σε 2 οπαδούς του ολυμπιακού, στην Κρήτη
- για εξύβριση απειλή και απείθεια, ποινή 10 μηνών σε μια κοπέλα και τον φίλο της, φίλους της ΑΕΚ
- για απόπειρα εμπρησμού (κάδου), ποινή 5 μηνών σε 2 οπαδούς του Ηρακλή
- για κατοχή κροτίδας, 2 μήνες σε 19χρονο οπαδό του ΠΑΟΚ
- για κατοχή πυρσού, 10 μέρες σε 20χρονο οπαδό του Άρη κ.λπ.

Οι φίλοι του ΠΑΟΚ έφτασαν λοιπόν το μεσημέρι της Κυριακής στην Κομοτηνή χωρίς να γίνουν αντιληπτοί από τις αρχές και ύστερα από πορεία 2 χιλιομέτρων έφτασαν στη φυλακή. Αφού έκαναν το γύρο του κτιρίου φωνάζοντας συνθήματα συμπαράστασης προς όλους τους κρατούμενους και ενάντια στην αστυνομία και τους νόμους, σταμάτησαν στην είσοδο για περίπου μισή ώρα. Εκεί ανάρτησαν πανό στα κάγκελα, έγραψαν συνθήματα στους τοίχους και μοίρασαν φειγ βολάν. Ακολούθησε πορεία στο κέντρο της πόλης όπου διαβάστηκε κείμενο για την κατάργηση του αθλητικού νόμου και έγινε ενημέρωση της τοπικής κοινωνίας για το συγκεκριμένο θέμα.

΄Υστερα από τηλεφωνική επικοινωνία με έναν από τους 5, μεταφέρθηκαν οι ευχαριστίες όλων των κρατούμενων για την πράξη αλληλεγγύης και συμπαράστασης από τους οπαδούς του ΠΑΟΚ.

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

Νέες εργασιακές σχέσεις

Η απεργία τουλάχιστον 250 εργατών ενός σφαγείου κρεάτων στο Κιμπέρλ της βορειοδυτικής Γαλλίας έληξε μετά τη μερική νίκη τους για την ανατροπή του «διατάγματος» του εργοδότη τους, που τους επέβαλε να πηγαίνουν στην τουαλέτα σε καθορισμένες ώρες και σε αντίθετη περίπτωση να τιμωρούνται με περικοπές στο μισθό τους. Σύμφωνα με τον περιορισμό αυτόν, οι εργάτες έπρεπε να επισκέπτονται την τουαλέτα μόνο στη διάρκεια των πεντάλεπτων διαλειμμάτων, τρεις φορές την ημέρα. Φαίνεται πως η «ευελιξία» των σύγχρονων εργασιακών σχέσεων φτάσει ως τη λεκάνη.

Η υποταγή κάνει κακό στην υγεία

Ένας λογιστής σε Βουλγαρική εταιρεία κόντεψε να πεθάνει στην προσπάθειά του να εντυπωσιάσει τον διευθυντή του με την εργατικότητα και τη συνέπειά του. Όταν ο 48χρονος Γκαμπριέλ Αλιέφ είδε τον διευθυντή του να μπαίνει στο ασανσέρ, ανέβηκε τρέχοντας 7 ορόφους και κατάφερε να καθίσει στο γραφείο του λίγα δευτερόλεπτα πριν μπει στην αίθουσα ο διευθυντής. Ξαφνικά όμως κατέρρευσε.

Η «πολιτική» δικαίωση του Δαρβίνου

Όλα ξεκίνησαν όταν ένας δάσκαλος πυροβόλησε τον πίθηκο που μπήκε στον κήπο του. Ο τραυματισμένος πίθηκος σύρθηκε στο γειτονικό αστυνομικό σταθμό και έμεινε εκεί σφαδάζοντας μέχρι να μεταφερθεί από περιοίκους σε κτηνιατρείο, όπου υπέκυψε. Όταν το πτώμα μεταφέρθηκε πίσω στον αστυνομικό σταθμό, περισσότεροι από 50 πίθηκοι από τη γειτονιά συγκεντρώθηκαν έξω από το τμήμα, τσίριζαν και αρνούνταν να αποχωρήσουν επί ώρες.

Πολίτης: Πανταζής Χρονόπουλος

Πρώτη μούρη έχει γίνει τον τελευταίο καιρό ο δήμαρχος Ζαχάρως. Πότε με τις φωτιές, πότε με τα δωρεάν οικόπεδα στο βουνό, πότε

Ο δήμαρχος κάνει πρόβα γάμου πάνω στο κότερο. Τελικά και αυτή η νύφη την "έκανε".

με τις συνεχώς εναλλασσόμενες απόψεις του για τα αίτια του κακού, πότε με τις συνεντεύξεις του δίπλα στον πρωθυπουργό. Στιλ ανέμελου, αγέρωχου επαρχιώτη με μια ελαφριά θλίψη στο βλέμμα του, άσπρο αέρινο μαλλί, ανοιχτό πουκάμισο, καδένα. Έσπαγα το κεφάλι μου να θυμηθώ από πού τον ξέρω. Ας είναι καλά το φεστιβάλ ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Ο περί ου ο λόγος δήμαρχος εξελέγη με μοναδική υπόσχεση να φέρει στα γεροντοπαλίκαρα του χωριού νύφες από την πρώην ΕΣΣΔ. Το σχέδιο απέτυχε παταγωδώς καθώς οι κοπέλες γύρισαν πίσω αμέσως μετά την επίσκεψή τους στην ονειρική SugarTown. Ο δήμαρχος βέβαια δεν πτοείται από την αποτυχία. Τώρα υπόσχεται οικόπεδα με θέα...

Τα πουλέτ της ακροδεξιάς

Με σωστό σχεδιασμό και προσεκτικές κινήσεις ο δημοσιογράφος και μελετητής της 17Ν Καρατζαφέρης κατάφερε να εκλέξει: Βελόπουλο, Βορίδη, Γεωργιάδη, Πλεύρη, Βαΐτση κ.α. το αφάν γκατέ της μεταμοντέρνας ελληνικής ακροδεξιάς παίρνει θέση πίσω από τα έδρανα του κοινοβουλίου ενώ η «δημοκρατία» αποδεικνύει για άλλη μια φορά τα αδιέξοδα της τηλεοπτικής υποταγή της. Το αυγό του φιδιού επωάζεται στις έδρανα της Βουλής των καθαρών Ελλήνων. Να τους χαίρεστε φιλήσυχοι δημοκράτες...

Ο «συνωστισμός» της Ιστορίας

Όταν δεν καταδικάζεις την εκστρατεία των Ελλήνων ενάντια στους λαούς της Ασίας, όταν «δεν γίνεται» να πεις τίποτα για τις σφαγές ενάντια στους άμαχους πληθυσμούς στην πορεία προς το Αφυών Καραχισάρ, όταν «δεν πρέπει» να αναφέρεις το διωγμό και τις σφαγές των ελληνικών πληθυσμών στη Μικρά Ασία, είσαι στη δυσάρεστη θέση να ονομάσεις το όλο θέμα «συνωστισμό». Όταν με λίγα λόγια δε λες την αλήθεια κυρία Ρεπούση δε γράφεις Ιστορία αλλά κάνεις πολιτική... Είσαι υπάλληλος του κράτους και «πρέπει» να γράψεις την ιστορία που «πρέπει» να ξέρουν τα παιδία των επόμενων γενεών για να ζήσουν όπως «πρέπει» στο νέο κόσμο του στρεβλού διεθνισμού και της εκμετάλλευσης.

ΛΑ.Ο.Σ για συνδικαλισμό

Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός. Πλαίσιο θέσεων. Σελίδα 17: «ο συνδικαλισμός στην Ελλάδα καθοδηγείται από μια κομματική συνδικαλιστική αριστοκρατία... Προτείνουμε τη δημιουργία της «Σωματειακής Βουλής» στην οποία θα εκπροσωπούνται ευρύτερα όλες οι παραγωγικές τάξεις με τρόπο που θα εμποδίζει την εκδήλωση προβλημάτων». Μπορεί να μου πει κανένας καλός «δημοκράτης» πού διαφέρει αυτή η θέση από τη θεμελιακή αντίληψη του Μουσολίνι για την κοινωνία;

αμανές

Παιδεία: μπροστά στη «νέα» διακυβέρνηση

Οι κύκλοι της απορρύθμισης

Στα πλαίσια της σταθερότητας της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στις φιλελεύθερες ολιγαρχίες στις οποίες ζούμε, είθισται τα αστικά κόμματα να εναλλάσσονται στην εκτελεστική εξουσία. Η σύγχρονη Ελληνική δημοκρατία δε λειτουργεί όμως μόνο με κύκλους κομμάτων αλλά και με κύκλους πρωθυπουργών ακόμα και υπουργών. Το υπουργείο επί της παιδείας είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα στη σύγχρονη ιστορία. Κάθε τόσο ένας υπουργός οραματίζεται το πώς θα διαπαιδαγωγήσει τη νέα γενιά αυτού του τόπου που όπως πιστεύει πάει κατά διαόλου και έτσι αρχίζει τη δική του «μεταρρύθμιση» για να μείνει στην ιστορία. Προσκρούει όμως στην κοινωνική αντίδραση που προκαλούν οι αλλαγές του, στους πάντα έτοιμους για να επαναστατήσουν νέους που ονειρεύονται, και έτσι περνάει αυτός στην ιστορία. Όμως, το πολιτικό σύστημα που είναι «σοφό» έχει είδη βρει έναν γαλαντόμο και ήπιο αντικαταστάτη που δεν χρειάζεται πια να κάνει τίποτα.

Αν δούμε τι έπαθαν όλοι οι τελευταίοι υπουργοί παιδείας θα έπρεπε κανονικά να θεωρούμε ότι η περίοδος Στυλιανίδη δεν θα επιφυλάσσει εντάσεις. Κοντογιανόπουλος, Αρσένης, Γιαννάκου, για να μην πάμε πιο πίσω, δεν είναι πλέον στα έδρανα της βουλής σε αντίθεση με τους Σουφλιά, Ευθυμίου, Στυλιανίδη που τους αντικατέστησαν. Ήσυχα προβλέπονται τα πράγματα θα έλεγε κανείς. Η κυβέρνηση που αντιλήφθηκε το πολιτικό κόστος θα κάνει πίσω. Γιατί μπορεί η επικοινωνιακή στρατηγική του Καραμανλή δια χειρός Λούλη να έριξε στην Υπουργό όλη την ευθύνη για της κοινές τους επιλογές όμως το μήνυμα είναι σαφές. Ο λαός δεν θέλει τις μεταρρυθμίσεις. «Νικήσαμε!» θα φωνάξουν κάποιοι αριστεριστές, ο Νόμος πλαίσιο έχει πέσει στα μάτια της κοινωνίας...

Η διαδικασία: αναδιάρθρωση

Είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι. Η διαδικασία για την αναδιάταξη του χάρτη αλλά και της φιλοσοφίας της ανώτατης εκπαίδευσης, η μετατροπή του πανεπιστημίου σε επιχείρηση, το νέο μοντέλο ευέλικτου εργαζόμενου, με λίγα λόγια η διαδικασία της Μπολόνια όπερ μεθερμηνευόμενη: άρθρο 16, Νόμος Πλαίσιο, ΙΔΒΕ, ΔΟΑΤΑΠ, Αξιολόγηση, νόμος για τα Μεταπτυχιακά αλλά και οι τόσες αντεργατικές αλλαγές που προαναγγέλλονται και προωθούνται, αποτελούν ένα ενιαίο process (διαδικασία) που καμία σχέση δεν έχει με τις γεροντίστικες πατερναλιστικές ανησυχίες του Κοντογιαννόπουλου για την επαναφορά της φούστας στις μαθήτριες ούτε βέβαια με την Κεφαλλονίτικη εμμονή του Αρσένη για να αλλάξει το σύστημα εισαγωγής.

Δεν είναι τυχαίο που το κύκνειο άσμα της Γιαννάκου στο υπουργείο ήταν η κατάθεση, στην κλειστή λόγω εκλογών βουλή, υπουργικής απόφασης για τις πιστωτικές μονάδες. Ο νέος υπουργός δεν κληρονόμησε μόνο την υποχρέωση να περάσει 13 υπουργικές αποφάσεις για την εφαρμογή του Νόμου αλλά και την εφαρμογή της αξιολόγησης και τη σύνδεσή της με τη χρηματοδότηση. Παράλληλα με το νόμο για τα μεταπτυχιακά καλείται να εφαρμόσει πιστά αυτά που θα δούμε σε όλη την εκπαίδευση. Δίδακτρα, αξιολόγηση, κατάργηση αυτοτέλειας, εξάρτηση από την χρηματοδότηση. Απόφαση της κυβέρνησης είναι ακόμα η παράδοση της τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης στους ιδιώτες με συγχώνευση και κατάργηση ειδικοτήτων στα ΕΠΑΛ καθώς και νέα παιχνίδια με το εξεταστικό σύστημα για να κλείσει και άλλο η στρόφιγγα προς τα ΑΕΙ και να οδηγηθεί η «πελατεία» στα νέα ιδιωτικά. Όσο για την πάγια προεκλογική δέσμευση για 5% του ΑΕΠ για την παιδεία, η πολιτική του είναι απροκάλυπτη: «δεν πρόκειται να δώσουμε δεκάρα στα πανεπιστήμια αν δεν αλλάξουν, το θέμα είναι τα χρήματα να πιάνουν τόπο». Η επένδυση στο "εμπόρευμα παιδεία" είναι η ανυποχώρητη πολιτική του μπλοκ εξουσίας.

Στον αντίποδα

Η αντίθεση του, κατά τα φαινόμενα και τις απαιτήσεις των μέσων, νέου προέδρου του ΠΑΣΟΚ στο άρθρο 16 έχουν απλά να κάνουν με τη διαχείριση του θέματος και όχι με την ουσία της αναδιάρθρωσης. Το ΚΚΕ εμμένει στην πολιτική του λογική που μόνο στόχο έχει να ενισχύσει την ΚΝΕ διεκδικώντας μία παιδεία κρατική και ανελεύθερη, ένα πανεπιστήμιο που θα παράγει γραμμικά και ντετερμινιστικά ανελεύθερους εργαζόμενους που το κράτος θα βάζει σε εργασιακά ντουλαπάκια. Ο ΣΥΝ οραματίζεται τη μεγάλη αριστερά και την ενσωμάτωση στις τάξεις του όλων των συνδικαλιστικών σχημάτων του αριστερισμού, κάνοντας παράλληλα επικοινωνιακή διαχείριση της κοινωνικής αντίδρασης με όρους σύγχρονου life style. Παράλληλα για το πανεπιστήμιο προτάσσει τα οράματα της ευρωπαϊκής αριστεράς, ένα πανεπιστήμιο δηλαδή «άνδρο» ακαδημαϊκής ελευθερίας μέσα στα πλαίσια του ανελεύθερου καπιταλισμού, έξω και πέρα από την κοινωνία.

Μπουρλότο στη νέα συναίνεση

Μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση, το μέτωπο ενάντια στις σαρωτικές αλλαγές σε παιδεία και εργασία οφείλει να είναι κοινό. Αποφεύγοντας λογικές που οδήγησαν σε συντεχνιακές και κομματικές τακτικές αλλά και βαδίζοντας πάνω στη ήδη εμπεδωμένη αντίληψη της νίκης στο δρόμο. Το εκπαιδευτικό κίνημα οφείλει να απαντήσει μαζικά και άμεσα στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου για της πιο μεγάλες κοινωνικές νίκες. Σήμερα δεν είμαστε στην αρχή. Έχουμε βαδίσει ένα δύσκολο δρόμο με νίκες αλλά και απογοητεύσεις. Σήμερα οφείλουμε να αφήσουμε πίσω μας όλες αυτές της λογικές που κράτησαν τα πόδια μας δεμένα. Οφείλουμε ως εκπαιδευτικό κίνημα να ξεφορτωθούμε οριστικά τη συντεχνιακή λογική που μας στέρησε από τη δυνατότητα να είμαστε ακόμα πιο επικίνδυνοι για την εξουσία και τα σχέδιά της. Οφείλουμε να εμπεδώσουμε και να καταστήσουμε ακόμα πιο ουσιαστικά όσα μας έκαναν μαζικούς και επικίνδυνους. Η αμεσοδημοκρατία και η αντιεραρχικότητα, η εξωθεσμική άμεση δράση, το ξεπέρασμα λογικών που ενσωματώνουν τις ήττες καθώς και η αλληλεγγύη φοιτητών, δασκάλων, μαθητών, εργαζομένων είναι λίγα μόνο από τα θετικά κεκτημένα μας. Η αυτονομία του κινήματος, ο αντικαπιταλιστικός, αντιεξουσιαστικός, αντιεραρχικός, αμεσοδημοκρατικός και αδιαμεσολάβητος αγώνας ήταν και είναι το πλαίσιό μας. Δεν είναι ο καιρός για ηττοπάθειες και αυτιστικές αναλύσεις αναμνήσεων, είναι η ώρα του αγώνα.

Όλοι μαζί δάσκαλοι, μαθητές, καθηγητές, εργαζόμενοι οφείλουμε να αποδείξουμε πως η γενιά μας δεν εξεγέρθηκε απλά για τη χαρά της εξέγερσης αλλά ξεσηκώθηκε, πάλεψε και μάτωσε στο δρόμο για να μάθει να ζει ελεύθερη. Όλοι εμείς θα σπάσουμε οριστικά τη νέα συναίνεση. Όλοι μαζί θα μάθουμε να είμαστε ελεύθεροι στους νέους αγώνες του σήμερα. Ο αγώνας συνεχίζεται...

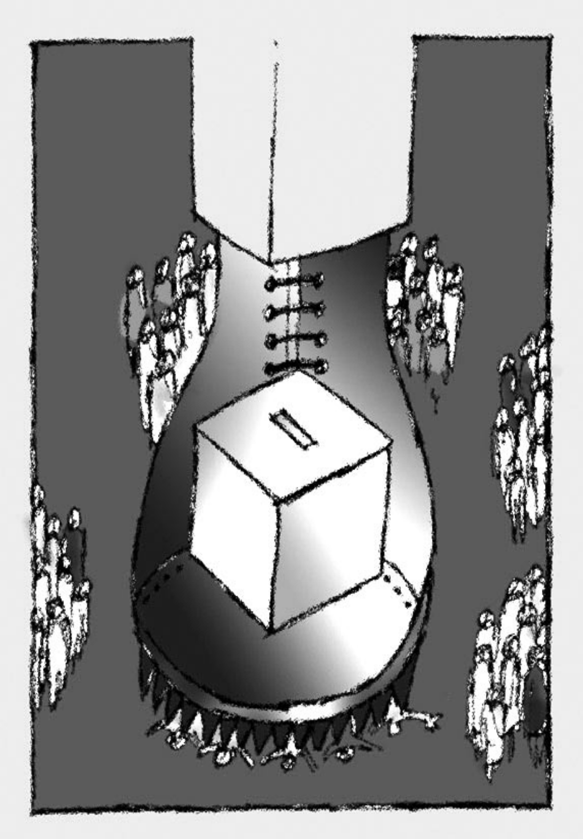
Σωτήρης Λυκουργιώτης

Ο εγκλωβισμός της κάλπης και η "αριστερή" απάντηση

Τα καμένα δεν οδήγησαν σε μια αποδόμηση του κυρίαρχου, οι κάλπες επιβεβαίωσαν την ευρύτερη συντηρητική στροφή ιδίως των μεσοστρωμάτων που δίνουν άλλωστε και τον τόνο. Θα περίμενε κανείς ότι αυτές οι εκλογές θα αποτελούσαν μια ευκαιρία για ένα συνολικό κτύπημα πάνω στη νέα συναίνεση, μια οριστική απομάκρυνση από την μέγγενη των θεσμών. Όμως η διαφαινόμενη αποστοίχιση, η έλλειψη αξιόπιστης αφομοιωτικής πολιτικής, αν και έγινε ορατή, και η υπόγεια κοινωνική πόλωση εγκλωβίστηκαν στις διαδικασίες του διαλόγου μέσω της κάλπης. Η πολιτική αδυναμία να εκφραστεί ο χώρος της ριζοσπαστικότητας και των κινημάτων ως χώρος έξω από το υπάρχον που θα δώσει το στίγμα του στον δρόμο, σπάζοντας τα δεσμά των νέων πολιτικών διαλόγων και προτάσσοντας την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση και το αυτεξούσιο είναι κάτι που μας βαραίνει.

«Η δημοκρατία δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσον, ένα ωφελιμιστικό στρατήγημα που συντελεί στη διασφάλιση του ύψιστου στόχου, της ελευθερίας του πράττειν». Αυτά τα λόγια του πατέρα του νεοφιλευθερισμού, του Hayek, είναι και η πεμπτουσία της πολιτικής δράσης του συστήματος σήμερα. Το σύνθημα του υπουργού οικονομίας της Γαλλίας Λαγκάρντ «φτάνει πια με τη σκέψη, σηκώστε τα μανίκια» είναι η εξειδίκευση του μηνύματος Σαρκοζί «δεν είμαι θεωρητικός, δεν είμαι ιδεολόγος, δεν είμαι διανοούμενος, είμαι απλά συγκεκριμένος». Αυτή η ηγεμονία του συγκεκριμένου που αποδομεί το δημόσιο χώρο είναι και η ουσία της δράσης της κυβέρνησης. Ασφαλιστικό, παιδεία, προσαρμογή στο νέο δόγμα ασφάλειας με τη συμβολική τοποθέτηση ενός ναυάρχου και ενός πτέραρχου στις θέσεις του υφυπουργού Δημ. Τάξης και υπεύθυνου πολιτικής προστασίας αντίστοιχα, διάλυση του περιβάλλοντος προς όφελος της ανάπτυξης είναι οι πρώτες προτεραιότητες.

Η εργασία και η παραγωγικότητα καθίστανται κυρίαρχα μοτίβα πολιτικής και μη αποκλεισμού στη βάση μιας χρηστικής λογικής που μετατρέπει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα σε γράφημα. Οι αιώνιοι φοιτητές είναι έτσι ο «βιότοπος όσων δημιουργούν πρόβλημα στο πανεπιστήμιο», όπως μας λέει ο πρόεδρος του ΕΣΥΠ Βερέμης. Καθώς τα τμήματα στο πανεπιστήμιο δείχνουν το ζήλο τους για την εφαρμογή του νόμου πλαισίου, ήρθε η ώρα για την οριστική ρήξη με τους θεσμούς του πανεπιστημίου, για μια σύγκρουση που θα αγγίζει τον ίδιο το ρόλο του, που θα αποτυπώνει την αδυναμία τής μέχρι σήμερα εκπροσώπησης και μεσολάβησης. Το ιδιότυπο "και μέσα και έξω από τα όργανα" έχει ήδη στοιχίσει πολύ στα κινήματα. Στο ασφαλιστικό, η επέκταση των ορίων συνταξιοδότησης θα επέλθει με κίνητρα στην αρχή για να καθιερωθεί αργότερα, όλα αυτά για να γίνει το δια βίου απασχολήσιμος κυριολεκτικό.

Πρέπει να ξεκινήσει άμεσα ο διάλογος για να τελειώνουμε με την ταύτιση δημόσιου και κρατικού αλλιώς κάθε αντίσταση θα μένει μετέωρη.

Η πολιτική λογική πάνω στην οποία συγκροτήθηκε η μεταπολίτευση αποδομείται πλήρως. Το αντιδεξιό αντιαυταρχικό πλαίσιο που άρθρωσε το κράτος και στήριξε επάνω του τη δημιουργία μεσαίας τάξης μέσω του τομέα των υπηρεσιών, οφείλει να προχωρήσει σε ένα νέο στάδιο, μέσα από την οριοθέτηση που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση και τα κεφάλαια της Ε.Ε. Έτσι, χωνεύοντας γρήγορα τα νέα δεδομένα, εξατομικεύεται με απίστευτα γρήγορους ρυθμούς. Οι όροι που αντιδρούσε έχουν και αυτοί αλλάξει πλήρως. Ταυτιζόμενη όλο και περισσότερο με το κράτος και τις δομές του, η μεσαία τάξη, πιεζόμενη, αναζητά όλο και πιο δεξιές λύσεις. Είναι ενδεικτική η εμφάνιση μιας λαϊκής δεξιάς που διαπερνά κάθετα το σύνολο του πολιτικού κατεστημένου και διεκδικεί την ιδιαιτερότητα του σκοταδισμού της απέναντι στη λαίλαπα του νεοφιλελεύθερου κοσμοπολιτισμού. Η σοσιαλδημοκρατία, ήδη από την εποχή του Grzemorski, θεωρούσε το κράτος ως εγγυητή του συμβιβασμού και πεδίο της ταξικής πάλης, μιας πάλης όμως που είχε προσωρινά επιλυθεί. Είναι αυτό που σήμερα λαμβάνουμε ως διάλυση της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης και ως τέλος των μηχανισμών ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης. Η κατάρρευση όμως του διαφωτιστικού παραδείγματος έχει ως συνέπεια τη συντριβή του αριστερού λόγου, τόσο πολιτικά και οργανωτικά όσο όμως και φιλοσοφικά. Εδώ έγκειται και η αδυναμία να τοποθετηθούν απέναντι στη δομική ήττα του '89, η πλήρης τους ήττα στα αντιπολεμικά μέτωπα και η αδυναμία άρθρωσης ενός συνεπούς αντικατασταλτικού λόγου.

Και, καλά, η καθεστωτική αριστερά παραμένει δέσμια μιας ιδιότυπης διαχειριστικής λογικής, όμως το ξεκατίνιασμα των ακροαριστερών πώς να εκληφθεί; Το ότι στο χώρο αυτό κυριάρχησε η... σύγχρονη αντίληψη του ΚΚΕ (μ-λ) ήταν αναμενόμενο. Η δυτική δημοκρατία μένει διαρκώς στο απυρόβλητο καθώς κάθε διαδικασία με κάλπη βαφτίζεται κρίσιμη πολιτική μάχη και κάθε έκφραση κινήματος που ξεπερνάει τα καθιερωμένα και πολιτικοποιεί την οργή σπάζοντας τη συναίνεση λοιδορείται ως απολιτική.

Το ΠΑΣΟΚ έπαψε από καιρό να εκφράζει τις αστικοποιημένες αριστερές ψήφους, ενώ η κρίση αφομοίωσης δεν αγγίζει τον πιο στιβαρό κορμό της δεξιάς που κυριαρχεί πλήρως ιδεολογικά, αλλά αποδομεί τον ιστό της διαχειριστικής "προοδευτικής" απάντησης. Έτσι το πρόταγμα της πάλης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό λοιδορείται από τον Αμερικανό οικονομολόγο Στίγκλιτζ (Νόμπελ) που δηλώνει ότι ο νεοφιλελευθερισμός αποσύρεται, καθώς το κράτος οφείλει να επεκτείνει το ρόλο του πέραν του πεδίου του πολέμου και της καταστολής σε τομείς όπως το κλίμα, το συνταξιοδοτικό και ο κλάδος της υγείας, με πολύ διαφορετικούς όρους από το κεϊνσιανό παράδειγμα. Δεν είναι μια μεμονωμένη φωνή καθώς ακολουθεί τον Φρίντμαν που από νεοφιλελεύθερος εκθειάζει το μοντέλο της Κίνας, λέγοντας χαρακτηριστικά ότι «η κυβέρνηση πρέπει να αφαιρεί δικαιώματα από το λαό, όχι να του δίνει. Μόνο μια γενικευμένη κρίση στο σύστημά μας θα δώσει στην κυβέρνηση αρκετή εξουσία ώστε να πάρει τις σωστές αποφάσεις».

Προκρίνεται η δημιουργία χώρων-παρατάξεων χωρίς ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές. Διαχειριστικοί μηχανισμοί όπου οικονομία και πολιτική θα ενοποιούνται. Το πολιτικό προσωπικό ως manager θα πλασάρει ένα περίπου κοινό προϊόν με διαφορετικό περιτύλιγμα. Μέσω της χειραγώγησης της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ, πλαισιωμένης από την κοινωνία ελέγχου, τις σφυγμομετρήσεις που περιχαρακώνουν τις τάσεις, της ψυχαναλυτικές ερμηνείες που ποσοτικοποιούν την πραγματικότητα, η εξουσία προσπαθεί να προαπεικονίσει την ίδια την κοινωνική της βάση. Η παθητικότητα της νέας συναίνεσης γίνεται ο θεμελιώδης κανόνας. Κάθε παρέκκλιση εντάσσεται στα ποινικά αδικήματα καθώς η εξουσία επανακαθορίζει το δίκαιο με βάση το δίκαιο της αστυνομίας. Οφείλουμε να έχουμε στόχο τη διάλυση του κοινωνικού υπόβαθρου που γεννά αυτές τις πολιτικές. Αλληλεγγύη, επίθεση στις διαδικασίες συναίνεσης, πόλεμος με τον οικονομισμό της ζωής και σαφής αντικαπιταλιστική πάλη χωρίς τον ηγεμονισμό των πρωτοποριών είναι το όχημα ρήξης απέναντι στα μέτρα που έρχονται.

Φιλήμονας Πατσάκης

ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΝΙΓΗΡΙΑΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΙΣ 21/8/07

«Δεν ξεχνάμε κανέναν που έχασε τη ζωή του από τα χέρια της Ελληνικής Αστυνομίας»

Συμμετείχαμε στην πορεία της 21/8/07 που καλέστηκε από τη Νιγηριανή κοινότητα Θεσσαλονίκης ως συνέχεια των κινητοποιήσεων της κοινότητας και αλληλέγγυων ατόμων και συλλογικοτήτων για να καταγγελθεί το ανελέητο κυνηγητό των Νιγηριανών μικροπωλητών CD από την αστυνομία, αποκορύφωμα του οποίου ήταν ο «τυχαίος θάνατος ενός Νιγηριανού», του Τόνυ Ονούα που στις 18/8/07 κυνηγήθηκε από άνδρες της ασφάλειας στον πεζόδρομο της Καλαμαριάς... Το κυνηγητό κατέληξε με τον Τόνυ να κείτεται νεκρός στον πεζόδρομο μετά από πτώση από το μπαλκόνι καφετέριας.

Στην πορεία αλληλεγγύης της 21/8, οι δυνάμεις καταστολής έκαναν από την πρώτη στιγμή αισθητή την παρουσία τους πλευρίζοντας τους διαδηλωτές λίγο μετά την Ιασωνίδου. Τα χειρότερα αποφεύχθηκαν προς στιγμήν χάρη στην ψυχραιμία των διαδηλωτών. Όμως, προς το τέλος της πορείας, και επί της οδού Αγγελάκη, τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στην πορεία με αποτέλεσμα να την διαλύσουν με χημικά και βία. Όπως μάθαμε αργότερα, αφού είχαμε αφεθεί ελεύθεροι, η αφορμή για την επίθεση ήταν κάποια αντικείμενα που εκτοξεύθηκαν μέσα από την πορεία.

Εκείνο το βράδυ η αστυνομία συνέλαβε 21 άτομα. Έντεκα πιαστήκαμε στον 7ο όροφο οικοδομής, όπου βρήκαμε καταφύγιο από τα χημικά των ΜΑΤ. Μας περίμενε μια διμοιρία μέσα στην είσοδο της οικοδομής για να μας χτυπήσει, αλλά κατόπιν προτροπής ενός ασφαλίτη που αντιλήφθηκε τις κάμερες αποφεύχθηκε ο ξυλοδαρμός. Ανάμεσα στους 11 είχαμε και μία ανήλικη κοπέλα με ψώνια στα χέρια, που περνούσε τυχαία από την περιοχή και τελικά αφέθηκε ελεύθερη χωρίς κατηγορίες, γεγονός που καταδεικνύει πως οι συλλήψεις έγιναν στο σωρό. Οι άλλοι δέκα, αφού δεχτήκαμε μεγάλη ποσότητα δακρυγόνων, και χωρίς να μπορούμε να έχουμε αντίληψη του τι συμβαίνει, ξυλοκοπηθήκαμε και συλληφθήκαμε πάνω στο αριστερό πεζοδρόμιο της Αγγελάκη (απέναντι από τη ΔΕΘ), ενώ τα ΜΑΤ σταμάτησαν να μας ξυλοκοπούν, όταν ένας διμοιρίτης αντιλήφθηκε τις τηλεοπτικές κάμερες και έδωσε διαταγή στους υπόλοιπους να σταματήσουν.

Οδηγηθήκαμε στη ΓΑΔΘ, όπου και κρατηθήκαμε στους διαδρόμους για πάνω από 18 ώρες χωρίς να μας αφήσουν να δούμε ούτε τους δικηγόρους μας, ούτε γιατρό για όσους από μας είχαν τραυματιστεί. Η αστυνομία προσπάθησε να μας εξαπατήσει, βάζοντάς μας με έμμεσες απειλές να υπογράψουμε πως συλληφθήκαμε στις 10:30 π.μ. της 22/8, ενώ μας είχαν συλλάβει μεταξύ 9:00 και 9:30 μ.μ. της 21/8, κάτι που φυσικά και ΔΕΝ υπογράψαμε. Για όλο το πρώτο βράδυ, ένας-ένας περνούσαμε από το γραφείο του Διευθυντή της Κρατικής Ασφάλειας, ο οποίος μας διαβεβαίωνε πως θα κάνουμε μια «φιλική κουβεντούλα» που δε θα χρησιμοποιηθεί πουθενά. Κατά τη διάρκεια της «φιλικής κουβεντούλας» ένας ασφαλίτης κρατούσε πρακτικά. Αυτά τα πρακτικά, όμως, δόθηκαν τελικά στην εισαγγελία πριν μας οδηγήσουν εκεί. Αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με τις έρευνες σε σπίτια πολλών από εμάς, την πλήρη καταγραφή των στοιχείων μας (φωτογραφίες με νούμερα, αποτυπώματα, καταγραφή ιδιαίτερων σημαδιών όπως ουλές, τατουάζ, καταγραφή γραφικού χαρακτήρα κ.λπ.) και την παράνομη κράτησή μας χωρίς να δούμε δικηγόρους, δημιουργεί έναν εκρηκτικό συνδυασμό που αν γίνει κανόνας μπορεί να οδηγήσει σε παλιές εποχές κρατικής τρομοκρατίας χωρίς να χρειαστεί να περάσει κάποιος σχετικός νόμος.

Σε αυτό το σημείο πρέπει να τονίσουμε πως το δεύτερο βράδυ που «φιλοξενηθήκαμε» στη ΓΑΔΘ, οδηγηθήκαμε στα κρατητήρια του 3ου ορόφου, όπου και αντικρίσαμε μία κατάσταση που δε θα μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε. Από τους καλογυαλισμένους λευκούς διαδρόμους της ΓΑΔΘ, με γραφεία και αστυνομικούς να πηγαινοέρχονται, με το που περάσαμε δύο καγκελόπορτες βρεθήκαμε σε μια άλλη εποχή. Σκοτεινά κελιά γεμάτα με εξαθλιωμένους ανθρώπους που κοιμούνται σε κρεβάτια με ψύλλους. Τα κελιά δεν έχουν τουαλέτες και οι κρατούμενοι πρέπει να παρακαλάνε τους φρουρούς για να πάνε τουαλέτα και για να πιούν νερό. Μετανάστριες και μετανάστες και ανήλικα παιδιά από Αλβανία και Σερβία κρατούνται, επίσης, σε αυτόν το στάβλο με τα κάγκελα και τις ακαθαρσίες για μήνες. Μπροστά στα μάτια μας ένα από αυτά τα παιδιά παρακαλούσε για νερό τους φρουρούς και η απάντηση που πήρε ήταν «Άντε ρε, ήπιατε νερό πριν από 2 ώρες και θέλετε πάλι»!!! Σε 70 κρατούμενους αντιστοιχούν 3 τουαλέτες εκ των οποίων η μία ήταν εκτός λειτουργίας. Εκεί μέσα κρατούνται άνθρωποι για 3 ή και 4 μήνες γιατί οι κανονικές φυλακές είναι υπερπλήρεις.

Το δικαστήριο και των 20 είναι στις 5/12/07 στη Θεσσαλονίκη

Το μεσαιωνικό σκηνικό συμπληρώνεται από την πλήρη έλλειψη ιατρικού προσωπικού. Όλο το βράδυ, κάποιοι τοξικομανείς κρατούμενοι εκλιπαρούσαν για βοήθεια και δεν υπήρχε κανείς για να τους βοηθήσει. Το πρωί και λίγο πριν φύγουμε από τα κελιά για να οδηγηθούμε στα δικαστήρια, ένας κρατούμενος έπαθε κρίση επιληψίας. Οι φρουροί έφτασαν μετά από 3-4 λεπτά (αρκετό χρονικό διάστημα για να κινδυνέψει η ζωή του κρατούμενου), παρόλο που στους διαδρόμους των κρατητηρίων υπήρχαν κάμερες για να παρακολουθούν όλα τα κελιά. Τελικά, το τραγικό σκηνικό ολοκληρώθηκε όταν οι φρουροί, μη γνωρίζοντας πώς να αντιμετωπίσουν το περιστατικό (το μόνο που έκαναν ήταν να τον σύρουν έξω από το κελί), αναγκάστηκαν να ανοίξουν το κελί ενός άλλου κρατούμενου προκειμένου να του προσφέρει τις πρώτες βοήθειες. Μάλιστα στο τέλος, οι φρουροί άρχισαν να διαπληκτίζονται μεταξύ τους, γιατί αυτό δεν επιτρέπεται.

Αργότερα, οδηγηθήκαμε με χειροπέδες μέσα στην κλούβα και με ισχυρή αστυνομική συνοδεία (ακολουθούσε κλούβα με ΜΑΤ, περιπολικά μπρος και πίσω αλλά και ζητάδες) μας πήγαν στα δικαστήρια και από τα υπόγεια των δικαστηρίων στον εισαγγελέα, για να μη μας δουν οι γονείς, οι φίλοι και οι σύντροφοι που είχαν συγκεντρωθεί μπροστά από τα δικαστήρια.

Εμφανιστήκαμε μπροστά στον εισαγγελέα ο οποίος μας έβγαλε ένα λογύδριο για το ελληνικό σύνταγμα και το σεβασμό απέναντι σε αυτό... και κατέληξε λέγοντας πως θα επιδείξει καλή διάθεση και θα μας αφήσει ελεύθερους, αλλά να μη το εκλάβουμε αυτό ως αδυναμία του κράτους...

Ενώ από την ασφάλεια πήγαμε στα δικαστήρια και οι 20 με την κατηγορία της «διατάραξης της κοινής ειρήνης», ο εισαγγελέας φόρτωσε στους 10 που πιάστηκαν στο πεζοδρόμιο της Αγγελάκη και την κατηγορία της «πρόκλησης σοβαρών σωματικών βλαβών από κοινού και κατά συρροή».

Πρέπει να τονίσουμε πως ο προϊστάμενος της εισαγγελίας που είχε την ευθύνη της επίβλεψης και καθοδήγησης της υπόθεσης ήταν ο εισαγγελέας Φλωρίδης, γνωστός για τις προσπάθειές του για την κατάργηση του ασύλου πέρσι στις 17 Νοέμβρη 2006 που είχε ως αποτέλεσμα την ενορχηστρωμένη παρακρατική επιχείρηση της αστυνομίας και κατέληξε με τον ξυλοδαρμό του Κύπριου φοιτητή από τους κουκουλοφόρους ασφαλίτες και ΟΠΚιτες. Εμείς που κατεβήκαμε αλληλέγγυοι στον πόνο και την οργή των Αφρικανών μεταναστών που βιώνουν στο πετσί τους καθημερινά την αστυνομική βία, εκλαμβάνουμε την κατηγορία της «διατάραξης της κοινής ειρήνης», που είναι κοινή σε όλους μας, ως ποινικοποίηση της συμμετοχής μας στην πορεία αλληλεγγύης της 21/8. Και κατ' επέκταση, ποινικοποίηση της ίδιας της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ως ανθρώπινης αξίας.

Όσο για την κατηγορία που τελευταία στιγμή μας χρέωσε ο εισαγγελέας, της «πρόκλησης σοβαρών σωματικών βλαβών από κοινού και κατά συρροή», έχουμε να πούμε πως είναι μια προσπάθεια να διαστρεβλωθούν τα γεγονότα κατά τη σύλληψή μας, δηλαδή να αντιστραφεί το γεγονός πως ξυλοκοπηθήκαμε και πως κάποιοι από εμάς υπέστησαν τραυματισμούς σε επικίνδυνα σημεία όπως ο αυχένας, ενώ άλλοι έχουν ακόμη εγκαύματα από τα χημικά των ΜΑΤ.

Ούτε η αστυνομική βία, ούτε οι νομικές κυρώσεις μπορούν να μας τρομοκρατήσουν. Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ. Ειδικά, όταν αυτή σπάει τους κοινωνικούς διαχωρισμούς που επιβάλλονται από την εξουσία και ενώνει τα κατακερματισμένα κοινωνικά κομμάτια. Έχουμε όλοι καθήκον, ως αντιστεκόμενοι άνθρωποι, να σταθούμε στο πλευρό όσων απαιτούν τα δικαιώματά τους και παλεύουν για την αξιοπρέπεια.

19/9/07,
16 από τους συλληφθέντες
της πορείας αλληλεγγύης (21/8/07)

«Το φράγμα του παραλόγου»

Το Σάββατο 4 Αυγούστου 2007 δημοσιεύθηκε στην ημερήσια εφημερίδα της Λάρισας «Ελευθερία» και με αφορμή τις κινητοποιήσεις στη Μεσοχώρα ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου, άρθρο του Ελισαίου Βαγενά, μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ με τίτλο «θέατρο του παραλόγου» στο οποίο ούτε λίγο ούτε πολύ αναπτύσσονται οι θέσεις του ΚΚΕ για το ζήτημα της περίφημης εκτροπής. Στο άρθρο αφού ο συντάκτης του επιτίθεται στους διοργανωτές των κινητοποιήσεων θεωρώντας τους ταξικούς εχθρούς των μικρομεσαίων αγροτών, αναπτύσσει μια επιχειρηματολογία κατά την οποία κάτω από ορισμένες «προϋποθέσεις» το έργο θα σώσει τους αγρότες του κάμπου από τη λειψυδρία και τα άλλα δεινά που πλήττουν τους Θεσσαλούς καλλιεργητές.

Η επιχειρηματολογία του ΚΚΕ και οι θέσεις του υπέρ της εκτροπής είναι λίγο πολύ γνωστές. Η ενεργειακή αυτάρκεια της χώρας με οποιοδήποτε κόστος είναι πολύ ψηλά στις προτεραιότητες του κόμματος το οποίο πιστό στην παράδοση που δημιούργησε ο υπαρκτός σοσιαλισμός και στο όνομα της εργατικής τάξης βιάζει το περιβάλλον και τους ανθρώπους (η λίμνη Αράλη και το Τσέρνομπιλ είναι τα πιο ηχηρά παραδείγματα). Έτσι και εδώ στο όνομα των μικρομεσαίων αγροτών επιτρέπεται η εκτροπή αρκεί αυτή να γίνει προς όφελος του λαού.

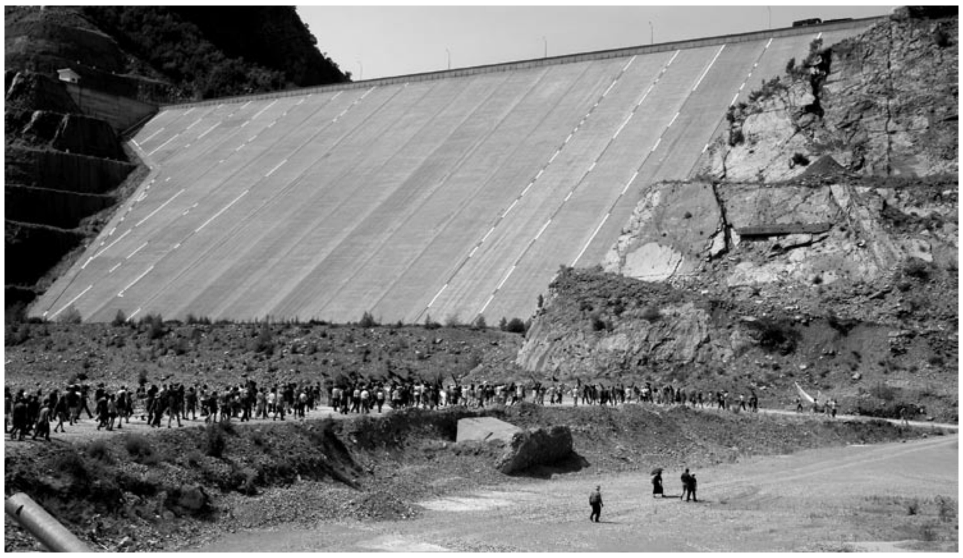
Αυτό που εσκεμμένα και επιτηδευμένα κρύβουν τα στελέχη του ΚΚΕ στη Θεσσαλία αλλά και σε κεντρικό επίπεδο είναι το ποια τύχη περιμένει τους μικρομεσαίους αγρότες αφού ήδη η τελευταία ΚΑΠ (κοινή αγροτική πολιτική) της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει αποσυνδέσει τις επιδοτήσεις από την παραγωγή, δηλαδή την καλλιέργεια των χωραφιών και ήδη οι οικονομικά ασθενέστεροι αγρότες δεν καλλιεργούν πλέον τα χωράφια τους. Για παράδειγμα, η καλλιέργεια του βαμβακιού η οποία είναι ιδιαίτερα δημοφιλής στη Θεσσαλία και περισσότερο στη δυτική Θεσσαλία (Τρίκαλα, Καρδίτσα), όπου και ο κλήρος είναι μικρός σε σχέση με τη Λάρισα, είναι πλέον ασύμφορη χωρίς την επιδότηση του προϊόντος και πάρα πολλοί αγρότες εγκαταλείπουν τα χωράφια τους ή προσπαθούν να στραφούν σε άλλες καλλιέργειες (σε ποιες άραγε, δε μας εξηγεί ο συντάκτης του άρθρου). Το ΚΚΕ για μια ακόμα φορά πέφτει στην παγίδα που έστησε η κυρίαρχη αστική τάξη που θέλει το μαρασμό του κάμπου και την αστικοποίηση του αγροτικού πληθυσμού. Είναι ξεκάθαρο ότι το αγροτικό πρόβλημα της Θεσσαλίας δεν είναι η λειψυδρία (άραγε οι αγρότες της Μακεδονίας ή της Θράκης θα έχουν καλύτερη τύχη αφού οι περιοχές τους δεν έχουν πρόβλημα νερού;)

Η αλήθεια είναι ότι η μικρομεσαία αγροτιά της Θεσσαλίας αντιμετωπίζει πρόβλημα επιβίωσης εξαιτίας της εφαρμογής της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής η οποία έχει κηρύξει ανοικτά πόλεμο ενάντια στους μικρούς αγρότες όλης της Ευρώπης και όχι μόνο της Θεσσαλίας και η οποία θέλει τη συγκέντρωση της γης σε λίγους μεγαλογαιοκτήμονες στους οποίους θα στηριχθεί η νέα γεωργία στον αιώνα που διανύουμε.

Μία άλλη παράμετρος που εσκεμμένα αποκρύπτεται από τα στελέχη του ΚΚΕ και αντιμετωπίζεται από το συντάκτη του άρθρου με αόριστα ευχολόγια είναι η διαχείριση του νερού μετά την εκτροπή. Είναι βέβαιο(;) ότι στη μεταεπαναστατική περίοδο η διαχείριση του νερού θα περάσει στο λαό, μέχρι τότε όμως αυτοί που επιχειρούν την εκτροπή του άνω ρου του Αχελώου σίγουρα δεν έχουν κάτι παρόμοιο στο μυαλό τους, πράγμα που πρακτικά σημαίνει ότι στην καλύτερη περίπτωση η διαχείριση του νερού θα περάσει στη «δημόσια» ΔΕΗ, την ίδια ΔΕΗ που χρεώνει πανωτόκια και φέσια στους μικροαγρότες ή τους κόβει το ρεύμα όταν αυτοί καθυστερούν να πληρώσουν τους υπέρογκους έτσι κι αλλιώς λογαριασμούς της. Άλλωστε, κανένας δεν είναι σε θέση να βεβαιώσει έως πότε θα υπάρχει ο σημερινός «δημόσιος» χαρακτήρας της ή πότε θα εμφανιστεί κάποιος στρατηγικός επενδυτής ο οποίος θα κληρονομήσει μαζί με τα υπόλοιπα περιουσιακά στοιχεία και τη διαχείριση του ενεργειακού πλούτου του τόπου.

Σε κάθε περίπτωση με βεβαιότητα μπορούμε να ισχυριστούμε ότι το νέο «προϊόν» όπως θέλουν να βλέπουν το νερό αυτοί που σχεδιάζουν και υλοποιούν την εκτροπή του Αχελώου, θα φτάνει σ' αυτούς που μπορούν να το πληρώσουν και αυτοί που θα μπορούν να το πληρώσουν δεν θα είναι άλλοι από τους ιδιοκτήτες μεγάλων εκτάσεων οι οποίοι εφαρμόζουν βιομηχανοποιημένη γεωργία μονοκαλλιεργειών. Για τους υπόλοιπους μικρούς καλλιεργητές που προσπαθούν να επιβιώσουν και να μειώσουν το ήδη δυσβάστακτο κόστος παραγωγής, το καινούριο χαράτσι που θα τους επιβληθεί θα αποτελεί απλά τη χαριστική βολή.

Μ' αυτό τον τρόπο η άρχουσα τάξη ξεμπερδεύει οριστικά με τον πονοκέφαλο που λέγεται αγροτικός πληθυσμός της Θεσσαλίας. Άλλωστε φάνηκε από πολύ νωρίς ότι η μεγαλύτερη πεδιάδα της χώρας θα αποτελούσε πεδίο πειραματισμών για τις μεγάλες εταιρείες. Η μονοκαλλιέργεια, η βιομηχανοποιημένη γεωργία, ο μεγάλος κλήρος που τείνει να γίνει ακόμα μεγαλύτερος, τα μεταλλαγμένα και τώρα η ιδιωτικοποίηση του νερού συνθέτουν ένα

σκηνικό στο οποίο δεν έχουν καμία θέση τα μικρά χωριά, οι μικροί παραγωγοί και η άμεση διατροφική σύνδεση της παραγωγής με την κοινωνία. Στοιχεία που παρατηρούμε εδώ και δεκαετίες στις μεγάλες πεδιάδες των Ηνωμένων Πολιτειών, του Καναδά, της Αυστραλίας και άλλων αναπτυγμένων καπιταλιστικά κρατών.

Απ' όλα αυτά είναι προφανές το μετέωρο των επιχειρημάτων του «συντρόφου» Ελισαίου Βαγενά που προσπαθεί να αναστήσει τη μικρομεσαία αγροτιά μέσα από την καπιταλιστική ανάπτυξη και τα μεγάλα έργα, όπως είναι επίσης προφανές ότι μια άλλη μορφή γεωργίας, άμεσα αλληλοεξαρτώμενη με το φυσικό περιβάλλον και τις διατροφικές ανάγκες των ανθρώπων της, μπορεί να ξαναζωντανέψει την ύπαιθρο και να ανατρέψει τους εφιαλτικούς σχεδιασμούς της άρχουσας τάξης. Τα υπόλοιπα, απλά είναι η γνωστή κουτοπόνηρη, δημαγωγική και ψηφοθηρική τακτική του ΚΚΕ που προσπαθεί να γίνει αρεστό στους απελπισμένους αγρότες αναπαράγοντας την επιχειρηματολογία αυτών που κατεργάζονται την ερήμωση του κάμπου και τον ξεσπιτωμό των κατοίκων του.

Χρήστος Γεωργίου

ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ

Μετά την επιτυχία των εκδηλώσεων του Αυγούστου στην Μεσοχώρα Τρικάλων η Πανελλαδική Κίνηση ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου διευρύνεται συνέχεια. Πλαισιώνεται από ακόμα περισσότερους ανθρώπους. Κωδικοποιεί τους στόχους. Δυναμώνει την κοινωνική συμμετοχή. Οργανώνει τη νέα φάση των κινητοποιήσεων εν΄ όψει της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας στις 6 Νοεμβρίου 2007.

Στο Αγρίνιο διοργανώνει: μεγάλη κεντρική εκδήλωση τη Δευτέρα 22 Οκτωβρίου, στο κέντρο της πόλης. Παρέμβαση στα σχολεία, το πανεπιστήμιο, τις υπηρεσίες, την αγορά, για κλείσιμο της πόλης την ημέρα της ολομέλειας του Σ.Τ.Ε.. Στις 6 Νοεμβρίου παρέμβαση στη γέφυρα του Αχελώου.

Στην Αθήνα διοργανώνει: Μεγάλη κεντρική εκδήλωση την Παρασκευή 26 Οκτωβρίου, ενώ μια μέρα πριν το Σ.Τ.Ε. (6 Νοεμβρίου) μεγάλη κινητοποίηση στο ΠΕ.ΧΩ.ΔΕ.

Ανάλογες εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν αυτό το διάστημα στην Ήπειρο, τη Θεσσαλία, την Πελοπόννησο και τη Μακεδονία, δίνοντας το πανελλαδικό στίγμα ενός σύγχρονου οικοκοινωνικού κινήματος που για πρώτη ίσως φορά αναπτύσσεται στην Ελλάδα.

Η υπόθεση της εκτροπής του Αχελώου, είναι υπόθεση διαχείρισης του νερού. Είναι υπόθεση διαχείρισης της φύσης. Είναι μέρος του σύγχρονου πολέμου του νερού.

Γι' αυτό θα είμαστε όλοι εκεί..

Νίκος Ιωάννου

Σάμος: Κέντρο ταλαιπωρίας προσφύγων

Τους βλέπω μες στα μάτια μου
μες στο παλιό βαπόρι
Σα στρείδια στο κατάστρωμα
οι μετανάστες όλοι
Βουβές γυναίκες άλαλες
που δύναμη αναβλύζουν
Παιδάκια που δεν ξέρουνε
το δρόμο που βαδίζουν...

Θ. Παπακωνσταντίνου (Στην Αμερική)

...έτοιμες από καιρό, όπως όλα δείχνουν, οι Βρυξέλλες, να δεχθούν την πρόταση του αρμόδιου επίτροπου για θέματα Δικαιοσύνης Φράνκο Φρατίνι, που ούτε λίγο ούτε πολύ εισηγείται ένα είδος παραμονής και εργασίας για τους μετανάστες που έχουν υψηλή επαγγελματική ειδίκευση, όπως Amerikι. «Οι Αμερικανοί και οι Καναδοί δέχονται τους καλύτερους· εμείς, οι Ευρωπαίοι τους ανειδίκευτους», δήλωσε χαρακτηριστικά, ο Ιταλός επίτροπος.

Την ώρα λοιπόν που οι Ευρωπαίοι αποφασίζουν να κάνουν ακόμη πιο αυστηρή τη μεταναστευτική τους πολιτική, σε βάρος ασφαλώς των ποιων; Ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μπλε κάρτας, χορήγησης βίζας με δακτυλικά αποτυπώματα ενσωματωμένα σε τσιπάκι κι ενώ ο Νικολά Σαρκοζί περνά το νόμο για περιορισμό της μετανάστευσης, ο οποίος περιλαμβάνει το επίμαχο μέτρο ελέγχου DNA για μετανάστες που επιθυμούν οικογενειακή επανένωση, στις ελληνικές θάλασσες το δράμα εξελίσσεται. Σαράντα τέσσερις νεκροί και πενήντα τέσσερις αγνοούμενοι ήταν ο τραγικός απολογισμός αυτής της χρονιάς, τριάντα έξι από αυτούς έχασαν τη ζωή τους στη θαλάσσια περιοχή της Σάμου. Κι όσο γι' αυτούς που καταφέρνουν να περάσουν...

Σ' ένα παλιό εργοστάσιο καπνού, που θα έπρεπε να έχει εγκαταλειφθεί από καιρό, «φιλοξενούνται» οι πρόσφυγες που ξεβράζονται κατά κύματα τα τελευταία χρόνια στις ακτές της Σάμου, προερχόμενοι από χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Σ' ένα χώρο που αντικειμενικά μπορεί να στεγάσει το πολύ εκατό ανθρώπους στοιβάζονται κατά μέσο όρο τριακόσιοι, ενώ πρόσφατα έφθασαν και τους τετρακόσιους. Ανάμεσά τους πολλά ασυνόδευτα βρέφη, μικρά παιδιά, ανήλικα, έγκυες γυναίκες. (Βέβαια, όταν Ευρωβουλευτές επισκέφθηκαν το καλοκαίρι το Κέντρο, κατά "θαυμαστό" τρόπο βρίσκονταν μέσα εκατό με εκατόν είκοσι άνθρωποι).

Όπως αναφέρει η «Κίνηση για τα ανθρώπινα δικαιώματα - Αλληλεγγύη στους πρόσφυγες» οι συνθήκες κράτησης των προσφύγων είναι τραγικές και απάνθρωπες. Αυτό μάλιστα έχει αναγνωριστεί κατά καιρούς, όχι μόνο από τοπικούς φορείς αλλά και από όλες τις ΜΚΟ

και φορείς που επισκέφθηκαν το χώρο, όπως ο Συνήγορος του Πολίτη, το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, το Οικουμενικό Πρόγραμμα Προσφύγων και τη Διεθνή Αμνηστία.

Σύμφωνα με τα μέλη της Κίνησης, που συστάθηκε το 2004 στη Σάμο, με σκοπό την προστασία των δικαιωμάτων των προσφύγων και την όσο δυνατόν πιο ανθρώπινη παραμονή τους στο Κέντρο Κράτησης, καμιά απολύτως υποδομή δεν υφίσταται για τη διαμονή ανθρώπων μέσα στο χώρο. "Ελάχιστος φωτισμός, ανεπαρκής ο χώρος ακόμη και για να κοιμηθούν στο πάτωμα οι πρόσφυγες. Είναι δύσκολο να συλλάβει κανείς την αθλιότητα και τον παραλογισμό που επικρατεί μέσα στο Κέντρο. Αρκεί μόνο να αναφερθεί ότι τέσσερα άτομα τσακώθηκαν και χτυπήθηκαν για το ποιος θα "ξαπλώσει" στο βρεγμένο χώρο μπροστά από τους τουαλέτες, θέλοντας έτσι να βρουν τρόπο να ξαπλώσουν κάπου και να μην είναι όρθιοι. Οι χώροι υγιεινής κοινοί για άντρες, γυναίκες και παιδιά, απαράδεκτοι, χωρίς πόρτες, με σπασμένα πλακάκια, χωρίς καθαρισμό, εστίες μολύνσεως που δεν προσιδιάζουν ούτε για τη λειτουργία βουστασίου. Στα παράθυρα, τα μισά τζάμια είναι σπασμένα ακόμη και τους χειμερινούς μήνες, η δε οροφή του κτιρίου είναι σαθρή με αποτέλεσμα σε κάθε βροχόπτωση να πέφτουν κομμάτια της, με κίνδυνο τραυματισμού των κρατουμένων προσφύγων. Η θέρμανση σχεδόν ανύπαρκτη.

Η κατάσταση αυτή εκθέτει σε κίνδυνο τη ζωή των προσφύγων και εγκυμονεί κινδύνους. Πρόσφατα εκδηλώθηκαν σοβαρά δερματικά νοσήματα, τα οποία δείχνουν να εξαπλώνονται καθημερινά. Στο κέντρο υπάρχουν ασθενείς με σοβαρά προβλήματα και μολυσματικές ασθένειες (φυματίωση) και δεν νοσηλεύονται στο νοσοκομείο, με τη δικαιολογία της αστυνομίας ότι δεν έχει προσωπικό για τη φύλαξή τους στο νοσοκομείο.

Στην παραπάνω απάνθρωπη, παράνομη και απαράδεκτη κατάσταση έρχεται να προστεθεί ο μη προαυλισμός των κρατουμένων καθώς και η μη δυνατότητα επικοινωνίας με τα δύο τηλέφωνα που λειτουργούν στο προαύλιο του Κέντρου. Τόσο ο προαυλισμός όσο και η χρήση τηλεφώνου επαφίενται στην αυθαίρετη κρίση του κάθε αστυφύλακα που εκτελεί χρέη φύλακα του κέντρου, καθώς και στην υπηρεσιακή πληρότητα του Α.Τ. Σάμου και τούτο σημαίνει στην πράξη ότι μεσολαβούν ακόμη και δεκαήμερα χωρίς προαυλισμό και τηλέφωνο.

Η Αστυνομία χωρίς εισαγγελική παραγγελία ή χωρίς την ύπαρξη δικαστικής απόφασης μεταφέρει από το Κέντρο διοικητικά κρατούμενους πρόσφυγες στα κρατητήρια του Αστ. Τμήματος, πολλές φορές μέχρι και εξαντλήσεως του τριμήνου. Ο χρόνος κράτησης των προσφύγων είναι αδιευκρίνιστος και κανένας δεν ξέρει από τι εξαρτάται, ενώ συνήθως εξαντλείται το τρίμηνο κράτησης, ακόμη και στην περίπτωση αυτών που αιτούνται άσυλο.

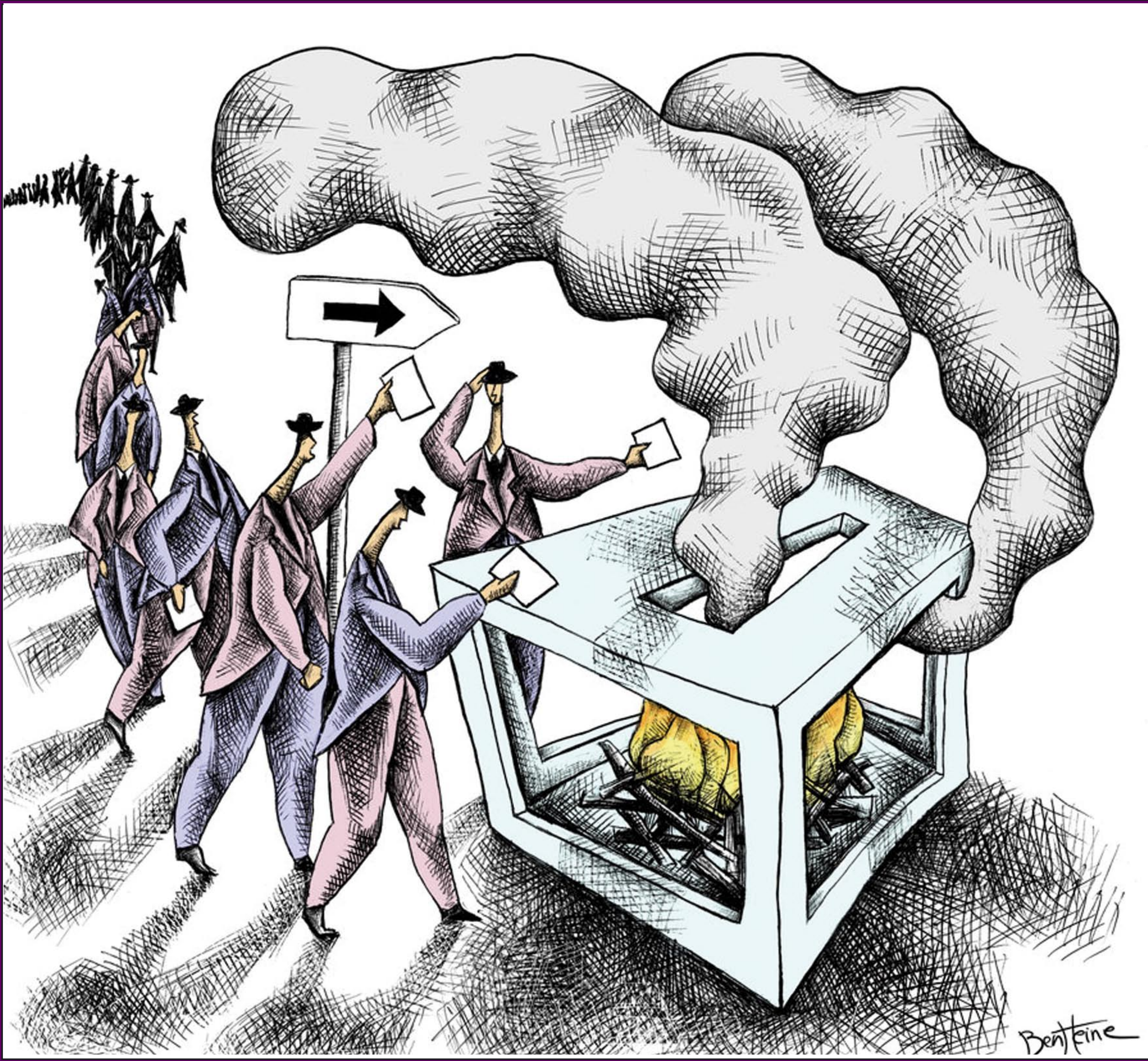
Τα μέλη της Κίνησης επανειλημμένα έχουν γίνει δέκτες καταγγελιών από ανήλικους μετανάστες ότι κατά το χρόνο της σύλληψής τους και στο στάδιο της καταγραφής που ακολουθεί οι Αστυνομικές και Λιμενικές Αρχές τούς εμφανίζουν ως ενήλικες καίτοι οι ίδιοι δηλώνουν ανήλικοι και πολλές από αυτές τις περιπτώσεις αφορούν παιδιά κάτω των 14 ετών. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι στις καταστάσεις σύλληψης είναι καταγεγραμμένα άτομα - συλληφθέντες με ημερομηνία γέννησης 1-1-1989, δηλαδή δεκάδες άτομα έχουν την ίδια ημερομηνία γέννησης, γεγονός που υποδηλώνει την αυθαίρετη καταγραφή στοιχείων των συλληφθέντων προσφύγων.

Στο μεταξύ, στις άθλιες συνθήκες που επικρατούν τους τελευταίους μήνες στο Κέντρο ήρθε να προστεθεί -συνήθης τακτική του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης- η απέλαση δύο Ιρακινών. Σημειωτέον, οι εν λόγω απελαθέντες δεν είναι Ιρακινοί, αλλά καταγράφηκαν αυθαίρετα από το Λιμεναρχείο Σάμου μ' αυτή την εθνικότητα. Επιπλέον, κρατήθηκαν στο Κέντρο 60 ημέρες. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2007 μαζί με άλλους πρόσφυγες που αφέθηκαν από το Κέντρο, οι συγκεκριμένοι Ιρακινοί μεταφέρθηκαν στη Διεύθυνση αλλοδαπών Αθήνας και στη συνέχεια, στις 17 Σεπτεμβρίου, στα σύνορα για απέλαση με μυστικότητα και χωρίς ενημέρωση των ιδίων, ως όφειλαν.

Ομάδα εθελοντών εκπαιδευτικών που οργανώθηκε στα πλαίσια της Κίνησης, από την άνοιξη του 2007, και επισκέπτεται το Κέντρο με στόχο ανάμεσα στα άλλα την επαφή και προσφορά στήριξης σε παιδιά και εφήβους, τη στοιχειώδη εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας σε ενήλικες, τη βασική πληροφόρηση και ενημέρωση για τα δικαιώματά τους καλεί όποιον μπορεί να συμμετάσχει με τον τρόπο που θέλει σε αυτές τις κινήσεις καθώς, όπως οι ίδιοι αναφέρουν, "οι καιροί ορίζουν την αναγκαιότητα δράσης όλων μας, ιδιαίτερα για ζητήματα που αφορούν ανθρώπινες ζωές και που έχουν γίνει πια μια δραματική καθημερινότητα".

Μαρία Μάζη

φάκελος / Οι εκλογές "ασύμμετρη απειλή" για την κοινωνία

Είναι γεγονός ότι οι εκλογές και το κοινοβούλιο αποτελούν το συνολικό ανάχωμα του καθεστώτος για τη διοχέτευση της λαϊκής οργής σε ακίνδυνους γι' αυτά δρόμους... Καθώς, αν μπορούσαν ν' αλλάξουν το σημερινό καπιταλιστικό καθεστώς της εκμετάλλευσης και καταπίεσης θα ήταν παράνομα.

Αλληλεγγύη, επίθεση στις διαδικασίες συναίνεσης, πόλεμος με τον οικονομισμό της ζωής και σαφής αντικαπιταλιστική πάλη χωρίς τον ηγεμονισμό των πρωτοποριών είναι το όχημα ρήξης απέναντι στα μέτρα που έρχονται.

Το καθεστώς δεν αλλάζει,

Η διοχέτευση της λαϊκής κοινωνικής δυσαρέσκειας, οργής και αγανάκτησης στις κάλπες και στα κόμματα δεν άλλαξαν και δε θα μπορούσαν να αλλάξουν το στημένο σκηνικό του κοινοβουλευτισμού και της συνέχισης των αντεργατικών και αντικοινωνικών πολιτικών. Η ελπίδα βρίσκεται στους αντικαθεστωτικούς κοινωνικοπολιτικούς και εργατικούς αγώνες, στις λαϊκές πρωτοβουλίες και στις Συνελεύσεις Βάσης. Στη μη συναίνεση με τις πολιτικές της εξουσίας και των στηριγμάτων της.

Η επόμενη μέρα ίδια με την προηγούμενη

Το μετεκλογικό τοπίο που έχει διαμορφωθεί, αν εξαιρέσουμε μόνο τα νέα τεχνητά εκλογικά χαρακτηριστικά του, δεν έχει αλλάξει στο παραμικρό απ' αυτό που υπήρχε και θα υπάρχει σε επίπεδο κρατικών κυβερνητικών πολιτικών. Οι όποιες εκλογικές μετατοπίσεις παρατηρήθηκαν με τη σχετική αποδυνάμωση των δύο μεγάλων κομμάτων διαχείρισης της εξουσίας, η ενίσχυση της αριστεράς και η είσοδος του ακροδεξιού ΛΑΟΣ στη βουλή αποτελούν στοιχεία καταγραφής του εκλογικού σώματος σε επίπεδο κοινοβουλευτικού παιχνιδιού, που σε καμιά περίπτωση, πέρα από το σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων τους, δε μετασχηματίζονται σε επίπεδο πραγματικής κοινωνικής πολιτικής συνείδησης, πολιτικής επιρροής ή αγώνες.

Η κυβερνοαντιπολίτευση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ δεν είχε να παρουσιάσει κανένα βαρυσήμαντο καθεστωτικό πολιτικό λόγο. Η προγραμματική «νέα αλλαγή» του ΠΑΣΟΚ δε συγκίνησε και δεν ενεργοποίησε μεγάλα τμήματα ψηφοφόρων, όπως π.χ. η αλλαγή του '81 ή έστω η Σημιτική περίοδος των «μπλαιρικών» εκσυγχρονιστών με την είσοδο στην ΟΝΕ του κεφαλαίου, την ισχυρή Ελλάδα των αφεντικών και τους Ολυμπιακούς αγώνες της αρπαχτής. Συμπεριφέρθηκε πότε ως συμπολιτευόμενη αντιπολίτευση με πολιτική ταυτότητα τα αμερικανοποιημένα όρια του μπλαιρισμού και πότε ως εκπρόσωπος των ΜΚΟ και της νέας τεχνολογίας. Τα τελευταία αντιδεξιά επικοινωνιακά διλήμματα του Λαλιώτη δεν αντέστρεψαν το κλίμα γιατί απλά δεν έπεισαν τους ψηφοφόρους ότι δίνεται κάποια βαρυσήμαντη μάχη. Αλλά και ο μεταρρυθμισμός της Ν.Δ. δεν είχε την ίδια απήχηση όπως είχε η κάθαρση του '89 και ο νεοκαραμανλισμός του 2004. Το κυνήγι των νταβατζήδων και των διεφθαρμένων ξέφτισε γρήγορα μπροστά στις απάτες με τους κουμπάρους, τους γιοσάκηδες, τις υποκλοπές και τα δομημένα ομόλογα.

Η αντικοινωνική κρατική κυβερνητική πολιτική θα συνεχιστεί ανεξάρτητα από τα αυξομειούμενα ποσοστά των κομμάτων και τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς.

Μπροστά σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα, με το θερμόμετρο της λαϊκής δυσαρέσκειας να ανεβαίνει θεαματικά, η επανενεργοποίηση από τα δύο κόμματα εξουσίας της λογικής της χαμένης ψήφου στα μικρότερα κόμματα δεν απέδωσε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Η επίκληση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για ισχυρή αυτοδυναμία του ενός ή του άλλου πήγε περίπατο μαζί τα σαθρά καθεστωτικά διλήμματά τους. Η «ισχυρή εντολή» που επιζητούσε διακαώς η Ν.Δ. δε δόθηκε και το ΠΑΣΟΚ έφαγε τη δεύτερη πιο δυνατή σφαλιάρα στα μεταπολιτευτικά χρονικά του.

Στο μεγάλο χωνευτήρι των βουλευτικών εκλογών τα κόμματα δοκίμασαν όλες τους τις συνταγές για την απόσπαση της ψήφου του λαού. Ανεξάρτητα όμως από τις εκλογικές μετατοπίσεις και καταγραφές, ανεξάρτητα από την ισχνή αυτοδυναμία της ΝΔ στη νέα βουλή που ενίοτε θα πριμοδοτείται από το ΛΑΟΣ, ανεξάρτητα από την άνοδο της καθεστωτικής αριστεράς και το στραπάτσο του ΠΑΣΟΚ το τοπίο παραμένει ακριβώς το ίδιο για τους εργαζόμενους και τους νεολαίους. Το αστικοδημοκρατικό καθεστώς θα λειτουργεί όπως λειτουργούσε πάντα: η αντικοινωνική κρατική κυβερνητική πολιτική θα συνεχιστεί ανεξάρτητα από τα αυξομειούμενα ποσοστά των κομμάτων και τους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς. Είτε με ισχυρή είτε με ισχνή αυτοδυναμία. Ακόμα και στην περίπτωση της μη αυτοδυναμίας -προβεβλημένη από τα ΜΜΕ εκβιαστική κινδυνολογία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ για την υφαρπαγή της ψήφου- το σύστημα θα έβρισκε λύση και το κοινοβούλιο θα ψήφιζε αντικοινωνικούς αντεργατικούς νόμους και διατάγματα, όπως κι έγινε με την πάλαι ποτέ οικουμενική κυβέρνηση.

Είναι γεγονός ότι οι εκλογές και το κοινοβούλιο αποτελούν το συνολικό ανάχωμα του καθεστώτος για τη διοχέτευση της λαϊκής οργής σε ακίνδυνους γι' αυτά δρόμους.. Καθώς, αν μπορούσαν ν' αλλάξουν το σημερινό καπιταλιστικό καθεστώς της εκμετάλλευσης και καταπίεσης θα ήταν παράνομα.

Μ' αυτή την έννοια εκείνο που έχει βαθύτερη πολιτική αξία είναι το συνολικό πλήγμα και η απονομιμοποίηση του κοινοβουλευτισμού, με την παράλληλη ανάπτυξη των εξωθεσμικών μορφών πάλης και αντίστασης και όχι απλά το χτύπημα του δικομματισμού και της αλλαγής των κοινοβουλευτικών συσχετισμών που επικαλέστηκαν η καθεστωτική και η εξωκοινοβουλευτική αριστερά..

Αναχώματα, δοκιμές.. και αυταπάτες..

Η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ, τα δύο πιο μεγάλα στηρίγματα του καθεστώτος, καταδικάστηκαν από ένα μεγάλο αριθμό ψηφοφόρων (365.000 και 3,52% η ΝΔ, 276.622 και 2,45% το ΠΑΣΟΚ, σύνολο 641.622 και 5,97%) για την ταυτόσημη νεοφιλελεύθερη, νεοσυντηρητική καπιταλιστική πολιτική τους σε ό,τι αφορά τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, τις κομπίνες με το χρηματιστήριο και τα δομημένα ομόλογα, τον ασφαλιστικό μεσαίωνα, την ακρίβεια, την ανεργία, την κοινωνική και οικονομική ανισότητα, την κρατική τρομοκρατία και τη συμμετοχή της χώρας στους νεοϊμπεριαλιστικούς πολέμους. Μια καταδίκη που βασίστηκε στην κοινωνική δυσαρέσκεια και αγανάκτηση με τη μετατόπιση τμημάτων εκλογέων στην αριστερά και το ΛΑΟΣ. Δυσαρέσκεια και αγανάκτηση που εκμεταλλεύτηκε το αντιδραστικό ΛΑΟΣ με το λαϊκισμό του. Γιατί η άνοδός του οφείλεται τόσο στη συσπείρωση των παραδοσιακών και σύγχρονων εθνικιστικών ρατσιστικών ακροδεξιών συνιστωσών του όσο και στην αναλογικά μεγάλη διείσδυσή του στις εργατικές και λαϊκές περιοχές. Ένα φαινόμενο λεπενικού τύπου που κατάφερε να αποσπάσει τμήματα δυσαρεστημένων ψηφοφόρων τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς.

Η καθεστωτική αριστερά εισέπραξε το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας από την διάχυτη λαϊκή δυσαρέσκεια και αγανάκτηση, επικαλούμενη κυρίως το χτύπημα του δικομματισμού, και χρησιμοποίησε κατά κόρον τη λογική της χαμένης ψήφου στην ενδοαριστερή διαμάχη της με τα κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Η μετατόπιση της ψήφου αγανάκτησης και διαμαρτυρίας, μέσω αυτού του ψευτοδιλήμματος, προς την καθεστωτική αριστερά στην ουσία είναι ψήφος χωρίς αντίκρισμα στους δρόμους της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης και των κινηματικών διαδικασιών. Το ενδιαφέρον του ΚΚΕ εστιάζεται μόνο στην αύξηση των εκλογικών ποσοστών του και στην ισχυρή κοινοβουλευτική του εκπροσώπηση. Δε θέλει να δίνει κινηματική διέξοδο στις σύγχρονες εργατικές και κοινωνικές ανάγκες και ρήξεις. Απεναντίας στέκεται εχθρικά στα κινήματα, όπως έκανε την προηγούμενη περίοδο με τους αγώνες των δασκάλων και των φοιτητών και σε κάθε ευκαιρία -ακόμα και τώρα- θάβει και λοιδορεί το εκπαιδευτικό κίνημα. Σε κάθε περίπτωση είναι περιχαρακωμένο στα πλαίσια της κομματικοκεντρικής του πολιτικής παρουσίας, θεωρεί ως κίνημα το κόμμα και ό,τι αυτό ελέγχει και μ' αυτή την έννοια αποτελεί έναν ακόμα εκλογικό μηχανισμό του συστήματος που εξαργύρωσε τους αγώνες των εργαζομένων στα πλαίσια του κοινοβουλευτισμού και του αστικοδημοκρατικού καθεστώτος.

Η μετατόπιση της ψήφου αγανάκτησης και διαμαρτυρίας προς την καθεστωτική αριστερά στην ουσία είναι ψήφος χωρίς αντίκρισμα στους δρόμους της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης και των κινηματικών διαδικασιών.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

α ν α τ ρ έ π ε τ α ι

Στην ίδια ρότα κινήθηκε και ο πολυσυλλεκτικός ΣΥΡΙΖΑ-ΣΥΝ ακολουθώντας την ίδια ταχτική αλλά με άλλα χαρακτηριστικά. Μεταμορφωμένος με τα χρώματα του χαμαιλέοντα άλλοτε κινήθηκε στις παρυφές της οικολογικής ευαισθησίας, των προβλημάτων των γυναικών, των μεταναστών, των ομοφυλόφιλων, άλλοτε συμμετείχε με την ισχνή ως ανύπαρκτη παρουσία του στα κινήματα στην προσπάθειά του να τα οικειοποιηθεί και άλλοτε άφηνε ανοιχτό το παράθυρο της συνεργασίας του με τους πασοκογενείς κεντροαριστερούς εκσυγχρονιστές και το ΠΑΣΟΚ. Έκανε «μια δοκιμή» κατά τον πρόεδρό του, τουτέστιν καπηλεία και υφαρπαγή της ψήφου, κυρίως των ανένταχτων νεολαίων. Όταν όμως οι αγώνες -κυρίως στα λουλουδάδικα- έπαιρναν συγκρουσιακά χαρακτηριστικά απέβαλε τις ανοιχτόχρωμες ροζ αποχρώσεις του και κατήγγειλε τα τμήματα των αγωνιζόμενων φοιτητών, που κρατούσαν το κύριο βάρος της σύγκρουσης στα εκπαιδευτικά συλλαλητήρια, ως εξωφοιτητικά στοιχεία «κουκουλοφόρων».

Τα κόμματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (όχι αντικοινοβουλευτικής) κινήθηκαν περίπου με τα ίδια επιχειρήματα και σε γενικές γραμμές στην ίδια εκλογική γραμμή και τακτική με πολλές πτυχές που ανέδειξε η καθεστωτική αριστερά. Οι όποιες διαφοροποιήσεις τους απ' αυτήν, άλλοτε σε μικρότερο ή σε μεγαλύτερο βαθμό, εξαρτήθηκαν ανάλογα με την πολιτική μήτρα προέλευσης του καθενός. Οι εκλογικές κοινοβουλευτικές αυταπάτες τους δεν απέδωσαν τελικά. Ειδικότερα όσα απ' αυτά -χρησιμοποιώντας τους λιγοστούς φανερούς ή κρυφούς «λαγούς» τους- εκμεταλλεύτηκαν με σημειολογικό, συναισθηματικό και πρακτικό τρόπο τους αγωνιστές και τη δράση τους στο μαζικό κίνημα καταδικάστηκαν στην κάλπη και στη συνείδηση των εργαζομένων, αλλά και πολλών υποστηριχτών τους, ως μεταλλαγμένα σεχταριστικά κατάλοιπα του παρελθόντος, που ποτέ δεν τα ενδιέφερε η αυτοοργανωμένη και αμεσοδημοκρατική διαδικασία των κινημάτων. Παρά μόνο το πέρασμα της κομματοκεντρικής γραμμή τους. Μια διαδικασία που δε διαφέρει σε τίποτα τελικά απ' αυτήν της καθεστωτικής αριστεράς.

Όψεις της αντικοινωνικής και αντεργατικής επέλασης

Με δεδομένο τον πολιτικό χάρτη η κυβέρνηση, θέλοντας να δείξει ότι προχωρεί ακάθεκτα χωρίς χάσιμο χρόνου στις μεταρρυθμίσεις και δε μασάει από την εύθραυστη ισχνή αυτοδυναμία της, διατηρεί και διευρύνει το σκληρό πυρήνα της με την υπουργοποίηση ακραίων νεοφιλελεύθερων στελεχών της ΟΝΝΕΔ και της ΔΑΠ, της αγοράς (Φώλιας) και του στρατού (Χηνοφώτης). Ένα εκρηκτικό μείγμα που σκοπό έχει να επιταχύνει με όλα τα μέσα την επιχειρηματικότητα, την αγορά και την τάξη και να εντείνει την κρατική τρομοκρατία και τα φοβικά σύνδρομα με την καταστολή των απεργών, των αντιστεκόμενων φοιτητών και των νεολαίων. Ο απώτερος στόχος της κυβέρνησης είναι η θωράκιση του «κράτους πρόνοιας των επιχειρήσεων» και η ακόμα μεγαλύτερη κερδοφορία των αφεντικών. Ένα στοίχημα που ξεκίνησε από το 2004 με την προκλητική φοροαπαλλαγή και φοροελάφρυνση του κεφαλαίου, την κατάργηση του οχτάωρου και τις μπίζνες των μετοχοποιήσεων στην ενέργεια και τις τηλεπικοινωνίες.

Στην κατεύθυνση αυτή οι πρόσφατες γενικόλογες προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης, ως συνέχεια της αντεργατικής αντικοινωνικής πολιτικής της προηγούμενης περιόδου, με προτεραιότητα τις μεταρρυθμίσεις στην παιδεία, τις ιδιωτικοποιήσεις κοινωφελών οργανισμών, την αλλαγή του ασφαλιστικού, τη θωράκιση και επανίδρυση του κράτους, θα βαθύνουν την επίθεση στα κοινωνικά και εργασιακά δικαιώματα. Όμως, η αντικοινωνική και αντεργατική πολιτική πλατφόρμα που θα ακολουθήσει η κυβέρνηση θα αποτυπωθεί ξεκάθαρα στο νέο ταξικό προϋπολογισμό, που περιστρέφεται γύρω από τον άξονα της σκληρής δημοσιονομικής πειθαρχίας, και θα περιλαμβάνει την ακόμα περισσότερη μείωση των κοινωνικών δαπανών σε Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, νέους φόρους, αύξηση των τιμολογίων των ΔΕΚΟ και διαρκή λιτότητα.

Στις άκρως επείγουσες προτεραιότητες της κυβέρνησης περιλαμβάνεται η αναθεώρηση του άρθρου 16, η διεύρυνση του νόμου πλαισίου για τα ΑΕΙ, το ξεπούλημα της Ολυμπιακής, η γενικευμένη ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ και της ΔΕΗ, η καταστρατήγηση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων από το 1993 και μετά και ο διαχωρισμός τους σε παλαιούς και νέους, ως προς τις παροχές και εισφορές και η συγκάλυψη του σκανδάλου των δομημένων ομολόγων με τη δρομολογημένη αποπομπή του Ζορμπά. Ο θαυμασμός των στελεχών της κυβέρνησης και προσωπικά του Καραμανλή για την αντεργατική πολιτική του Σαρκοζί, που πρόσφατα ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων, δεν κρύβεται. Τον κάνουν πράξη υιοθετώντας αρχικά τη «νέα περίοδο ήπιας προσαρμογής» και την πανομοιότυπη αντιασφαλιστική πολιτική του για την «πρώτη φάση της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης», σύμφωνα με τον Αλογοσκούφη.

Η συλλογική δράση μολονότι έπεται κατά σειρά των λόγων και των αποφάσεων, προηγείται στην αποτελεσματικότητα και είναι ανώτερη.

Η τακτική της κυβέρνησης, κατά το πρότυπο του στάβλου του Χότζα, να βγάλει πρώτα στη σέντρα των τηλεπαραθύρων τον Αναλυτή, που με τις άγριες -και καλά προσωπικές- διαθέσεις του στο ασφαλιστικό δημιούργησε κλίμα φόβου, για να βολιδοσκοπήσει τις κοινωνικές αντιδράσεις και κατόπιν να έχει όλο το χρονικό περιθώριο για την άμβλυνσή τους, δε μπορεί να περιοριστεί μόνο σε ένα απλό επικοινωνιακό τέχνασμα της κυβέρνησης, αλλά αποκαλύπτει τις βαθύτερες προθέσεις της για την υιοθέτηση, σταδιακά και με δόσεις, του αντιδραστικού αντιασφαλιστικού χαρακτήρα του πορίσματος Αναλυτή και της λεγόμενης «επιτροπής των σοφών». Η αλήθεια όμως είναι ότι το πόρισμα Αναλυτή για το ασφαλιστικό, με βάση τις τωρινές διαρροές και τα δεδομένα, είναι αποκαλυπτικό. Περιλαμβάνει την περικοπή των πρόωρων συνταξιοδοτήσεων, την αύξηση των ορίων ηλικίας, τον αποχαρακτηρισμό των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, την κατάργηση της αναδιανεμητικής λειτουργίας της κοινωνικής ασφάλισης και την μετατροπή της σε κεφαλαιοποιητικό σύστημα, τη μείωση των συντάξεων και την ενοποίηση όλων των Ταμείων με όρους λειτουργίας του ΙΚΑ, που μεταξύ άλλων σημαίνει και το χάρισμα τεράστιων ποσών στους εργοδότες (βλ. περίπτωση τραπεζιτών που μετακύλησαν τα βάρη των Ταμείων των τραπεζοϋπαλλήλων στο ΙΚΑ).

Φορέας ανατροπής και ρήξης η μάχη στις Συνελεύσεις Βάσης και στα πεζοδρόμια

Απέναντι στην επερχόμενη αντικοινωνική επέλαση της κρατικής κυβερνητικής εξουσίας είναι επιτακτική ανάγκη οι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι και οι λαϊκές κοινωνικές ομάδες να αντιδράσουν άμεσα και καταλυτικά. Στις μάχες της επόμενης μέρας δεν υπάρχει καμιά περίοδος χάριτος για τους κυβερνώντες. Στο χέρι μας είναι να μη συναινέσουμε με τις επιλογές της εξουσίας και να αρνηθούμε τους «κοινωνικούς διαλόγους»-απάτη. Με ενισχυμένες τις εργατικές και λαϊκές Συνελεύσεις Βάσης και διατηρώντας ζωντανή την προηγούμενη εμπειρία των κινηματικών πολύβουων διεργασιών και συλλαλητηρίων οι μάχες αυτές μπορούν και πρέπει να πάρουν μετωπικό χαρακτήρα.

Μπορεί η δημοκρατία για τους κρατούντες να μην έχει αδιέξοδα, σίγουρα όμως έχει πολλά τρωτά σημεία. Η ύπαρξη και η ανάπτυξη της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης καθώς κι ενός μεγάλου λαϊκού ξεσηκωμού, με τη μεταφορά της πάλης από τις Συνελεύσεις Βάσης στους δρόμους και στις αυλές του κοινοβουλίου και των υπουργείων, μπορεί να τους σταματήσει. Οι επόμενες μάχες είναι μπροστά και πρέπει να είμαστε όλοι εκεί χωρίς προαπαιτούμενα και δογματικά κολάρα. Γιατί η συλλογική δράση μολονότι έπεται κατά σειρά των λόγων και των αποφάσεων, προηγείται στην αποτελεσματικότητα και είναι ανώτερη.

Ωστόσο σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, είναι επιβεβλημένη ανάγκη η ανοιχτή και η έμπρακτη κοινωνικοπολιτική στήριξη, διατήρηση και ανάπτυξη όλων των υπαρκτών αυτοοργανωμένων και αυτοοργανωνόμενων δυνάμεων εργατικής και κοινωνικής παρέμβασης και δράσης. Αλλά και η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συσπείρωση των διάσπαρτων δυνάμεων στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός ευρύτερου μαζικού ανατρεπτικού κινήματος, που θα αποτελεί την ενοποιημένη αναφορά εργατικής και κοινωνικής παρέμβασης, αυτοάμυνας και αντεπίθεσης του κοινωνικοπολιτικού ανταγωνισμού και παράλληλα το αντικοινοβουλευτικό αντικαθεστωτικό αντίπαλο δέος της εργατικής και λαϊκής κοινωνικής θέλησης.

Το ζήτημα έτσι κι αλλιώς έχει τεθεί: Ή με το λαό και τους εργάτες ή με τις εκλογές και τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

φάκελος / Οι εκλογές "ασύμμετρη απειλή" για την κοινωνία

΄Εφτασε η νέα εποχή της ασφάλειας

Θα επικεντρωθούμε στην τοποθέτηση του πρώην αρχηγού ΓΕΕΘΑ στη θέση του υφυπουργού δημόσιας τάξης. Δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία, αλλά είναι η οριστική ενσωμάτωση της Ελλάδας στο μηχανισμό των προληπτικών πολέμων, του νέου ιδεολογήματος της ασφάλειας. Δεν είναι η ιδιότητά του που μας εξοργίζει, αλλά το δόγμα που λανσάρει. Η κυριαρχία προτάσσει την ασφάλεια ως μηχανισμό επιβολής της νέας συναίνεσης που έχει τόση ανάγκη.

Στη σημερινή εποχή όλες οι κοινωνίες, όλες οι κουλτούρες έχουν περιέλθει σε μια κρίση νομιμότητας από το μεγαμηχανισμό εξίσωσης της αγοράς. Η μάχη επεκτείνεται και στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών όπως έδειξε η εξέγερση των προαστίων του Παρισιού. Το δίκαιο της αστυνομίας εδραιώνει τη νέα ενοχική εποχή, μετατρέποντας την αντίσταση σε ποινικό αδίκημα. Ο πόλεμος εναντίον της τρομοκρατίας είναι πόλεμος ελέγχου της σκέψης (εδώ να επισημάνουμε την αποκάλυψη των Τάιμς της Νέας Υόρκης ότι το F.B.I. από το 2002 ελέγχει τα βιβλία που δανείζονται οι Αμερικανοί), αποβολής της σύγκρουσης από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών και επιβολής της παθητικότητας ως θεσμού.

Άμπου Γκράιμπ, Γκουαντανάμο, μυστικές φυλακές της CIA, όλα αυτά πλαισιώνονται από εφιαλτικούς τρομονόμους μεσαιωνικής κοπής, από τη διεύρυνση των μηχανισμών ελέγχου κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας. Οι τρομονόμοι που έχουν ψηφιστεί σε όλη την Ευρώπη καταργούν το κριτήριο της αθωότητας ακριβώς στη βάση της νέας ενοχικής εποχής. Ο έλεγχος της πολυπλοκότητας της ζωής στις μητροπόλεις και η ανάγκη που έχει ο μηχανισμός της αγοράς για ομογενοποιητικούς μηχανισμούς οδηγούν σε ένα δημοκρατικό ολοκληρωτισμό. Το σύστημα προκρίνει τον στρατό στο εσωτερικό των κοινωνιών ενώ στο εξωτερικό επιβάλλει την αστυνομία.

Οι διαρκείς έλεγχοι, το πανοπτικό επιβάλλονται μέσα από ένα δικτυακό σύστημα όπου η επιστήμη, η καταστολή, η ψυχολογία, η τεχνολογική καινοτομία δημιουργούν μια ακτινογραφία της ίδιας της ζωής. Όλα είναι ορατά. Ένα ζοφερό τοπίο καταστολής, περιπολιών από έδαφος και αέρα, προφυλακίσεων κάθε έννοιας αντίστασης, μετατρέπουν την πόλη σε ένα ιδιότυπο στρατόπεδο συγκέντρωσης. η κάθε ορατή διαφορά είναι μια ένδειξη ενοχής, η αμφισβήτηση είναι συνώνυμη με την παραβατικότητα. Αυτό οριστικοποιεί την πολιτική μετατόπιση προς τα δεξιά. Μια κοινωνία ανασφαλής και στερούμενη συνεκτικού νοήματος επιβάλλει τη φυλακή ως ενοποιητικό μηχανισμό. Εδώ βρίσκεται ο ιδεολογικός ρόλος του φόβου ως μακρύ χέρι της εξουσίας, ως αίσθημα επιβολής και η σημασία του ως απειλή.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η υπουργοποίηση του στρατηγού, σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η αντίστοιχη τοποθέτηση στη Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας. Η δική μας εναντίωση είναι κάθετη, η συγκρότηση κινημάτων στη βάση άρνησης της νέας κοινωνίας ελέγχου που μας επιβάλλουν, είναι καθοριστικό ζητούμενο.

Φιλήμονας Πατσάκης

Υφέρπων Φασισμός, Αριστερή Στροφή Και Άλλα Παραμύθια

Μολονότι είμαστε φύσει και θέσει εχθρικά διακείμενοι στις εκλογές ως θεσμό που αναπαράγει το εξουσιαστικό σύστημα, στο οποίο ζούμε, θα διακινδυνεύσουμε μία ανάλυση των εκλογών της 16ης Σεπτεμβρίου, που μας πέρασε. Δε θα το κάνουμε αυτό, επειδή έχουμε άγχος να σχολιάσουμε όλο αυτό το πανηγύρι που εκτυλίχθηκε επί βδομάδες μπροστά στα μάτια μας. ΄Ετσι και αλλιώς η στιγμή των εκλογών είναι η μόνη στιγμή κάθε τέσσερα χρόνια που οι ιδέες μας δεν παίζουν μπάλα, είναι η στιγμή που κρίνεται η διαμεσολάβηση της κοινωνίας από την εξουσία, είναι η στιγμή που οι κοινωνικοί αγώνες δήθεν αποκτούν «αντιπροσώπους» στην κεντρική πολιτική σκηνή, που επιθυμούμε να ανατρέπουμε. Από την άλλη όμως οι εκλογές αποτελούν μεταξύ άλλων κατά κάποιο τρόπο αποτύπωση των πολιτικών επιλογών μίας κοινωνίας σε μία συγκεκριμένη χρονική στιγμή και επομένως χρήζουν ανάλυσης, από την οποία μπορούν να αντλούνται εκτιμήσεις για το που πηγαίνουμε. Περαιτέρω, θέλουμε δε θέλουμε, οι εκλογές αποτελούν κεντρική πολιτική διαδικασία του συστήματος, από την οποία κρίνεται σε κάποιο βαθμό η διαχείρισή του για τα επόμενα τέσσερα χρόνια και επομένως καθορίζονται στον ίδιο αυτό βαθμό και οι ζωές μας.

Ποια κοινωνία αποτυπώθηκε λοιπόν στις κάλπες την 16η Σεπτεμβρίου; Μία όσο το δυνατόν πιο αντικειμενική ανάλυση για τις εκλογές αυτές, που δε θα θεωρεί την αριστερά (ως μήτρα ιδεολογιών και σύνολο ανθρώπων) σαν το κέντρο του κόσμου, δε μπορεί παρά να αφήνει μία πικρή γεύση στο στόμα. Και αυτό γιατί η συντηρητική στροφή της Ελληνικής κοινωνίας, που άρχισε ήδη να διαφαίνεται από τις αρχές του '90, αποτυπώνεται σε αυτές τις εκλογές σε μεγάλο βαθμό. Έτσι, ο δικομματισμός ηττάται μόνο στο ένα του σκέλος, αυτό της σοσιαλδημοκρατίας, η οποία σε παγκόσμιο επίπεδο και πλέον και στην Ελλάδα πνέει τα λοίσθια ως διαχειριστική δύναμη του συστήματος την εποχή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Αντιθέτως, οι παραδοσιακοί εκφραστές του Ελληνικού συντηρητισμού βγαίνουν νικητές, σχεδόν θριαμβευτές σε αυτές τις εκλογές (με την έννοια ότι επιτυγχάνουν κοινοβουλευτική αυτοδυναμία), παρ' όλες τις αρνητικές συγκυρίες. Και αυτό γίνεται όχι απλώς για επιφανειακούς αλλά για βαθύτερους λόγους, δηλαδή επειδή τα «οράματα» και οι ιδεολογίες τους πλέον πείθουν και γοητεύουν ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Αυτή η εξέλιξη στην Ελληνική κοινωνία δεν είναι αποκομμένη από τη παγκόσμια παντοδυναμία του συστήματος. Η φαινομενική απουσία, τουλάχιστον για το εγγύς μέλλον, κάποιας εναλλακτικής λύσης πλην του καπιταλισμού για τις κοινωνίες και ο καθαγιασμός της ατομικότητας ως μόνης οδού για την προσωπική ευτυχία και ευημερία, που επικρατούν ως ιδεολογήματα παγκοσμίως, αντανακλούνται και στην Ελληνική κοινωνική πραγματικότητα.

Από την άλλη βέβαια μεριά, η αριστερά (κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική) συγκεντρώνει σχεδόν το μεγαλύτερο ποσοστό της από την εποχή της μεταπολίτευσης, κεφαλαιοποιώντας τα κινήματα και την περιρρέουσα άρνηση στο σύστημα, και αυτό ασφαλώς πρέπει να σημειωθεί θετικά. Δε δημιουργεί όμως κάτι τέτοιο κατ' ανάγκη αισιοδοξία για τους κοινωνικούς αγώνες, αφού ανέκαθεν η αριστερά, όταν ένιωθε δυνατή, προσπαθούσε πάντοτε είτε να ποδηγετεί είτε να διασπά με τους σεχταρισμούς της τα κινήματα (αυτό είναι άλλωστε στο DNA της), αλλά κυρίως επειδή οι ψήφοι προς αυτή δε συνοδεύτηκαν με ουσιαστική ριζοσπαστικοποίηση των μαζών αλλά περισσότερο αποτέλεσαν ενστικτώδη αντίδραση επιβίωσης του κόσμου απέναντι στη λαίλαπα του συστήματος. Τέτοιου είδους λοιπόν ψήφοι, αν και υγιές φαινόμενο στο κατά τ' άλλα άρρωστο φαινόμενο των εκλογών, δεν προοιωνίζουν για την ώρα δραματικές εξελίξεις στην κοινωνία.

Το κυριότερο όμως στοιχείο αυτών των εκλογών και το σημείο-κλειδί στη γενικότερη συντηρητική στροφή της Ελληνικής κοινωνίας είναι η είσοδος των φασιστών στη βουλή. Υπό την κάλυψη ενός λαϊκιστή του χειρίστου είδους, το αφάν γκατέ του Ελληνικού φασισμού μπαίνει πλέον στο κοινοβούλιο και αποκτά θεσμικό λόγο και ύπαρξη. Ό,τι μέχρι τώρα αποτελούσε περιθώριο του πολιτικού συστήματος και απασχολούσε μόνο ένα πολύ μικρό κοινωνικό κομμάτι αποκτά πλέον πρόσβαση στην κεντρική πολιτική σκηνή και ανοίγεται σε όλο το φάσμα της κοινωνίας. Θεωρούμε το γεγονός αυτό ως κυρίαρχο στοιχείο ως προς την ανάλυση των φετινών εκλογών όχι επειδή κυριαρχούμαστε από εμμονή ενάντια στους φασίστες αλλά επειδή η είσοδός τους στη βουλή δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο. Ο φασιστικός λόγος έχει πλέον δυναμική στην κοινωνία και κυρίως στα λαϊκά στρώματα, όπου κάποτε είχαν το μονοπώλιο της διακίνησης οι αριστερές ιδέες. Επιπλέον, η κοινοβουλευτική παρουσία των φασιστών έρχεται για να μείνει από εδώ και πέρα με την προοπτική μέχρι και να υπερφαλαγγίσει τις κοινοβουλευτικές δυνάμεις της αριστεράς ή τουλάχιστον κομματιών της στο μέλλον. Αν λοιπόν αναζητά κανείς θεσμικές ανακατατάξεις στις φετινές εκλογές, αυτές θα τις βρει πιο πολύ στη θεσμοποίηση του φασιστικού πόλου και όχι τόσο στις ψήφους προς την αριστερά.

Μπορούν να διατυπωθούν δύο ενστάσεις στην παραπάνω ανάλυση. Η πρώτη έχει να κάνει με τον ισχυρισμό ότι ο Καρατζαφέρης δεν είναι φασίστας με την ιδεολογική έννοια του όρου αλλά απλός λαϊκιστής που δεν πιστεύει σε τίποτα. Ως προς την απόκρουση της πρώτης ένστασης είναι φανερό ότι τόσο οι συνιστώσες όσο και η ιδεολογική ταυτότητα του ΛΑΟΣ υπερσκελίζουν τον ηγέτη του κατά πολύ προς τα ακροδεξιά. Είναι όμως ακόμη πιο φανερή η ζημιά που μπορεί να κάνει στον κοινωνικό ιστό ένα τέτοιο κόμμα, το οποίο με την ασπίδα της συγκάλυψης γύρω από έναν λαϊκιστή ηγέτη και την ασυλία της κοινοβουλευτικής νομιμότητας μπορεί να διασπείρει πολύ πιο ύπουλα τις ιδέες του φασισμού.

Η δεύτερη ένσταση, που μπορεί να ειπωθεί, είναι ότι όσοι ψήφισαν ΛΑΟΣ δεν είναι φασίστες. Η απάντησή της είναι πολύ πιο σύνθετη. Φυσικά, ψήφος στο ΛΑΟΣ δεν κάνει κάποιον από τη μία μέρα στην άλλη δηλωμένο και οργανωμένο φασίστα. Εντούτοις, ο φασισμός δε φαίνεται από το τι δηλώνει κανείς αλλά από τις πράξεις του. Και ο φασισμός στην Ελληνική κοινωνία δεν είναι ούτε ήταν ποτέ υφέρπων, όπως θέλουν να μας παραμυθιάζουν μερικοί, αλλά βαθιά ριζωμένος και διαρκώς στην επιφάνεια. Η φασιστική νοοτροπία και συμπεριφορά δεν κυριαρχεί μόνο στον κρατικό μηχανισμό και στο κεφάλαιο αλλά και σε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής από τους ίδιους τους εξουσιαζόμενους προς τους λιγότερο προνομιούχους από αυτούς. Δε στρέφεται μόνο ενάντια στους μετανάστες, τους αθίγγανους και τις μειονότητες αλλά και απέναντι στις γυναίκες, τους ομοφυλόφιλους και τις αδύναμες κοινωνικά ομάδες. Ο φασισμός αποτελεί στοιχείο του εξουσιαστικού καπιταλιστικού συστήματος και με συγκεκριμένο ρόλο, αυτόν της διαφύλαξης της εκμετάλλευσης του ανθρώπου από άνθρωπο. Έτσι χρησιμοποιείται στις φυλακές και στα εργοτάξια, για να σκύβουν οι μετανάστες το κεφάλι. Έτσι και σε ολόκληρη την Ελληνική κοινωνία, όπου το γυναικείο φύλο και οι ομοφυλόφιλοι καταπιέζονται. Η κοινωνία μας λειτουργεί με συγκεκριμένο τρόπο, στον οποίο ο φασισμός έχει τη δική του τιμητική θέση, όπως και οι έδρες του ΛΑΟΣ στη βουλή.

Δίχως λοιπόν να μηδενίζουμε τα πάντα, ωστόσο δε συμμεριζόμαστε τις πανηγυρικές αναλύσεις της αριστεράς σχετικά με τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών. Δίχως να θεωρούμε ότι οι ψήφοι προς την αριστερά ήταν τελείως συγκυριακοί, εντούτοις δε συμφωνούμε για τα περί αριστερής στροφής παρά μόνο μέχρι το σημείο που αναφέρθηκε παραπάνω και εφ' όσον αυτή η δήθεν αριστερή στροφή μετουσιωθεί στο μέλλον σε ριζοσπαστικά και ακηδεμόνευτα κινήματα.

Απορούμε μάλιστα που στις περισσότερες από αυτές τις αναλύσεις δε γίνεται καν μνεία για την άνοδο των φασιστικών ιδεών και, όταν γίνεται, δε συνοδεύεται ούτε καν με μία υποτυπώδη ανάλυση για το πώς και το γιατί. Το παραμύθι του υφέρποντος φασισμού έχει πλέον τελειώσει και όσοι το αναμασούσαν και επένδυαν στον εθνοπατριωτισμό, για να μαζεύουν ψήφους, είναι καιρός πλέον να τεθούν προ των ευθυνών τους. Από εδώ και πέρα ο στόχος που πρέπει να τεθεί δεν είναι απλώς η έξοδος του ΛΑΟΣ από τη βουλή αλλά η συλλογική κινητοποίηση όλων, για να κάνουμε παρελθόν τις φασιστικές ιδέες μέσα την κοινωνία. Από εδώ και πέρα η πάλη ενάντια στον ταξικό εχθρό θα πρέπει να περνά και μέσα από το τσάκισμα του φασισμού και όχι να κλείνει τα μάτια μπροστά στην ύπαρξή του.

Αντώνης Μπρούμας

ΥΓ. Διευκρινίζεται ότι η πιο πάνω ανάλυση δε γίνεται για την αποτίμηση του αποτελέσματος των τελευταίων εκλογών και τις αλλαγές στο πολιτικό κατεστημένο, που μας αφήνουν παγερά αδιάφορους, αλλά για την αποκρυπτογράφηση των κοινωνικών τάσεων που αναδεικνύονται μέσα από αυτά.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Η καταστροφή από τις πρόσφατες πυρκαγιές στην Ηλεία είναι ανυπολόγιστη. Ανθρώπινες απώλειες και τραυματισμοί, κατεστραμμένες καλλιέργειες, δασικές εκτάσεις και επιχειρήσεις, σπίτια απανθρακωμένα, τεράστια οικολογική καταστροφή, ανυπολόγιστο οικονομικό κόστος και αναπτυξιακή οπισθοχώρηση.

Οι πυρκαγιές δεν ήταν περίπου αναπόφευκτες όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση της Ν.Δ. Αναπόφευκτη δεν θα ήταν ούτε η έκταση της καταστροφής αν δεν υπήρχε η πρωτοφανής ανεπάρκεια, η έλλειψη συντονισμού και επιχειρησιακού σχεδιασμού. Όλες οι κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαετιών αντί να πάρουν μέτρα αντιμετώπισης του προβλήματος των πυρκαγιών κινήθηκαν στην αντίθετη κατεύθυνση. Με τις πράξεις τους (δασοκτόνοι νόμοι, προσπάθεια αναθεώρησης του άρθρου 24), τις παραλείψεις τους (Εθνικό Κτηματολόγιο, Δασολόγιο κ.α.) και την ανοχή τους άφησαν ανενόχλητους, αν δεν διευκόλυναν, εμπρηστές, καταπατητές και οικοπεδοφάγους. Είναι χαρακτηριστικό ότι από το 2000 έως σήμερα υπάρχει μηδενική απορρόφηση κονδυλίων ύψους 24εκατ. ευρώ στο πλαίσιο του Γ΄ ΚΠΣ για έργα πρόληψης και προστασίας των δασών από πυρκαγιές. Ούτε το ΠΑΣΟΚ, λοιπόν, δικαιούται να χύνει κροκοδείλια δάκρυα πάνω στα αποκαΐδια.

Η επόμενη μέρα μάς φέρνει αντιμέτωπους με μια σειρά προβλημάτων που επιβάλλουν την απόφαση και υλοποίηση άμεσα δράσεων προστασίας των πολιτών και του περιβάλλοντος, καθώς και την ανάγκη μέτρων εξάλειψης των επιπτώσεων της πυρκαγιάς και ανάπτυξης της περιοχής.

Οι δηλώσεις για «ανασυγκρότηση», «αξιοποίηση» και «ανάπτυξη», που συνοδεύτηκαν από την παραχώρηση 2.593 στρεμμάτων στο Δήμο Ζαχάρως, η προηγούμενη εμπειρία μας για την προσπάθεια «τουριστικής ανάπτυξης» του Καϊάφα επί ΠΑΣΟΚ που μπλόκαρε από τις αντιδράσεις των κατοίκων, καθώς και η απόφαση εξαίρεσης από την αναδάσωση 62,59 στρεμμάτων δάσους στην περιοχή της Πάρνηθας, τα οποία έχουν δοθεί στην ιδιοκτησία του Καζίνο για την επέκταση των εγκαταστάσεών του δεν αφήνουν περιθώρια εφησυχασμού. Απέναντι στην ανάπτυξη που παζαρεύουν για το νομό μας, προς όφελος των συμφερόντων μεγάλων τουριστικών ομίλων, ακόμα και σε περιοχές που προστατεύονται από τη συνθήκη Natura, οφείλουμε να αναδείξουμε την ανάπτυξη που θέλουμε και ονειρευόμαστε εμείς. Είναι αναγκαίο οι ίδιοι οι πολίτες, με συντονισμένη και αποτελεσματική δράση, να διεκδικήσουμε:

· Το κράτος να αναλάβει άμεσα όλο το κόστος όχι μόνο της αποζημίωσης των ζημιών, αλλά και της στήριξης των πληγέντων σε βάθος χρόνου.
· Άμεση καταβολή οικονομικών αποζημιώσεων που να αντιστοιχούν στο πλήρες ύψος των ζημιών για όλους όσοι επλήγησαν με την απώλεια καλλιεργειών, ζωικού κεφαλαίου, επιχειρήσεων, κατοικιών κ.λπ., και όχι στροφή στη δανειοδότηση.
· Να χαριστούν τα χρέη των πυρόπληκτων αγροτών και μικρομεσαίων επαγγελματιών από την Αγροτική Τράπεζα, όπως και τα δάνεια Α΄ κατοικίας, καθώς και να απαλλαγούν από φόρους για κάποια χρόνια.
· Ολοκληρωμένο πρόγραμμα με άμεσες προτεραιότητες (αντιπλημμυρικά και αντιδιαβρωτικά έργα κ.α.), μέτρα πρόληψης, τα οποία όλοι φαίνεται να ξεχνούν, και μεσο-μακροπρόθεσμες δράσεις, καθώς και μέτρα εξάλειψης των επιπτώσεων της πυρκαγιάς και ανάπτυξης της περιοχής.
· Ανασυγκρότηση της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής και αποτροπή της ανθρώπινης ερημοποίησης της επαρχίας.
· Καμιά οικοδόμηση δασικών εκτάσεων, καμιά εκποίηση δημόσιας γης, εκτεταμένο πρόγραμμα αναδασώσεων και αποκατάστασης του περιβάλλοντος.
· Κατάργηση των αντιδασικών νόμων, άμεση σύνταξη Εθνικού Κτηματολογίου και Δασολογίου, όχι στην αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος.
· Να σταματήσει το κυνήγι προσωρινά στην Πελοπόννησο και οι κυνηγετικοί σύλλογοι να συμμετέχουν στην αποκατάσταση των ζημιών στα δάση και στην άγρια πανίδα.

Αγωνιζόμαστε:

· Να δημιουργηθούν επιτροπές κατοίκων, οι οποίες αυτοοργανωμένα και δημοκρατικά να ελέγχουν όλες τις αποφάσεις και ενέργειες που αφορούν την αποκατάσταση και διαχείριση του ζωικού και φυτικού περιβάλλοντος.
· Να κινητοποιηθούν άμεσα περιβαλλοντολογικοί σύλλογοι, σωματεία, συνεταιρισμοί, επιστημονικές ομάδες κ.λπ. και σε συνεργασία με τις τοπικές επιτροπές να συμβάλουν στην ουσιαστικότερη αποκατάσταση των ζημιών.

Ένα μεγάλο μέρος του δάσους και αρκετές κατοικημένες περιοχές σώθηκαν από την κοινή δράση και την αυτοοργάνωση των πολιτών. Στην ενεργοποίησή τους (με λαϊκές συνελεύσεις, επιτροπές ατοίκων κ.λπ.) βρίσκεται η ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο στις πυρόπληκτες περιοχές. Εμείς θα είμαστε δίπλα τους...

Πανηλειακή Επιτροπή Αγώνα
Για τις Πυρόπληκτες Περιοχές

Ο "πράσινος" καπιταλισμός, τα λαμόγια του κοινοβουλίου και τα συμφέροντα που εξυπηρετούν

Πάρνηθα... Πήλιο... Αγιά... Ηλεία... Εύβοια... Κάθε γωνία της χώρας στάχτη και μπούρμπερη. Και αναρωτιέμαι, κ. Μπακογιάννη και κ. Πολύδωρα, μήπως οι κομμουνιστές ήταν αυτοί που πρότειναν την αναθεώρηση του άρθρου 24 και 117; Ώστε να παραμείνουν υπό καθεστώς προστασίας μόνο όσες υπό τις περιοχές περιήλθαν σε αυτά τα άρθρα μετά το 1975. Νομιμοποιώντας έτσι όσες καταπατήσεις και καταστροφές έγιναν μέχρι τότε, ενώ ταυτόχρονα αποχαρακτηρίζονται τεράστιες εκτάσεις και παραδίδονται για πλήρη εκμετάλλευση και οικοδόμηση από ιδιώτες; Μήπως ήτανε αναρχικοί αυτοί που δήλωσαν ότι η προστασία του περιβάλλοντος πρέπει να εφαρμόζεται με τρόπο φιλικό προς τις επενδύσεις (Γ. Αλογοσκούφης); Η μήπως ήτανε αντιεξουσιαστές αυτοί που επί κυβερνήσεως Σημίτη έδιωξαν την δασοπυρόσβεση από τα δασαρχεία; Μήπως ήτανε απλοί φοιτητές αυτοί που προσπαθούν με νομοθετικές διατάξεις να νομιμοποιηθούν τα αυθαίρετα ή δασεργάτες αυτοί που δήλωσαν ότι «Φέτος νωρίτερα από κάθε άλλη χρονιά, εφαρμόζουμε το εθνικό σχέδιο για την πρόληψη και την αντιμετώπιση των δασικών πυρκαγιών» (Κ. Καραμανλής 13/3/2007);

Παρά την προσπάθειά τους με τις παγκόσμιες περιβαλλοντολογικές συνδιασκέψεις και με το πρόσφατο ψήφισμα στο Ευρωκοινοβούλιο όπου πάρθηκαν μέτρα για την περαιτέρω προστασία των δασών, πρόληψης και έγκαιρης αντιμετώπισης των πυρκαγιών τα αποτελέσματα τα βλέπουμε μπροστά μας, όσο υπάρχει καπιταλισμός τα δάση θα καίγονται. Η ασταμάτητη οικιστική δραστηριότητα που καταστρέφει τα δάση της χώρας μας δεν έχει προκύψει από παρθενογένεση αλλά από την κυρίαρχη αντίληψη που θυσιάζει τη φύση στην οικονομική εκμετάλλευση. Το κοκτέιλ ιδιωτικού συμφέροντος-κρατικού παρεμβατισμού και η ταύτιση της έννοιας του δημόσιου με το κρατικό αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για τα δάση.

Για αυτό και πάντα το φταίξιμο θα ρίχνεται σε αποδιοπομπαίους τράγους, δηλαδή στα ανθρωπάκια που λέγονται εμπρηστές και απλώς εκτελούν διαταγές, δεν πρέπει να ξεφεύγει το μυαλό μας από αυτούς που οπλίζουν το χέρι του εμπρηστή με τα αναθεωρητέα άρθρα, με τα ρουσφέτια και με τα συμφέροντα των οικοδομικών συνεταιρισμών.

Για να ανήκουν στην ελληνική κοινωνία τα δάση, πρέπει καταρχήν να εξασφαλιστεί η ελεύθερη πρόσβαση και χρήση τους σε όλους μας, ανεξαρτήτως σε ποιον ανήκουν (το πρόσφατο παράδειγμα της απαγόρευσης εισόδου σε πάρκα μετά τις 5 το απόγευμα). Τα δάση θα ανήκουν, πάντως, πραγματικά στην κοινωνία όταν και η ίδια αναλάβει τις ευθύνες της, όταν αρνηθεί το εύκολο κέρδος, όταν δει ότι για τα περιβαλλοντικά προβλήματα δεν ευθύνεται γενικά ο άνθρωπος αλλά οι εταιρίες, οι κυβερνήσεις, τα κράτη, οι ελίτ των ειδικών και η εκάστοτε πολιτική που αντιπροσωπεύουν. Για αυτό και ο λαός πρέπει να τα αντιμετωπίσει με την αυτοοργάνωση και την κοινωνική δράση.

ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΔΑΣΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΝ!!! ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΔΑΣΙΚΗΣ ΓΗΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΔΑΣΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΣΙΚΗΣ ΕΚΤΑΣΗΣ

ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ ΔΑΣΙΚΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΑΕΡΟΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ 1945

ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΤΑΧΤΗ ΚΑΙ ΜΠΟΥΡΜΠΕΡΗ Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝ

ΜΠΟΧΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
Φοιτητής Δασολογίας και Φ.Π.

Κράτος, παιδεία και Έλληνες μικροαστοί

Το έθνος-κράτος αποτέλεσε δημιούργημα των τελευταίων περίπου 200 χρόνων αν λάβουμε ως ορόσημο τη Γαλλική Επανάσταση. Αρχικά το κράτος γεννήθηκε μέσα από τη δημιουργία της εθνικής ταυτότητας αλλά και αυτό συνέβαλε, με τη σειρά του, στη ενδυνάμωση της εθνικής ταυτότητας αποκλείοντας, καταστέλλοντας και αφομοιώνοντας ό,τι θα μπορούσε να την αμφισβητήσει. Αποτελεί ένα σύνολο μηχανισμών διαχείρισης ανθρώπινων υποθέσεων φτιαγμένο από αστούς - απρόσωπους κατόχους του κεφαλαίου το οποίο, προκειμένου να αυτοσυντηρηθεί, χρησιμοποιεί την εθνικιστική πόλωση και ένα απατηλό συναίσθημα ελευθερίας αποτρέποντας τις μάζες από την εξέγερση εναντίον του.

Στην πραγματικότητα, οι ελευθερίες που παρέχει στους πολίτες ένας τέτοιος μηχανισμός είναι φαινομενικές. Π.χ. το ελληνικό κράτος: Στην Ελλάδα όλοι είναι αναγκασμένοι να πληρώνουν τους φόρους τους, να πηγαίνουν στρατό, να έχουν ταυτότητα, βιβλιάριο υγείας, να διδάσκονται την εθνικιστική ιστορία αλλά και τον χριστιανισμό στα σχολεία, να παρελαύνουν, να υπακούν σε αστυνομικές διαταγές. Θέλοντας και μη δηλαδή να έχουν δοσοληψίες με την κρατική μηχανή. Ένα σύνολο από τεχνητές υποχρεώσεις και διαστρεβλωμένες αλήθειες γίνονται η αιτία ο άνθρωπος να πιστέψει στην αναγκαιότητα της συνεισφοράς στην πατρίδα.

Αυτή είναι μια διαδικασία αλλοτρίωσης του ανθρώπου και ένταξής του σε μια πραγματικότητα που τον καθιστά "ζωντανή μηχανή παραγωγής - κατανάλωσης" ούτως ώστε να εξυπηρετεί τους κανόνες της φιλελεύθερης αγοράς μέσω της οποίας συσσωρεύεται ο πλούτος στους λίγους.

Το κράτος ναι μεν θέλει να καλλιεργήσει την ατομικότητα των πολιτών -βάση της οικονομικής ανάπτυξης στον καπιταλισμό- αλλά προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τα μέσα πειθούς που διαθέτει προκειμένου να κατευθύνει το κεφάλαιο στα ταμεία του, από όπου οι μηχανισμοί του θα το διανείμουν (πάντα σύμφωνα με το δίκιο του ισχυρού). Τα μέσα που χρησιμοποιεί είναι το σχολείο, η καταστολή-βία, η θρησκεία και βέβαια τα συνδικάτα που καθοδηγούνται από τους σύγχρονους μπουρζουάδες. Από τα παραπάνω μέσα, το σχολείο είναι μάλλον το ποιο αποτελεσματικό αφού αφομοιώνει με σχετική ευκολία ανθρώπους που βρίσκονται στην ευαίσθητη παιδική ηλικία.

Ήδη από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, η παιδεία αποτελούσε "το σταθερόν βάθρον του πολιτισμού της νέας Ελλάδας". Σκοπός του σχολείου ήταν η θρησκευτική, ηθική και εθνική αγωγή. Από τον Βενιζέλο ως τον 2ο Παγκόσμιο και από τον εμφύλιο ως την μεταπολίτευση τα πράγματα δεν άλλαξαν, έως που σήμερα η ηθική έχασε τη θέση της από το στόμα του δάσκαλου. Ο άνθρωπος σήμερα καλείται να ασπαστεί τον μηδενισμό - μεγάλο εφόδιο για την αντιμετώπιση της συνείδησής του, την οποία θα θανατώσει προς εξυπηρέτηση των κοινωνικοοικονομικών συμφερόντων του. Το παιδί στο σχολείο είναι υποχρεωμένο να συμμετέχει σε μια βαθμοθηρία, με αδιάφορα ως προς αυτό μαθήματα, με λογοκρισία, με υποκριτική συμπεριφορά από δασκάλους, καθηγητές και μαθητές, ρατσισμό, ιδεολογικά και σεξουαλικά ταμπού, με απόκτηση επιστημονικών γνώσεων χαμηλού επιπέδου, με άθλιες εγκαταστάσεις, σε ένα σχολείο όπου έχουν λόγο μόνο οι κονδυλοφόροι εραστές της γραφειοκρατίας και οι πολιτικάντηδες. Αν τελικά το σχολείο είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας τότε η χώρα μας είναι ένα καζάνι από ανταγωνιστικούς εργατοϋπαλλήλους, υποκριτές, κομπλεξικούς, φανατισμένους θρησκευτικά - κομματικά, ρατσιστές, λειτουργικά αγράμματους. Όλοι αυτοί συνδυαζόμενοι αποτελούν το μοντέλο του νεοέλληνα μικροαστού.

Η τεχνοκρατική κουλτούρα του καπιταλισμού έχει μπολιάσει την ελληνική κοινωνία. Ο ανταγωνισμός είναι πλέον τρόπος ζωής για τον κάθε νεοέλληνα. Ο θεμέλιος λίθος του κράτους και της πλουτοκρατίας είναι ο πατέρας μας, ο δάσκαλός μας, ο συνάδελφος, ο ταξιτζής, ο παιδικός φίλος, ο άνθρωπος της διπλανής πόρτας. Πρόκειται για έναν άνθρωπο πλήρως ενταγμένο στο σύστημα, άνθρωπο που πρώτα βάζει το συμφέρον του αλλά έχει και μια περηφάνια για την πατρίδα του (ξεχασμένη στο υποσυνείδητο από τα σχολεία του γένους). Οι νεοέλληνες μικροαστοί έχουν μεγαλώσει με τη θρησκευτική προπαγάνδα και θεωρούν ότι τα πάντα είναι δυνατόν να κριθούν ως καλά η κακά. Είναι άνθρωποι που παρουσιάζονται σαν ιδεαλιστές αλλά στην πραγματικότητα θα έκαναν τα πάντα για ανελιχθούν κοινωνικά. Είναι αδίστακτοι μικροεγκληματίες, νευρωτικοί που βρίσκουν άλλοθι στους κανόνες της φιλελεύθερης αγοράς και του θεού που συγχωρεί τα πάθη και τις αμαρτίες τους. Οι άνθρωποι αυτοί ζουν ανταγωνιστικά προκειμένου να εξουσιάσουν κατά το δυνατό περισσότερους ανθρώπους και αυτή η διαδικασία εξουσίας αποτελεί τη βασική άμυνα του συστήματος, καθώς αποπροσανατολίζει τις μάζες από τον κοινό εχθρό (το ίδιο το σύστημα) και οδηγεί στην εξόντωση των κινημάτων και της αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων. Η μόνη λύση είναι η ριζοσπαστική αλλαγή των κοινωνικών δομών και του τρόπου που αντιλαμβανόμαστε την παιδεία.

Ο όρος παιδεία φυσικά δεν αναφέρεται μόνο στα πνευματικά εφόδια που μας παρέχει το σχολείο αλλά και γενικότερα σε ό,τι κερδίζουμε από τα ερεθίσματα του περιβάλλοντός μας, φίλους, οικογένεια, γειτονιά κτλ. Όμως, όταν η μικροαστική αντίληψη διέπει όλες τις κοινωνικές ομάδες με τις οποίες ερχόμαστε σε επαφή, τότε μάλλον είναι δύσκολο να αποφύγουμε την πλύση εγκεφάλου και να στρέψουμε το βλέμμα σε μια καλύτερη ποιότητα ζωής. Ο Έλληνας είναι καταδικασμένος να ζει με μικροαστικά κατάλοιπα, όμως σαν χρέος στους επόμενους έχει να προσπαθήσει να σπάσει τα κοινωνικά του δεσμά, να γίνει ελεύθερος και υγιής χτυπώντας τη ρίζα του προβλήματος. Είναι φανερό ότι ο ναρκισσισμός αποτελεί πηγή ψυχικών ασθενειών και νευρώσεων. "Για το πρόσωπο που έχει εμπλακεί στον ναρκισσισμό, υπάρχει μόνο μια πραγματικότητα, η πραγματικότητα των δικών του σκέψεων", λέει ο Έριχ Φρομ στο έργο του "Υγιής Κοινωνία".

Πράγματι, αυτό που απουσιάζει από την κοινωνία μας είναι η αλληλεγγύη και η αγάπη, που καταρρέουν κάτω από το ατομικιστικό μοντέλο που προωθεί ο καπιταλισμός. Είμαστε απομονωμένοι όχι τόσο αναμεταξύ μας -σαν Έλληνες μικροαστοί- όσο απέναντι σε μια διεθνή κοινότητα ανθρώπων. Οι αξίες μας είναι φτιαγμένες για τις τσέπες μας. Είμαστε άνθρωποι με ελάχιστη συναίσθηση του υγιούς "εγώ" καθώς ικανοποιούμε πλήρως κάθε "ανάγκη" που μας επιβάλλει το σύστημα μη έχοντας χρόνο για μια βαθύτερη ενδοσκόπηση. Η λέξη αντικειμενικότητα που κατακλύζει τα λεξιλόγιά μας απουσιάζει από την καθημερινή μας ζωή. "Η αίσθηση της ταυτότητας του μέσου ανθρώπου πηγάζει περισσότερο στο ότι ανήκει σε ένα έθνος παρά στο ότι είναι «γιος του ανθρώπου»", αναφέρει ο Φρομ στο ίδιο έργο.

Η ξενοφοβία, ο εθνικισμός, ο εθισμός της λήψης ζωής που κατακλύζει με εφιάλτες τον ύπνο μας είναι προϊόντα της παιδείας που προσφέρει η κοινωνία μας. Η εθνικιστική πόλωση σε συνδυασμό με την φιλοσοφία της φιλελεύθερης αγοράς αποτελούν το σύγχρονο γόρδιο δεσμό που κάθε άνθρωπος οφείλει να κόψει μέσα του, προκειμένου να απελευθερώσει το καταπιεσμένο "εγώ" του και να συνεισφέρει στη δημιουργία μιας κοινωνίας αποτελούμενης από ελεύθερους, υγιείς ανθρώπους. Το κράτος είναι αναγκασμένο, προκειμένου να αυτοσυντηρηθεί, να μετατρέπει κάθε ελεύθερο άνθρωπο σε μικροαστό. Συνεπώς, το σχολείο (που καθοδηγείται από το κράτος) είναι μέρος του προβλήματος της σύγχρονης κοινωνίας. Δεν είναι λοιπόν αυτό που θα πρέπει να αλλάξει αλλά εμείς, οι αντιλήψεις μας και η συμπεριφορά μας που θα οδηγήσουν στην κοινωνική αλλαγή. Εμείς είμαστε η παιδεία των παιδιών μας.

Οι βασικές αρχές πάνω στις οποίες πρέπει η κοινωνία να βασιστεί είναι ο σεβασμός της ατομικότητας, η αλληλεγγύη, "η δημιουργία συνθηκών προβληματισμού και αυτομόρφωσης σε συλλογικό επίπεδο" (από ελευθεριακό παιδικό στέκι el Paso). Οι κοινωνίες βρίσκονται σε ένα οριακό σημείο της εξέλιξής τους. Ο σοφός άνθρωπος ανέπτυξε τις τεχνολογίες και εξασφάλισε την ασφάλειά του με αντίτιμο την ελευθερία του, όμως πλέον φτάνει στο λυκόφως της ύπαρξής του και τη θέση του παίρνει κάποιος νέος, τον οποίο εμείς επιλέγουμε, όχι με τα λόγια αλλά με τις πράξεις μας. Θέλουμε μια κοινωνία κομπλεξικών ανθρώπων, χωρίς ήθος και αγάπη για τον συνάνθρωπο; Θέλουμε να μας διαδεχθούν μηχανές; Μήπως επιθυμούμε έναν κόσμο πολλών ταχυτήτων, με τριτοκοσμικούς λαούς και κεφαλαιούχους επενδύτες; Η ολοκλήρωση του κύκλου του σοφού ανθρώπου δίνει στις επόμενες γενιές τη δυνατότητα να σχηματίσουν τις κοινωνίες του ευτυχισμένου ανθρώπου.

Η θλιβερή εικόνα της μικροαστικής κοινωνίας μπορεί να ξεφτίσει και ο διεθνισμός, η αλληλεγγύη, η ελευθερία, η ετερότητα να αποτελέσουν τη βάση μιας καινούργιας δομής. Η ζωή των παιδιών μας είναι στα χέρια μας, καιρός να αποτάξουμε το τέρας του καπιταλισμού και το μικρόβιο του μικροαστισμού, καιρός να αφήσουμε πίσω μας τον ασφαλή σκλάβο και να αναζητήσουμε τον ελεύθερο άνθρωπο.

Καψάσκης Βασίλειος

Η Αυγή Της Πυρηνικής Εποχής

Μέσα στους επόμενους μήνες η Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας των ΗΠΑ αναμένεται να δεχτεί αιτήσεις για τη δημιουργία 12 νέων πυρηνικών εργοστασίων παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, ενώ στον επόμενο χρόνο οι νέες αιτήσεις αναμένεται να υπερβούν τις 15 στη χώρα. Ανάλογες αλματώδεις εξελίξεις παρατηρούνται και σε πολλά άλλα «προηγμένα» κράτη με 31 πυρηνικούς αντιδραστήρες υπό κατασκευή ανά τον κόσμο και πολλούς περισσότερους στο στάδιο του σχεδιασμού. Ταυτόχρονα μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις, όπως η Mitsubishi, ανακοινώνουν η μία μετά την άλλη τη δραστηριοποίησή τους στη σχετική αγορά και μεγάλες συγκεντρώσεις κεφαλαίου εισρέουν με φρενήρη ρυθμό στα πυρηνικά για «ειρηνικούς» σκοπούς. Είναι φανερό ότι, μετά από 20 χρόνια σχετικής απραξίας λόγω του ατυχήματος στο Τσέρνομπιλ και λόγω του τεράστιου κόστους κατασκευής πυρηνικών εργοστασίων, η πυρηνική βιομηχανία παρουσιάζει ξανά εκρηκτική ανάπτυξη και επανέρχεται στο προσκήνιο της ιστορίας.

Η εξέλιξη αυτή δεν είναι τυχαία. Είναι δεδομένο ότι στα επόμενα χρόνια η κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας του πλανήτη αναμένεται να διπλασιαστεί, όπως και το ότι οι κλιματικές αλλαγές και το φαινόμενο του θερμοκηπίου καθιστούν πλέον μη βιώσιμη την παραγωγή αυτής από λιγνίτη ή παράγωγα του πετρελαίου. Επιπλέον, τα περισσότερα εναπομείναντα αποθέματα πετρελαίου και φυσικού αερίου ελέγχονται από καθεστώτα «ασταθή» για τα δεδομένα της ελεύθερης αγοράς και οι απόπειρες να «σταθεροποιηθούν» με την πολεμική βία από τον «ανεπτυγμένο» κόσμο συχνά αποτυγχάνουν (βλ. Ιράκ). Όλα τα παραπάνω αναγκάζουν την συστημική εξουσία να στραφεί σε εναλλακτικές λύσεις για το ενεργειακό πρόβλημα του πλανήτη. Η πυρηνική ενέργεια είναι αυτή που συμπληρώνει καλύτερα το παζλ.

Η πυρηνική ενέργεια ως μέσο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας δεν είναι βέβαια κάτι καινούργιο. Σήμερα, 439 πυρηνικοί αντιδραστήρες σε 31 κράτη παράγουν το 15% της ηλεκτρικής ενέργειας του πλανήτη. Το 57% αυτής συγκεντρώνεται στις ΗΠΑ, τη Γαλλία και την Ιαπωνία. Στο σύνολο της ΕΕ η πυρηνική ενέργεια καλύπτει το 30% των ενεργειακών αναγκών με προεξάρχουσα τη Γαλλία, στην οποία λειτουργούν συνολικά 16 πυρηνικοί αντιδραστήρες.

Λόγω της εξαιρετικής ισχύος της, των φθηνών και σε αφθονία πρώτων υλών (παρ' όλη την πρόσφατη ραγδαία αύξηση της τιμής του ουρανίου) και της εκπομπής πολύ λιγότερων ρύπων προς την ατμόσφαιρα σε σχέση με το πετρέλαιο, η πυρηνική ενέργεια μοιάζει ως η ελκυστικότερη λύση στο ενεργειακό πρόβλημα του πλανήτη. Παρ' όλα αυτά, από την κατασκευή του πρώτου πυρηνικού αντιδραστήρα (Manhattan Project) το 1942 από τον Fermi και την ομάδα του μέχρι και σήμερα, η χρήση της πυρηνικής τεχνολογίας για την παραγωγή ενέργειας ποτέ δε γενικεύτηκε και παρέμεινε πάντα στο περιθώριο των εξουσιαστι-

κών σχεδιασμών για την ενεργειακή πολιτική ως το τελευταίο καταφύγιο και ως λύση έσχατης ανάγκης. Αυτό συνέβη για τον ευνόητο λόγο ότι η πυρηνική ενέργεια είναι επικίνδυνη για τον άνθρωπο και το περιβάλλον, σε σημείο που να απειλεί την επιβίωσή τους.

Δύο είναι τα πιο σημαντικά και τα πιο γνωστά ατυχήματα που προέκυψαν από χρήση πυρηνικής ενέργειας για «ειρηνικούς» σκοπούς. Το 1979, στο Three Mile Island της Πεννσυλβάνια των ΗΠΑ, συνδυασμός τεχνικών βλαβών και ανθρώπινων λαθών προκαλεί το μερικό λιώσιμο του εκεί πυρηνικού αντιδραστήρα και εκθέτει σε ραδιενέργεια (χαμηλής όμως έντασης) περίπου 2 εκατομμύρια ανθρώπους. Το 1986 η από ανθρώπινο λάθος ολική έκρηξη του αντιδραστήρα στο Τσέρνομπιλ της τότε Σοβιετικής Ένωσης συγκλονίζει τον κόσμο και αφήνει πίσω του μία περιοχή 3.000 στρεμμάτων χωρίς καμία απολύτως μορφή ζωής και ανυπολόγιστες οικολογικές επιπτώσεις σε βάθος χρόνου για μία

ολόκληρη ήπειρο. Ανάμεσα όμως σε αυτά τα δύο πιο γνωστά ατυχήματα από το 1952 μέχρι το Μάρτιο του 2006 συμβαίνουν πάρα πολλά άλλα μικρότερα, τα οποία, αν και αποσιωπώνται από τα κατεστημένα ΜΜΕ, τελικά έρχονται στην επιφάνεια, για να μας θυμίζουν διαρκώς τον κίνδυνο που ελλοχεύει. Παρ' όλη λοιπόν την τεχνολογική ανάπτυξη των τελευταίων ετών στον τομέα, η πυρηνική ενέργεια, ακόμη και για «ειρηνικούς» σκοπούς, παραμένει ό,τι πιο επικίνδυνο για τον πλανήτη.

Το θέμα μάλιστα, στο οποίο ουδέποτε έχει δοθεί τεχνολογική ή πολιτική λύση, είναι η διαχείριση των ραδιενεργών λυμάτων που προέρχονται από πυρηνικά εργοστάσια. Ένας ισχυρός πυρηνικός αντιδραστήρας παράγει ετησίως 30 περίπου τόνους με κατάλοιπα, που είναι εξαιρετικά ραδιενεργά και τα οποία χρειάζονται παραπάνω από 10.000 χρόνια, για να καταστούν ακίνδυνα. Η φύλαξη αυτών των καταλοίπων δεν είναι καθόλου απλή υπόθεση, καθώς η ισχύς τους έχει με το χρόνο τη δυνατότητα να διαπερνά τους οποιουσδήποτε αποθηκευτικούς χώρους και να διαχέει ραδιενέργεια στο περιβάλλον. Έτσι, πολλά κράτη του «ανεπτυγμένου» κόσμου είτε καταφεύγουν ανεπίσημα στην «εξαγωγή» μέσω ανταλλάγματος των δικών τους ραδιενεργών αποβλήτων σε χώρες του εξαθλιωμένου «Νότου» είτε συσσωρεύουν τα ραδιενεργά τους απόβλητα στα πυρηνικά τους εργοστάσια είτε τα ρίχνουν στους ωκεανούς. Κεντρικοί σχεδιασμοί σε εξέλιξη, όπως η φύλαξη του συνόλου των ραδιενεργών αποβλήτων των ΗΠΑ στα έγκατα του όρους Yucca, αν και αποδεικνύονται τεχνολογικά εξαιρετικά προβληματικοί και πάντως δεν αποτελούν βιώσιμη λύση, εξακολουθούν πάντως να προωθούνται ως τα μόνα εφικτά ημίμετρα στο πρόβλημα χωρίς να λογαριάζονται οι συνέπειες.

Πως όμως εξηγείται η πρόσφατη αναβίωση του ενδιαφέροντος της εξουσίας για την πυρηνική ενέργεια, η οποία με όρους απλής κοινής λογικής δεν πρέπει να θεωρείται ως λύση για τις κοινωνίες; Όλα δείχνουν πως το οικολογικό και το ενεργειακό θα είναι από εδώ και πέρα τα κύρια προβλήματα του καπιταλισμού, που θα συγκλονίσουν το οικοδόμημά του και θα αλλάξουν άρδην τη δομή και τη λειτουργία του στο (πολύ) εγγύς μέλλον. Καθώς το πετρέλαιο απομακρύνεται αναγκαστικά από το προσκήνιο της παγκόσμιας ενεργειακής πολιτικής, οι υπάρχουσες εναλλακτικές πηγές ενέργειας (ηλιακή, αιολική, γεωθερμική κτλ), ακόμη και συνδυασμένες, δεν μπορούν να καλύψουν σε εφάμιλλα επίπεδα τις ανάγκες της καπιταλιστικής ατμομηχανής. Έτσι, την ώρα που τίθεται θέμα επιβίωσης του καπιταλισμού στη σύγχρονη εποχή, η πυρηνική ενέργεια αποτελεί πλέον φυσική και αναπόφευκτη επιλογή της εξουσίας για τη συντήρησή της μέσα στο χρόνο.

Ας μην τρέφουμε αυταπάτες. Η ανάσυρση της πυρηνικής ενέργειας από το περιθώριο της ιστορίας και η μελλοντική της προβολή ως η μοναδική πραγματιστική λύση για το μέλλον, που θα ακούμε από εδώ και πέρα όλο και πιο συχνά, δεν οφείλεται στο ότι αυτή έγινε ξαφνικά ακίνδυνη λόγω τεχνολογικής προόδου (αυτό δε θα συμβεί άλλωστε ποτέ), κάθε άλλο. Η επιβολή της πάνω μας γίνεται με αποκλειστικό σκοπό τη συντήρηση του σημερινού πολιτικοοικονομικού status quo, ακόμη και αν θέτει σε άμεσο κίνδυνο τις κοινωνίες υποθηκεύοντας το μέλλον, ακόμη και αν έρχεται κόντρα στην πραγματικότητα.

Η λύση φυσικά είναι μία και είναι αυτή που δε θα επιλεγεί ποτέ από την εξουσία, παρά μόνο από τις κοινωνίες. Η μόνη αξιοπρεπής στάση σήμερα δεν είναι η συναίνεση στο σύστημα, που εκτός των άλλων απάνθρωπων παραμέτρων του καταστρέφει με την «ανάπτυξη» του τον πλανήτη και που ευαγγελίζεται ως μέλλον το πυρηνικό ολοκαύτωμα, αλλά η ολική ρήξη με αυτό. Είναι η επιλογή που προσωποποιείται στα ευρωπαϊκά ριζοσπαστικά κινήματα ενάντια στα πυρηνικά εργοστάσια και τη μεταφορά πυρηνικών αποβλήτων για την ανατροπή της πυρηνικής εποχής μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες. Είναι η επιλογή για μια κοινωνία αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών, σε αρμονία με το περιβάλλον, μια κοινωνία αναρχική.

Αντώνης Μπρούμας

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΤΥΝΗΣΙΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ ΠΟΥ ΕΣΩΣΑΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Από σωτήρες... κατηγορούμενοι

Ένα ψαροκάικο με πλήρωμα από την Τυνησία αγκυροβόλησε το πρωί της 7ης Αυγούστου στα ανοιχτά του νησιού Λαμπεντούσα, το οποίο αποτελεί έναν από τους κυριότερους προορισμούς των «δουλεμπορικών» από τη βόρεια Αφρική. Οι ψαράδες έγειραν να κοιμηθούν στις καμπίνες τους αλλά ξύπνησαν από τις κραυγές 44 μεταναστών που πάλευαν με τα κύματα έπειτα από τη βύθιση του σκάφους που τους μετέφερε. Δίχως δεύτερη σκέψη, ο καπετάνιος Αμπντελκαρίμ Μπαγιούντ και το εξαμελές πλήρωμά έσπευσαν να σώσουν τους μετανάστες από βέβαιο θάνατο στη θάλασσα και αποφάσισαν να κατευθυνθούν προς το λιμάνι της Λαμπεντούσα, το οποίο ήταν το πλησιέστερο. Όμως, σκάφος της ιταλικής ακτοφυλακής τους σταμάτησε λίγο πριν εισέλθουν στα ιταλικά χωρικά ύδατα και με μεγάφωνα κάλεσαν τους Τυνήσιους ψαράδες να γυρίσουν πίσω με το σκάφος. Οι επτά Τυνήσιοι ψαράδες αγνόησαν την εντολή διότι ανάμεσα στους μετανάστες, ήταν έγκυες γυναίκες και παιδιά, ενώ είχαν εξαντληθεί όλα τα φαγώσιμα και τα αποθέματα πόσιμου νερού στο σκάφος. Με την άφιξή τους στη Λαμπεντούσα, οι ψαράδες οδηγήθηκαν στη φυλακή για συνεργεία σε υπόθεση «παράνομης» μετανάστευσης.

Η δίκη τους άρχισε στις 20 Σεπτεμβρίου στη Σικελία και οι κατηγορούμενοι αντιμετωπίζουν ποινή φυλάκισης μέχρι και 15 ετών ως ανώτατη τιμωρία, σύμφωνα με δημοσίευμα στη βρετανική εφημερίδα «Ιντιπέντεντ». Η υπόθεση έχει φέρει την ιταλική κυβέρνηση αντιμέτωπη με ακτιβιστές για το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οι ακτιβιστές θεωρούν ότι πραγματικός σκοπός των ιταλικών αρχών είναι να μετατρέψουν τους Τυνήσιους ψαράδες σε παράδειγμα προς αποφυγή για τους υπόλοιπους ψαράδες που αλιεύουν στα ανοιχτά των ακτών της Ιταλίας. Η Λάουρα Μπολντρίνι, η οποία είναι εκπρόσωπος της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, υπερασπίστηκε τους Τυνήσιους ψαράδες. Η ίδια τόνισε ότι οι ιταλικές Αρχές δεν άσκησαν ποινική δίωξη σε άλλους ψαράδες που πρόσφατα χτύπησαν με ραβδιά μετανάστες που επιχείρησαν να ανέβουν στο σκάφος τους με αποτέλεσμα να πνιγούν.

Συνολικά, 491 άνθρωποι εξαφανίστηκαν στα ανοιχτά της Σικελίας από τις αρχές του έτους μέχρι το Σεπτέμβριο, δηλαδή 200 περισσότεροι σε σχέση με πέρσι, σύμφωνα με την οργάνωση «Φρούριο Ευρώπη». Πρόκειται για το μεγαλύτερο αριθμό αγνοούμενων από το 1994, όταν η οργάνωση άρχισε την καταμέτρηση.

Θεατές... οι Μαλτέζοι

Οι ακτιβιστές καταγγέλλουν ότι οι αγνοούμενοι αυξήθηκαν εν μέρει διότι οι απόπειρες διάσωσης μεταναστών έχουν μειωθεί σημαντικά τους τελευταίους μήνες. Οι Αρχές της Μάλτας είναι οι πρώτες που αρνήθηκαν να διασώσουν μετανάστες. Το πρώτο περιστατικό σημειώθηκε το 2005. Η μαλτέζικη ακτοφυλακή ειδοποιήθηκε για ένα σκάφος με 200 λαθρομετανάστες, αλλά έλαβε εντολή, όχι να διασώσει τους επιβάτες, αλλά να παρατηρεί το σκάφος από απόσταση. Τριάντα από τους επιβάτες πνίγηκαν. Οι υπόλοιποι διασώθηκαν από την ιταλική ακτοφυλακή. Ανάλογο περιστατικό σημειώθηκε φέτος, όταν μέλη της ιταλικής ακτοφυλακής κλήθηκαν να διασώσουν 27 μετανάστες, οι οποίοι είχαν «γαντζωθεί» σε αλιευτικά δίχτυα επί τρεις ημέρες σε μια προσπάθεια να επιβιώσουν, αφού προηγουμένως οι Μαλτέζοι αρνήθηκαν να τους βοηθήσουν (φωτογραφία).

Δημήτρης Ουζουνίδης

Αυτοδιαχειριζόμενες... πεταλιές

Το Nordhausen είναι μια μικρή γερμανική πόλη, με πληθυσμό 45.000 κατοίκων. Στο κέντρο περίπου της γερμανικής επικράτειας, ανήκει στην πολιτεία της Θουρινγκίας, κομμάτι της πρώην Ανατολικής Γερμανίας.

Στα περίχωρα της πόλης αυτής λειτουργεί από το 1986 ένα εργοστάσιο παραγωγής ποδηλάτων. Τα τελευταία χρόνια, το εργοστάσιο άλλαξε ιδιοκτησία δύο φορές και οι εργαζόμενοι είδαν τους μισθούς τους να πέφτουν και τα ωράρια να επιμηκύνονται: απαραίτητες θυσίες για να επιβιώσει η επιχείρηση σε ένα ανταγωνιστικό περιβάλλον, το επιχείρημα της εργοδοσίας.

Το Δεκέμβρη του 2005 η ιδιοκτήτρια Biria Gruppe, πουλάει το εργοστάσιο, μαζί με ένα δεύτερο που διαθέτει, σε μικρές εταιρείες-βιτρίνες (όπως η Bike Systems, με μόνο 25.000 ευρώ δικά της κεφάλαια), ελεγχόμενες από τη χρηματοπιστωτική πολυεθνική Lone Star. Η στρατηγική της Lone Star γίνεται αμέσως εμφανής: Το δεύτερο εργοστάσιο μεταφέρεται στη Σαξονία και σύντομα κλείνει, αφήνοντας 200 εργαζόμενους/ες στο δρόμο. Μετατρέπει το εργοστάσιο του Nordhausen σε τροφοδότη ανταλλακτικών για τον πρώην ανταγωνιστή του, την εταιρεία Mifa, στην οποία η Lone Star έχει αποκτήσει σημαντικό μερίδιο. Και μέσα στο 2007 αποφασίζει να κλείσει οριστικά το εργοστάσιο του Nordhausen. Με λίγα λόγια, ο ρόλος της Lone Star ήταν κυριολεκτικά να "διαλύσει τον ανταγωνισμό".

Οι 135 εργαζόμενοι του εργοστασίου που κατέλαβαν το εργοστάσιο από τις 10 Ιουλίου 2007 αποφάσισαν να ξαναρχίσουν την παραγωγή των ποδηλάτων σε αυτοδιαχειριστική βάση. Ο στόχος ήταν οι 1.800 παραγγελίες μέχρι τις 2 Οκτωβρίου. Έτσι οι εργαζόμενοι συνεργάζονται με την αναρχοσυνδικαλιστική ένωση FAU (Freie Arbeiterinnen Union – Ένωση Ελεύθερων Εργατών), η οποία διαμόρφωσε για αυτή την εκστρατεία την ιστοσελίδα http://www.strike-bike.de. Οι εργαζόμενοι για περισσότερο από δύο μήνες κρατούν κατειλημμένο το εργοστάσιο, που βρίσκεται στο νότο των βουνών Harz, σε τρεις βάρδιες. Θέλουν να αποτρέψουν τη διάλυση και την πώληση του εργοστασίου που έχει αποφασιστεί από τους ιδιοκτήτες. Η επιχείρηση έχει κηρυχθεί σε πτώχευση από τις 10 Αυγούστου. Τμήματα του εργοστασίου έχουν αξιοποιηθεί με διαφορετική χρήση και η κεντρική αίθουσα εργασίας εκκενώθηκε εκτός από τη γραμμή επιστρώματος. Το προσωπικό λαμβάνει το επίδομα ανεργίας και ελπίζει να αγοραστεί το εργοστάσιο από έναν νέο επενδυτή.

Στη διάρκεια της κατάληψης και μετά από συζητήσεις με αλληλέγγυους προέκυψε η ιδέα να πάρουν οι εργάτες την παραγωγή στα χέρια τους. Επειδή το θέμα δεν είναι μόνο να αποτρέψουν τη μεταφορά και των τελευταίων μηχανών και να περιμένουν έναν νέο επενδυτή, η ιδέα αυτού του αυτοδιαχειριστικού πειράματος, το οποίο πήρε την ονομασία Strike-Bike (το ποδήλατο της απεργίας), έτυχε μεγάλης υποστήριξης. Οι καταληψίες τελικά, έχοντας και την ενεργή υποστήριξη της FAU η οποία οργάνωσε σχετική καμπάνια σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, έπιασαν το αρχικό στόχο των 1800 παραγγελιών πριν τις 2 Οκτωβρίου.

Είναι η πρώτη απόπειρα εργατικής αυτοδιαχείρισης σε ευρωπαϊκό χώρο μετά από πολλά χρόνια και σίγουρα αξίζει την αλληλεγγύη όλων μας. Η δε επιτυχία του εγχειρήματος και μάλιστα σε τόσο σύντομο χρόνο δείχνει ότι όταν οι εργαζόμενοι αποφασίζουν να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους χωρίς διαμεσολαβήσεις, δεν τους σταματάει τίποτα!

Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.strike-bike.de.
Για το ιστορικό του εργοστασίου και της κατάληψης επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.labournet.de/branchen/sonstige/fahrzeug/bikesystems.html , ενώ η διεύθυνση της ιστοσελίδας της FAU είναι www.fau.org.

Πηγές: www.anarkismo.net
www.indy.gr
www.strike-bike.de

Ασλανίδης Άγγελος

Τα πεντηκοστά γενέθλια της F.A.U.

Η Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης F.A.U. γιορτάζει αυτό το μήνα τα πεντηκοστά της γενέθλια και γι' αυτό προγραμματίζει μια σειρά από εκδηλώσεις και προσκαλεί αναρχικές, αναρχοσυνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις να συμμετέχουν και να συζητήσουν για την επικαιρότητα των ελευθεριακών ιδεών στη σημερινή εποχή.

Οι σύντροφοι της F.A.U. κάνουν μια μεγάλη προσπάθεια για να οργανώσουν και να προωθήσουν αυτό το γεγονός φτάνοντας μέχρι το σημείο να το προβάλουν από την κρατική τηλεόραση. Η παρουσία της F.A.U. στην πολιτικοκοινωνική ζωή της Ουρουγουάης είναι μεγάλη και πολύμορφη, κάνοντας πράξη την άμεση δράση στην πιο ευρεία της εκδοχή, με τεράστιο κόστος στη ζωή των συντρόφων, οι οποίοι δολοφονήθηκαν, βασανίστηκαν, απήχθηκαν και φυλακίστηκαν με πολυετείς ποινές.

Η παρέμβασή της καλύπτει όλους τους τομείς της κοινωνίας, τόσο το συνδικαλιστικό, στους συλλόγους των γονέων στα σχολεία, στις φτωχογειτονιές, γι' αυτό άλλωστε δημιούργησαν αλλά και συμμετέχουν σε εγχειρήματα συλλογικοτήτων όπως κοινοτικά ραδιόφωνα, ελευθεριακά αθήναια, ελευθεριακούς παιδικούς σταθμούς κ.τ.λ. Μέρος του αγώνα τους είναι και η προσέγγιση και συνεργασία με τις υπόλοιπες ελευθεριακές συλλογικότητες τόσο στην Ουρουγουάη όσο και στην υπόλοιπη ήπειρο, όπως με την F.A.B. (Αναρχική Ομοσπονδία Βραζιλίας), δημιουργώντας συντονιστικά όπως η CALA (Συνομοσπονδία Αναρχικών Λατινικής Αμερικής, ή κοινωνικές οργανώσεις όπως η ELOAPA, της οποίας το τελευταίο συνέδριο έγινε πρόσφατα στην Αργεντινή με την παρουσία 400 συνέδρων.

Η C.N.T. και ο Durruti

Άλλο χαρακτηριστικό ριζωμένο στην ιστορία της F.A.U. είναι η μακροχρόνια σχέση της με το ισπανικό αναρχικό συνδικάτο C.N.T. και της ομάδες διεθνιστικής αλληλεγγύης, αλλά και η προσωπικότητα του Buenaventura Durruti, η πιο σημαντική στο φαντασιακό της Ουρουγουανής αντίστασης. Πρόσφατα, ευρείας κυκλοφορίας περιοδικό φιλοξένησε μια από της φωτογραφίες του στο εξώφυλλο. Μέχρι και ο νέος πρόεδρος της χώρας (μετά τη νίκη του "αριστερίστικου" Frente Amplio*) σε δημόσια συζήτηση σχετικά με το εργατικό κίνημα αναφέρθηκε στους αναρχικούς και το σημαντικό τους ρόλο στη διαμόρφωση και παρέμβαση στους αγώνες για ελευθερία και δικαιοσύνη.

* Frente Amplio: Ευρύ μέτωπο, συνασπισμός των κομμάτων της αριστεράς και της άκρας αριστεράς. Νίκησε στις προεδρικές εκλογές του 2005. Συμμετέχει και το πρώην ένοπλο κίνημα Tupamaros, γνωστό σε εμάς και από την ομώνυμη ταινία του Κώστα Γαβρά.

No Border Camp στην Ουκρανία

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε το No Border Camp στην Ουκρανία, από τις 10 έως τις 20 Αυγούστου, στα σύνορα μεταξύ Ουκρανίας, Ουγγαρίας και Σλοβακίας, κοντά στην πόλη Uzhgorod.

Περίπου 300 ακτιβιστές από περισσότερες από 15 χώρες του κόσμου ήταν εκεί για να ανταλλάξουν εμπειρίες και απόψεις, και να πραγματοποιήσουν δράσεις αλληλεγγύης προς τους μετανάστες. Παρόλο που η πρωτοβουλιακή ομάδα που ανέλαβε τη διοργάνωση του camp αποτελούνταν από πολύ λίγα άτομα, και παρότι η περιοχή με τις ιδιαιτερότητές της δεν φαινόταν αρχικά πρόσφορη, το αποτέλεσμα ωστόσο του κάμπινγκ, τόσο ως προς την υποδομή, όσο και ως προς τη διεξαγωγή του συνολικά, τους δικαίωσε. Το γεγονός παρουσιάστηκε θετικά από τα επίσημα ΜΜΕ κι έγινε γνωστό σε όλη τη χώρα.

Κύριος σκοπός αυτού του camp ήταν η γνωριμία με συντρόφους του εξωτερικού προκειμένου να μελετηθούν οι δυνατότητες δικτύωσης ως προς το μεταναστευτικό ζήτημα. Παράλληλα, καθ' όλη τη διάρκεια του camp, διεξαγόταν το 10ήμερο φεστιβάλ στην κοντινή πόλη Uzhgorod (περίπου 100 χιλ. κατοίκων), με συναυλίες, συζητήσεις και προβολές ταινιών, που προσέλκυαν καθημερινά δεκάδες ντόπιων όλων των ηλικιών, οι οποίοι έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον και μετέφεραν και τους δικούς τους προβληματισμούς. Φάνηκε πως για την τοπική κοινωνία ήταν ένα σημαντικό γεγονός, καθώς, πέρα από Ουκρανούς που μεταναστεύουν μαζικά (τα επίσημα νούμερα αναφέρουν γύρω στα 12,5 εκατ. ως το 2005 και ότι στατιστικά περίπου 1 στους 5 Ουκρανούς μεταναστεύουν στο εξωτερικό), η περιοχή έχει πολυάριθμη ουγγρική και τσιγγάνικη μειονότητα.

Το camp διεξήχθη σε κλίμα φόβου λόγω της επίθεσης των νεοναζί σε οικολογικό camp στη Σιβηρία ένα μήνα πριν, με αποτέλεσμα ένα νεκρό και δεκάδες βαριά τραυματίες. Επίσης, στην περιοχή είναι ισχυρό το τοπικό εθνικιστικό κόμμα με αυστηρή στρατιωτική δομή, εκπρόσωποι του οποίου τις τελευταίες μέρες έστειλαν τελεσίγραφο στο camp, απαιτώντας να καθαριστεί ο χώρος από σκουπίδια (;), να μην κυκλοφορούν συμμετέχοντες του camp στην πόλη ή στα γύρω χωριά υπό την επήρεια αλκοόλ (;!), και... να κατεβεί η μαυροκόκκινη σημαία που υπήρχε στην είσοδο του camp (;!!!), επειδή και η δική τους σημαία έχει ακριβώς τα ίδια χρώματα. Προφανώς τα αιτήματά τους απορρίφθηκαν χωρίς δεύτερη σκέψη και το γεγονός δεν έλαβε μεγαλύτερες διαστάσεις.

Τα επόμενα No Border έχουν προγραμματιστεί για τις 19-22 Σεπτέμβρη στο Gatwick, αεροδρόμιο στην Αγγλία (καλώντας διεθνή ημέρα δράσης στις 22 Σεπτέμβρη) και το Νοέμβριο στα αμερικανο-μεξικανικά σύνορα.

Να αδελφοποιήσουμε τους αγώνες σε όλο τον πλανήτη

Η Alina Disentis και ο Sergio Beltran συμμετείχαν στην εξέγερση της πολιτείας Oaxaca στο Μεξικό. Κατά το πέρασμά τους από την Ισπανία μπόρεσαν να μεταφέρουν τα προσωπικά τους βιώματα από την εξέγερση, ένα χρόνο μετά τη καταστολή της. Τη συνέντευξη έκανε ο Oscar Liago για τη μηνιαία εφημερίδα Rojo y Negro και μετάφρασε για τη Βαβυλωνία ο Μάριος Τουρσουνίδης.

Ερ- Ποια είναι η κατάσταση στην Oaxaca σήμερα;

Απ- Η κατάσταση είναι τεταμένη. Μετά το κύμα καταστολής στα τέλη του περασμένου καλοκαιριού με την αμέριστη βοήθεια της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης, το κοινωνικό κίνημα πρέπει να αντιμετωπίσει πιο δυναμικά τις παραβιάσεις των κοινωνικών δικαιωμάτων, να εγγυηθεί για το δικαίωμα στην ελεύθερη έκφραση, τη συγκέντρωση και τη διαδήλωση, αλλά και της καθημερινές συλλήψεις αγωνιστών. Η κυβέρνηση προσπαθεί να συκοφαντήσει την εξέγερση αλλά και το τι έπεται, όμως η αντιπρόταση των εναλλακτικών μέσων επικοινωνίας υπερισχύει, και έτσι δεν ξεχνιέται ακόμα το τι συνέβη στην Oaxaca εκείνο το καλοκαίρι. Γι' αυτό το λόγο ήρθαμε κι εμείς στη χώρα σας.

Είναι λογικό σήμερα, η προτεραιότητά μας να είναι η πλήρης απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων και να δουν το φως της δημοσιότητας όλες αυτές οι παραβιάσεις που συμβαίνουν σε αυτούς. Από την άλλη, είναι ενθαρρυντικές και ελπιδοφόρες οι νέες κινητοποιήσεις πολιτικών οργανώσεων που έχουν εμφανιστεί, πολλές από αυτές στο περιθώριο της APPO . Αυτό σημαίνει πως το επίσημο πολιτικό πλαίσιο της αντίστασης τείνει προς την αλλαγή του.

Ένα από τα πιο ορατά παραδείγματα είναι η προσφάτως ιδρυμένη VOCAL (οι φωνές της Oaxaca για την αυτονομία και την ελευθερία) οι οποία συσπειρώνει ομάδες της πόλης που θεωρούνται "περιθωριακές", νεολαίων, φοιτητών και ιθαγενών, όλοι αυτοί να υποστηρίξουν και να μοιραστούν το όραμα της αυτονομίας, ως λύση εφικτή για όλους. Και αυτές οι ομάδες ήταν θύματα της καταστολής που τέτοια δε γνώρισε ποτέ η αυτόνομη πολιτεία. Θα γνωρίζετε πως ένας από τους πιο επιφανείς αγωνιστές της, ο David Venegas φυλακίστηκε μετά από κατηγορίες τελείως πλαστές και υπό αστυνομικές μεθοδεύσεις τελείως παράνομες.

Ερ- Από τα συμφραζόμενα υπάρχει μια ανακολουθία σχετικά με την συμμετοχή ή όχι της APPO και των οργανώσεων της στις εκλογές; Ποια είναι η ορατή έξοδος;

Απ- Η συμφωνία στην οποία κατέληξε η γενική συνέλευση της APPO και των οργανώσεών της στις αρχές αυτού του χρόνου ήταν ξεκάθαρη. Η APPO δε συμμετέχει σαν οργάνωση στην εκλογική διαδικασία, αλλά επιτρέπει στα μέλη της να πράξουν κατά βούληση, είτε ακόμη θέλουν να συμμετέχουν ως ανεξάρτητοι υποψήφιοι ή ως εκπρόσωποι της οργάνωσής τους. Πάντα όμως, έχοντας κατά νου τα αιτήματα της εξέγερσης της Oaxaca, (δηλ να φύγει ο κυβερνήτης Ulises, να απελευθερωθούν όλοι οι κρατούμενοι, να τιμωρηθούν οι ένοχοι, για ένα νέο σύνταγμα της πολιτείας Oaxaca). Έτσι, η APPO ζήτησε ψήφο τιμωρίας στην εξουσία και στον Ulises και στους πολιτικούς του συμμάχους.

Προσφάτως το PRD, αποφάσισε να μη συμπεριλάβει στη συνεργασία που ηγείται, μέλη της συνέλευσης της APPO. Νομίζω ότι αυτό θα βοηθήσει στην απεμπλοκή του κινήματος της Oaxaca γενικά, αλλά ειδικά για την APPO, πως θα διαλέξει άλλες τακτικές για την επίτευξη των στόχων του κινήματος. Έτσι λοιπόν, το μεγαλύτερο κομμάτι της APPO συνεχίζει να δουλεύει χωρίς να περιμένει τίποτα από της δομές των "από τα πάνω" όπως λένε οι Ζαπατίστας. Άλλοι εστιάζουν στην εφαρμογή της αυτονομίας, άλλοι σε εναλλακτικές μορφές τεχνολογίας, άλλοι στα εναλλακτικά μέσα πληροφόρησης και άλλοι στην αντιεξουσιαστική πολιτική. Κανείς δε θέλει να επιστρέψουμε σε αυτό που ήμασταν πριν την εξέγερση.

Ερ- Πώς είδε η Oaxaca την προ-διαγαλαξιακή συνάντηση που πέρασε από τα πέντε καρακόλες των αυτόνομων ζαπατιστικών δήμων από 21 μέχρι 31 Ιουλίου του περασμένου καλοκαιριού;

Απ- Εμείς, ως μέλη μιας ομάδας η οποία ανήκει στην Otra Campana -την Unitierra- και ως Ζαπατίστας εδώ και πολλά χρόνια, είμαστε ενθουσιασμένοι με τη δουλειά που έχουν κάνει οι αυτόνομες κοινότητες. Πρέπει να δουν οι σύντροφοι όλου του πλανήτη με τα ίδια τους τα μάτια και να ακούσουν με τα ίδια τους τα αυτιά τη ζωντανή φωνή του ζαπατιστικού λαού, τα κατορθώματα των αυτόνομων δήμων. Επίσης να ξεκινήσουν την προετοιμασία της 6ης διεθνούς Otra Campana, για είναι συνεχής η αδελφοποίηση των αγώνων αυτού του κόσμου.

Χωρίς αμφιβολίες, μια από της προκλήσεις του κινήματος της Oaxaca είναι να καταλάβει πώς να εισάγει τους κοινωνικούς αγώνες στην υφήλιο. Νομίζω πως εμείς που συνυπογράφουμε την 6η Διακήρυξη και που συμμετέχουμε στο κίνημα της Oaxaca, μέσα ή έξω από την APPO, δεν καταφέραμε να μεταδώσουμε στον υπόλοιπο κόσμο τη σημαντικότητα αυτού του εγχειρήματος για τους κοινωνικούς αγώνες. Είναι σημαντικό να μάθουμε να μοιραζόμαστε τις εμπειρίες μας, να κατανοήσουμε ότι ο εχθρός είναι κοινός, με διαφορετικά πρόσωπεία σε κάθε τόπο αλλά με την ίδια θέληση για να καταστείλει και να εξοντώσει, στην Oaxaca, στο Atenco, στην Chiapas, στη Valencia, στη Barcelona, στην Αθήνα ή σε οποιοδήποτε άλλο σημείο του πλανήτη όπου οπλίζονται με την αντίσταση, όπου κοινή είναι η πεποίθηση και το όραμα για ένα νέο κόσμο όπου χωράνε πολλοί κόσμοι, και αυτό μπορεί να γίνει μόνο από τα κάτω και από τα αριστερά.

Έπειτα από μια ταραγμένη προεκλογική περίοδο, όπου τα πάντα έδειχναν ότι ήταν πιο κοντά παρά ποτέ στο να κερδίσει την εξουσία, το κεντροαριστερό κόμμα του Ομπραδόρ (PRD) έχασε το στοίχημα. Μέσα από ένα κλίμα εκτεταμένης νοθείας -σύμφωνα με εκτίμηση του ίδιου του PRD και πολλών ακόμα στο χώρο της Αριστεράς- το δεξιό κόμμα του Καλντερόν (PAN) κατάφερε τελικά να εξασφαλίσει την παραμονή του στην εξουσία.

Το Μεξικό της Δεξιάς κάνει λοιπόν αισθητή την παρουσία του ακόμη και στον πιο ανυποψίαστο επισκέπτη. Στρατός και αστυνομία βρίσκονται παντού, ανακαλώντας δυσάρεστες μνήμες από απολυταρχικά καθεστώτα. Στους μεγάλους σταθμούς των υπεραστικών λεωφορείων υπάρχουν κάμερες και μηχανήματα ανίχνευσης όπλων, για την ασφάλεια δήθεν των επιβατών, ενώ συναντήσαμε και αρκετά μπλόκα στις εθνικές οδούς, όπου στρατιώτες σε κατεβάζουν και σε ελέγχουν εξονυχιστικά. Το πρόσχημα για την πολιτική της αστυνομοκρατίας στη χώρα είναι η εκστρατεία κατά των ναρκωτικών και της τρομοκρατίας που έχει εγκαινιάσει η νέα κυβέρνηση, σε στενή συνεργασία μάλιστα με την κυβέρνηση Μπους.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό τοπίο τα πάντα φαίνονται να κυλούν χωρίς ιδιαίτερες αντιστάσεις... Τα πάντα; ΟΧΙ! Ήδη τις μέρες της επίσκεψής μας ο Επαναστατικός Λαϊκός Στρατός (EPR), μια ένοπλη οργάνωση που εμφανίστηκε το 1996, τοποθέτησε 8 εμπρηστικούς μηχανισμούς σε εγκαταστάσεις της PEMEX (κρατική εταιρία πετρελαίου), ως ένδειξη διαμαρτυρίας στην ακροδεξιά πολιτική της κυβέρνησης. Στην Οαχάκα, η παρουσία της APPO (Λαϊκή Συνέλευση των Λαών της Οαχάκα), που πρωταγωνίστησε στα συγκλονιστικά περσινά γεγονότα, φαίνεται ότι καλά κρατεί. Παρά τη βίαιη καταστολή της περσινής εξέγερσης, με αρκετούς νεκρούς, τραυματίες, αγνοούμενους και συλληφθέντες, φέ-

Όταν η αντίσταση δεν στηρίζεται σε μαγικά φίλτρα...

Τον περασμένο Ιούλιο, μια μικρή ομάδα του περιοδικού Resistencias βρέθηκε στο Μεξικό. Στο Μεξικό του Καλντερόν...

τος η APPO αποφάσισε να διοργανώσει τη δική της Γκελαγκέτσα, μια ιθαγενική παραδοσιακή γιορτή που τελευταία διοργανώνονταν από την κυβέρνηση ως μια θλιβερή τουριστική ατραξιόν με χαρακτήρα υπερθεάματος και χορηγούς πολυεθνικές εταιρίες.

Την ημέρα λοιπόν της «άλλης Γκελαγκέτσα» βρεθήκαμε σε μια ατμόσφαιρα ξέφρενης γιορτής, με ελάχιστους τουρίστες και με κόσμο από όλη την επαρχία της Οαχάκα. Τα πολιτικά συνθήματα, τα πυροτεχνήματα, ο χορός, το τραγούδι, οι παραδοσιακές ενδυμασίες και το διάχυτο κέφι σφράγιζαν με μοναδικό τρόπο την αυθεντικότητα και την επαναστατικότητα αυτής της πρωτοβουλίας. Το επόμενο πρωί, μια πορεία με την APPO επικεφαλής κατευθύνθηκε προς την πλατεία όπου πραγματοποιούνταν συνήθως η επίσημη Γκελαγκέτσα και που τώρα είχε καταληφθεί από στρατό και αστυνομία. Το εορταστικό κλίμα της πορείας και η σύνθεσή της δεν προεξοφλούσαν με κανέναν τρόπο αυτό που θα ακολουθούσε...

Οι δυνάμεις καταστολής απάντησαν με δακρυγόνα, ξυλοδαρμούς και, από ό,τι μάθαμε αργότερα, αληθινές σφαίρες! Όλη η πόλη είχε μεταβληθεί σε ένα πεδίο μάχης και τα επεισόδια συνεχίστηκαν σε διάφορα σημεία μέχρι αργά το απόγευμα, με απολογισμό 40 περίπου τραυματίες και 60 συλλήψεις. Τα αισθήματα που κυριαρχούσαν ήταν φόβος και οργή. Οι άνθρωποι θρηνούσαν για την πόλη τους, που από τόπος χαράς και γιορτής είχε πλέον μετατραπεί από τους δεξιούς κυβερνήτες σε τόπο σιωπής και πένθους.

Σε μια άλλη περιοχή ανυπότακτων ιθαγενών, οι οποίοι αντιστέκονται ακόμη στην κακή κυβέρνηση του Μεξικού και στα νεοφιλελεύθερα σχέδια των ισχυρών, πραγματοποιήθηκε στις 20-29 Ιουλίου η 2η Συνάντηση των Ζαπατιστικών Λαών με τους Λαούς του Κόσμου. Η συνάντηση, στην οποία συμμετείχε κόσμος από 43 χώρες, έγινε σε 3 από τα 5 καρακόλ στην περιοχή της Τσιάπας, βόρεια (Οβεντίκ) και νοτιανατολικά (Μορέλια και Λα Ρεαλιδάδ) από την αποικιακή πόλη του Σαν Κριστόμπαλ. Και στα 3 καρακόλ η βασική ατζέντα των συζητήσεων αφορούσε τα θέματα της Υγείας, της Εκπαίδευσης, της Αυτονομίας, των Γυναικών, της Δικαιοσύνης, της Διακυβέρνησης. Οι συζητήσεις είχαν κυρίως ενημερωτικό χαρακτήρα (είναι αλήθεια ότι ο διάλογος απουσίαζε), με κόσμο από τη βάση να παίρνει το λόγο και να παρουσιάζει το θέμα με τον χαρακτηριστικό λιτό τρόπο που μιλάνε οι Ζαπατίστας. Μετά τους μονολόγους των συντρόφων, ακολουθούσε ένα τέταρτο όπου μπορούσαν να γίνουν ερωτήσεις από το κοινό.

Το θέμα της υγείας ήταν κεντρικό στις συζητήσεις (και ιδιαίτερα επίκαιρο αφού οι μισοί από τους προσκεκλημένους είχαν οριζοντιοποιηθεί). Η

απάντηση που δίνουν οι Ζαπατίστας απέναντι στο πρόβλημα ενός πληθυσμού που αρρωσταίνει ή/και πεθαίνει από την κακή διατροφή και την έλλειψη βασικής ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, είναι ένα αυτόνομο ιατρικό σύστημα που βασίζεται στο συνδυασμό της συμβατικής ιατρικής και των παραδοσιακών θεραπευτικών μεθόδων (βοτανοθεραπεία). Επίσης, η πρόληψη, η σωστή διάγνωση, ο προγεννητικός έλεγχος, η σεξουαλική διαπαιδαγώγηση είναι στην πρώτη γραμμή μέριμνας.

Στις συζητήσεις για την αυτονομία, οι Ζαπατίστας περιέγραψαν με λεπτομέρειες τις διαφορετικές φάσεις που περιήλθε το κίνημα. Εξήγησαν επίσης πώς κάθε εξεγερμένος δήμος οφείλει να στέλνει κάθε τρία χρόνια εκπροσώπους να καταλαμβάνουν θέσεις στο συμβούλιο καλής διακυβέρνησης, έτσι ώστε να περνάνε όλοι από τη διαδικασία της διακυβέρνησης.

Το πρόγραμμα της «άλλης εκπαίδευσης» αφορά κυρίως την πρωτοβάθμια εκπαίδευση και στηρίζεται στην αλληλοδιδακτική μέθοδο. Πρόκειται για ένα «ενιαίο» σύστημα μάθησης όπου δεν διαχωρίζεται η θεωρητική από τη διαδικαστική γνώση και από δραστηριότητες στη σφαίρα της καθημερινότητας, της κουλτούρας και της ιστορίας των αυτόχθονων λαών του Μεξικού. Στο θέμα της αξιολόγησης των μαθητών, αποκλείονται δυτικές μέθοδοι που προωθούν το φόβο και τον ανταγωνισμό και τα παιδιά ενθαρρύνονται από νωρίς να λειτουργούν συλλογικά.

Ξεχωριστή θέση στη συνάντηση είχε το τραπέζι διαλόγου για τα αγροτικά κινήματα με εκπροσώπους από τη Via Campesina, μια παγκόσμια οργάνωση-ομπρέλα αγροτών που στους κόλπους της περικλείει 140 περίπου οργανώσεις από 56 χώρες. Μίλησαν, μεταξύ άλλων, εκπρόσωποι από τη Βραζιλία, την Ινδονησία, τον Καναδά, την Ταϊλάνδη. Κεντρικό σύνθημα της συζήτησης ήταν ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές στερούν από τη γη τη ζωή και από τους αγρότες τη γη τους. Οι μονοκαλλιέργειες, τα βιοκαύσιμα, τα μεταλλαγμένα, οι μεγάλες αγροτικές επιχειρήσεις, το πατεντάρισμα των σπόρων κ.τ.λ., αλλά και οι εμπειρίες αντίστασης απέναντι σε αυτά απασχόλησαν τους παρευρισκομένους.

Η συνάντηση έκλεισε στη Λα Ρεαλιδάδ με έντονα αντικαπιταλιστικούς τόνους. Επόμενο ραντεβού τον Ιανουάριο σε μια τρίτη συνάντηση, όπου τον πρώτο λόγο θα έχουν οι γυναίκες και όπου οι άντρες θα μπορούν να παρευρεθούν χωρίς όμως να... βγάλουν κιχ. Όπως φαίνεται, οι Ζαπατίστας πάντα μας επιφυλάσσουν ευχάριστες εκπλήξεις!

Ιωσηφίνα Ιακωβίδου,
Μυρτώ Λαζαρίδου
(από το περιοδικό Resistencias)

Nosotros

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος

Η Απεύθυνσή μας:

Ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros ξεκίνησε τη λειτουργία του πειραματικά, τον Ιούνιο του 2005. Ήταν το αποτέλεσμα της προσπάθειας και μιας σειράς προβληματισμών και συζητήσεων, ενός συνόλου ομάδων και ατόμων, προς την κατεύθυνση δημιουργίας ενός μόνιμου χώρου συνάντησης, όπου ο καθένας, απαλλαγμένος από φοβίες, κλισέ και δόγματα, να μπορεί να δημιουργήσει τις δικές του ελευθεριακές ρωγμές.

Το πολιτικό στίγμα του Nosotros τοποθετείται στο πλαίσιο της αυτοδιαχείρησης, της αντιεραρχίας και της ρητής αυτοθέσμισης. Για μας, η ανάθεση διαγράφεται και αντικαθίσταται από την ανάληψη προσωπικών ευθυνών, πρωτοβουλιών και δράσεων, έτσι ώστε η συνέπεια απέναντι στις δεσμεύσεις να καθίσταται απόλυτη.

Από τον Οκτώβρη του 2005 και μέχρι σήμερα λειτουργεί ο χώρος συνάντησης, από τις 18:30 κάθε απόγευμα, ενώ καθημερινά υπάρχουν συναυλίες, προβολές, θεατρικές παραστάσεις, ποικίλες εκδηλώσεις λόγου και πολιτικού περιεχομένου, βιβλιοθήκη, χώρος υπολογιστών, στούντιο μουσικής, σκοτεινός θάλαμος. Το καλοκαίρι ο χώρος συνάντησης, οι εκδηλώσεις και το Cine Nosotros «ανεβαίνουν» στην ταράτσα του κτιρίου. Παράλληλα παρέχονται ελεύθερα μαθήματα γλωσσών: ελληνικά, τουρκικά, αραβικά, ισπανικά, μουσικών οργάνων: κιθάρα, μπαγλαμάς, τζουράς, ντραμς, παρέχεται ενισχυτική διδασκαλία σε μαθητές-φοιτητές. Διοργανώνονται σεμινάρια πολιτικής φιλοσοφίας και παγκόσμιας λογοτεχνίας, σεμινάρια θεάτρου, κινηματογράφου, φωτογραφίας, φωνητικής, χορού-κίνησης, πολεμικών τεχνών, εναλλακτικών μορφών παραγωγής ενέργειας, ενδεικτικά ενώ οι δραστηριότητες πληθαίνουν.

Το εγχείρημα είναι ανοιχτό προς συνδιοργάνωση και συνλειτουργεία στον κάθε έναν, με την προϋπόθεση του σεβασμού στη λογική της συνύπαρξης διαφορετικών ανθρώπων, μέσω της Ανοιχτής Γενικής Συνέλευσης, που πραγματοποιείται κάθε Δευτέρα στις 21:00, στον 1ο όροφο του κτιρίου.

Ο προσανατολισμός όλων όσων συμμετέχουν με οποιονδήποτε τρόπο, ήταν και παραμένει να είναι, η αγωνία για την Ελευθερία, ως βάση του ανοίγματος προς την κοινωνία, για την αντίσταση στην αυθαιρεσία της κυριαρχίας και την ανάκτηση της καθημερινής μας ζωής.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

Παρασκευή 5	**Χοροεσπερίδα «Nosotros»!: Reload** Ώρα: 22:30
Σάββατο 13	**Live concert με τους «Another Hangover» (punk rock) & «Clementine» (rock).** Ώρα: 22:00
Πέμπτη 18	**«Πολιτισμός και Αριστερά»** *Κριτική αποτίμηση του ρόλου και της σχέσης τους.* Ομιλητές: **Νάνος Βαλαωρίτης** ποιητής, δ/ντής του περιοδικού «Νέα Συντέλεια», **Ευτύχης Μπιτσάκης** καθηγ. Πανεπιστημίου, **Ανδρέας Παγουλάτος** ποιητής - δοκιμιογράφος. Συντονιστής: **Κώστας Κρεμμύδας** ποιητής, εκδότης του περιοδικού «Μανδραγόρας». Ώρα: 20:30
Παρασκευή 19 +Σάββατο 20	**Big–Bang Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. Μουσικο-θεατρική παράσταση.** Ωρα: 21:30
Κυριακή 21	Το **Natural High** παρουσιάζει την ταινία **"Groove"** + **"Juno Reactor Live in Tokyo"** + **Chillout μουσική**. Ώρα: 21:00
Τρίτη 23	**Βιβλιοπωλείο «Σίσυφος»** Κύκλος Συζητήσεων – Λέσχη Ανάγνωσης. Ιστορία της παγκόσμιας λογοτεχνίας. **Γκαίτε: Φάουστ, Βέρθερος.** Εισηγητής: **Φιλήμονας Πατσάκης**. 1η Συνάντηση. Ώρα: 20:30 Πληρ.: 6948211170
Τετάρτη 24	**Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**. Εκδήλωση: **«Σκέψεις και θέσεις για το πανεπιστήμιο και το φοιτητικό κίνημα 2006-2007»**. Ώρα: 21:00
Παρασκευή 26	Παρουσίαση-Συζήτηση: **«Ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου»** από την **Πανελλαδική Κίνηση**. Ώρα: 21:00.
Σάββατο 27	**Συναυλία με τους «Ό,τι να' ναι» rock με παραδοσιακά όργανα.** Ώρα 22:00
Τρίτη 30	**Βιβλιοπωλείο «Σίσυφος»** Κύκλος Συζητήσεων – Λέσχη Ανάγνωσης. Ιστορία της παγκόσμιας λογοτεχνίας. **Γκαίτε: Φάουστ, Βέρθερος.** Εισηγητής: **Φιλήμονας Πατσάκης**. 2η Συνάντηση. Ώρα: 20:30 Πληρ.: 6948211170
Τετάρτη 31	**ΠΟΛΗ:** ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (Σειρά εκδηλώσεων) Παρουσίαση-Συζήτηση: **«Δημόσιοι Χώροι – Χώροι Ελευθερίας»** Ομιλητές: **Σταύρος Σταυρίδης** επικ. καθηγητής Σχολής Αρχιτεκτόνων Ε.Μ.Π. & **Πάνος Τότσικας** μέλος Δικτύου Κινημάτων Πόλης. Ωρα: 21:00

Στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «Nosotros» παρέχονται ελεύθερα:

ΜΑΘΗΜΑΤΑ:
- **Ελληνικά, Τούρκικα, Αραβικά, Ισπανικά**
- **Εισαγωγικά σεμινάρια Η/Υ.** 1ος κύκλος σεμιναρίων

ΘΕΑΤΡΟ – ΚΙΝΗΣΗ – ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
- **Η θεατρική ομάδα Nosotros διοργανώνει σεμινάρια:**
  ▸▸ *Θεατρικού αυτοσχεδιασμού, Υποκριτικής και Σκηνοθεσίας – Μπρεχτ, « Η Σκηνή»:*
  Ομάδα «παίΖουμε». Έρευνα κοινωνικών & θεατρικών ρόλων & Αρμονικό Θέατρο.
- **Χορός-Κίνηση, Σεμινάριο τραγουδιού.**
- **Σεμινάριο ασπρόμαυρης φωτογραφίας** τεχνική λήψης-εμφάνισης-εκτύπωσης.
  Φωτογραφικός θάλαμος. -
- **Μαθήματα Ninjutsu.**

ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ: Ηλεκτρική κιθάρα, Μπουζούκι, Μπαγλαμά, Τζουρά

ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ: Υποστηρικτική ψυχοθεραπευτική ομάδα για την τοπική κοινότητα

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ: **Ομάδα Ανεμογεννήτριας:** Κατασκευή αυτοσχέδιων ανεμογεννητριών-Αναλώσιμες πηγές ενέργειας.

ΣΙΝΕΜΑ

Τρίτη 2/10 :	South park" επεισόδια
Τετάρτη 3/10:	"Παραγγελιά" Παύλος Τάσσιος
Κυριακή 7/10:	"Το Ρεμπέτικο" Κώστας Φέρρης
Τρίτη 9/10:	"Simpsons the movie" Ματ Γκρόενιγκ
Τετάρτη 10/10:	"Big Fish" Τιμ Μπάρτον
Κυριακή 14/10 :	"Νεκρή Νύφη" Τιμ Μπάρτον
Τρίτη 16/10	"Monty Pythons" Επεισόδια
Τετάρτη 18/10:	"24 hour party people" Γουίντερμπότομ
Κυριακή 22/10	"Η γοητεία της οργής" Ντοκιμαντέρ για τους sex pistols
Τετάρτη 24/10	"Ροζ Πάνθηρας" επεισόδια

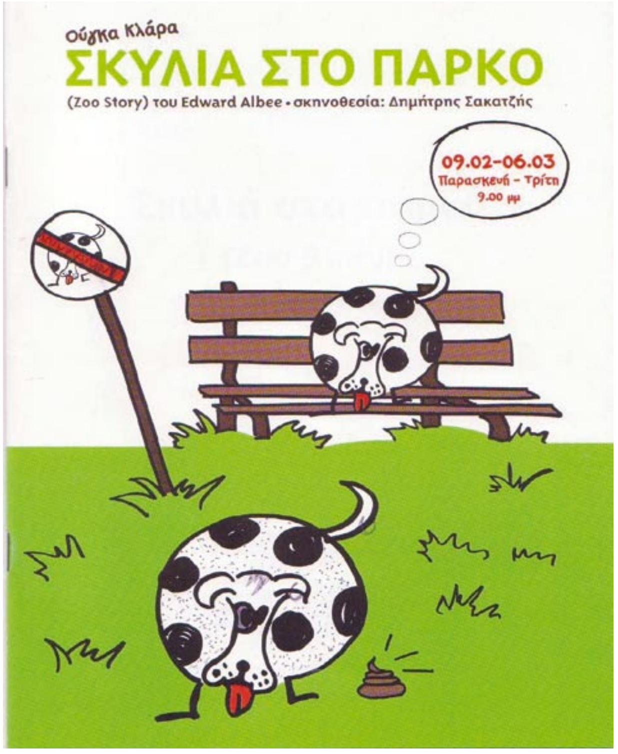
▸▸ **Εντός του Nosotros στον 2ο όροφο λειτουργεί το Αναγνωστήριο-Βιβλιοπωλείο «Σίσσυφος» από τις 19:30 έως τις 22:00**

▸▸ **Ανοικτά κάθε μέρα από τις 18:30. Ακόμα και τις ημέρες που δεν γίνονται εκδηλώσεις, ο χώρος είναι ανοιχτός για ποτό-μουσική-κουβέντα....**

▸▸ **Κάθε Δευτέρα Ανοιχτή Γενική Συνέλευση, ώρα: 20:30**

"NOSOTROS" Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια
www.nosotroscommunity.gr, email:info@nosotroscommunity.gr

Τα Σκυλιά Στο Πάρκο

Η πολυ-πολιτισμική κουλτούρα της σύγχρονης εποχής, η ανάμειξη των κοινωνιών, των πολιτισμών, των εθνοτήτων επιτάσσουν τη διεύρυνση και τον πλουραλισμό σε κάθε μορφή σύγχρονης τέχνης. Καμία μορφή τέχνης σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει αποστειρωμένη, αποκλεισμένη, μέσα σε στεγανά. Οφείλει να επικοινωνεί με κάθε καλλιτεχνική έκφραση της εποχής, προκειμένου να αφορά στη σύγχρονη πραγματικότητα. Με την παράσταση Σκυλιά στο Πάρκο, ερχόμαστε αντιμέτωποι με μία πολυσυλλεκτική performance, όπου γύρω από ένα κεντρικό θεατρικό άξονα αναπτύσσονται ποικίλες μορφές τέχνης, η γλυπτική, η video-art, ο σύγχρονος χορός, η μουσική.

Με αφορμή την «Ιστορία του Ζωολογικού Κήπου» του Edward Albee, αυτή η καλλιτεχνική ανάμειξη λειτουργεί γόνιμα και επιτείνει τον ιδεολογικό πυρήνα του κειμένου τοποθετώντας τον, όσο ποτέ άλλοτε, στο σήμερα. Εξάλλου, το αρχικό θεατρικό κείμενο έχει μεταφραστεί εκ νέου, με στόχο την αλλαγή της φόρμας και του χωροχρονικού πλαισίου και όχι τη μεταγραφή της ίδιας της ουσίας του.

Στην παράσταση, ο χώρος και ο χρόνος είναι το εδώ και το τώρα. Ο θεατής έχει την αίσθηση ότι η σκηνή που βλέπει θα μπορούσε να συμβεί δίπλα του ή ακόμη και στον ίδιο. Η επιλογή του σκηνικού χώρου καθιστά ακόμη πιο έντονη την αίσθηση αυτή του κοινού. Πρόκειται για ένα πάρκο αγαλμάτων που λειτουργεί ωστόσο και αυθύπαρκτα, ως χώρος εικαστικής έκθεσης, και μετατρέπει τον θεατή από απλό παρατηρητή σε έκθεμα, αλλά και εν δυνάμει δρων πρόσωπο του έργου, καθώς βρίσκεται στο ζωτικό χώρο δράσης των ηρώων. Πλήρως ενταγμένοι στο χώρο αυτό κινούνται τρεις ηθοποιοί, που με εργαλείο το σώμα τους και κυρίαρχα το στοιχείο της μεταμόρφωσης αποδίδουν τα εξωτερικά ερεθίσματα και τον περιβάλλοντα χώρο του Μάρκου. Αποτελούν, τελικά, ένα ασφυκτικό κοινωνικό περιβάλλον, που παρακολουθεί, επικροτεί και απορρίπτει τη δράση των ηρώων. Μια παράσταση που δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί interactive, κατορθώνει να εκμαιεύσει από το κοινό την ανάλογη εγρήγορση και ενεργητική στάση ως προς τη σκηνική δράση.

Τα δύο πρόσωπα του έργου, ο Τζέρυ, ένας γοητευτικός περιθωριακός, κοινωνικά ανένταχτος και ο Πήτερ, ένας «τακτοποιημένος» μικροαστός, που φαινομενικά έχει καταφέρει να περιφρουρήσει την προσωπική και οικογενειακή του γαλήνη, αποτελούν το βασικό δίπολο πάνω στο οποίο είναι δομημένο το θεατρικό κείμενο. Η τεράστια ανάγκη τους για επικοινωνία, σε αντίθεση με την αδυναμία ουσιαστικής επαφής, μέσα σε ένα καθεστώς φόβου και ανασφάλειας, καθιστούν μια αρχετυπική ανθρώπινη λειτουργία μείζον κοινωνικό πρόβλημα. Η αντίστιξη αυτή, τοποθετημένη στη σύγχρονη πραγματικότητα, φέρνει αντιμέτωπες τις κοινωνικά αποκλεισμένες ομάδες με το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικού συνόλου, που προσπαθεί να εντάξει τη ζωή του στις κοινωνικά αποδεκτές συνθήκες διαβίωσης, με όποιο κόστος. Πρόκειται για τη σύγκρουση του κόσμου της τάξης, όπου επικρατεί μία κοινωνική επίφαση και ενδιαφέρει μόνο το εξωτερικό περίβλημα και η επιφάνεια, με τον κόσμο της αταξίας, που δεν εμπίπτει στους κοινώς αποδεκτούς κανόνες και αντιμετωπίζεται ως μη υπάρχων. Ωστόσο, η σχέση των δύο αυτών κόσμων είναι υπαρκτή και γίνεται αισθητή καθημερινά, καθώς μεταμορφώνεται σε μια σχέση θύτη και θύματος, όπου οι ρόλοι είναι ασαφείς και συνεχώς εναλλάσσονται. Η καλοσύνη και η σκληρότητα, η αγάπη και το μίσος συνυπάρχουν αρμονικά ανάμεσα σε δύο κόσμους που είναι τόσο μακριά, αλλά και τόσο κοντά.

Πάνω σε αυτή την αντίθεση στηρίζεται όλη η παράσταση και δομείται ο ρυθμός της. Ταυτόχρονα παρακολουθούμε δύο εστίες της ίδιας δράσης, που δημιουργούν διχοτομημένους χαρακτήρες, αποδίδοντας την εικόνα ενός σπασμένου καθρέφτη που την ώρα της παράστασης ενώνεται από την αρχή, μέσα σε ένα υποκριτικό παιχνίδι, όπου κανείς δεν μπορεί να ξεχωρίσει ποια είναι η αλήθεια και ποιο το ψέμα. Είναι το αποτέλεσμα μιας εργαστηριακής διαδικασίας, που προηγήθηκε της παράστασης, όπου οι ηθοποιοί εργάστηκαν ομαδικά και εναλλάξ πάνω στους χαρακτήρες του Πήτερ και του Τζέρυ. Στη συνέχεια, καθένας από αυτούς κλήθηκε να αναπαραστήσει και τους δύο ρόλους έχοντας ενσωματώσει στην ερμηνεία του τα πιο έντονα χαρακτηριστικά και τις ιδιαιτερότητες των υπολοίπων. Πρόκειται, θα μπορούσε να πει κανείς, για μια διαδικασία αντίστροφης θεατρικής αποστασιοποίησης, όπου αντί ο ηθοποιός να απεκδύεται τη μάσκα του ρόλου απευθυνόμενος στο κοινό, τον ίδιο ρόλο ενδύονται δύο τουλάχιστον ηθοποιοί. Με τον τρόπο αυτό εμποδίζεται η ταύτιση του κοινού με τα πρόσωπα, ενώ προκαλείται στο θεατή το λεγόμενο παραξένισμα, που τον οδηγεί στην ανάπτυξη ενεργητικής, κριτικής στάσης απέναντι στα δρώμενα. Μέσα σε αυτό το μοτίβο εξελίσσεται όλη η παράσταση, όπου ο ηθοποιός-δημιουργός στηρίζεται στον αυτοσχεδιασμό, δηλαδή στον εαυτό του και στον «συμπαίκτη» του, αφήνοντας πίσω του στησίματα και προκαθορισμένα υποκριτικά κλισέ.

Και ενώ οδηγούμαστε στο φινάλε, παρακολουθούμε τον εκούσιο Θάνατο του Τζέρυ από το χέρι του Πήτερ, που κορυφώνει το τραγικό, μεταδίδοντας στο κοινό τη λυτρωτική αίσθηση της κάθαρσης. Ξαφνικά, ωστόσο, ο Τζέρυ σηκώνεται, υποκλίνεται στο κοινό του, ικανοποιημένος για την παράσταση που έδωσε, αποκαλύπτοντας στο θεατή ένα θέατρο εν θεάτρω που τόση ώρα εν αγνοία του παρακολουθούσε. Ο Πήτερ εξαφανίζεται και ο Τζερυ ψάχνει τον επόμενο παρτενέρ του στο επόμενο παγκάκι, ίσως στον επόμενο θεατή. Τελικά, δεν πρόκειται για ένα τραγικό γεγονός που θα το δούμε στις εφημερίδες και στις τηλεοράσεις, αλλά για τη διαιώνιση μιας πράξης που συμβαίνει γύρω μας, ενώ εμείς αναζητούμε τα τραγικά γεγονότα στους τίτλους. Πρόκειται για την τραγικότητα της καθημερινότητας, εκεί που ο Τζέρυ ψάχνει και βρίσκει το θεό του, κάθε μέρα.

Δήμητρα Τσάκου
Θεατρολόγος, Υποψήφια Διδάκτωρ Α.Π.Θ.

«Τα Σκυλιά Στο Πάρκο» (Zoo Story) του Eward Albee γαβγίζουν από 18/10, Πέμπτη-Κυριακή στις 21:00 στο θέατρο του 3ου ορόφου, Καθολικών 4 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης από την ομάδα καλλιτεχνών "Ούγκα Κλάρα".

Σκηνοθεσία: Δημήτρης Σακατζής
Διασκευή: Πένυ Φυλακτάκη
Με τους: Κώστα Ισαακίδη, Βαγγέλη Μανιτάκη, Δημήτρη Σακατζή, Δημήτρη Κουρέα, Μάριο Μεβουλιώτη.

Νίνο ντ' Ιντρόνα
Τζάκομο Ραβίκιο

''Ο Ροβινσώνας και ο Κρούσος''

Σκηνοθεσία: Λίλο Μπάουαρ.
Θέατρο: Πόρτα

Τα παιδιά καταλαβαίνουν το ένα το άλλο και χωρίς να μιλούν την ίδια γλώσσα. Συνεννοούνται με τη γλώσσα του σώματος. Και το κάνουν επειδή θέλουν να παίξουν. Το έργο ξεκινά με μια φοβερή ένταση ανάμεσα σε δυο ενήλικους, δύο στρατιώτες που βρέθηκαν μαζί στη στέγη ενός σπιτιού ύστερα από μια μεγάλη πλημμύρα. Ο αρχικός τρόπος επικοινωνιάς είναι ενας καυγάς. Πώς θα υποτάξει ο ένας τον άλλο; Ποιος θα έχει την εξουσία;

Όταν πια εξαντλείται η αντοχή τους από από τη μάταιη σύγκρουση, συνειδητοποιούν ότι έχουν παγιδευτεί. Η στάση τους αρχίζει να αλλάζει και καταλαβαίνουν οτι είναι πιο εύκολο να επιζήσουν ενώνοντας τις προσπάθειές τους. Περνάν τον καιρό τους παίζοντας παιχνίδια και το γεγονός ότι δε μιλούν την ίδια γλλώσα γεννά πολλές κωμικές καταστάσεις. Με άλλα λόγια ξαναγίνονται παιδιά.

Το βήμα έγινε

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

ΑΧΕΛΩΟΣ 2007

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ